

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Io. Leunclavii notatorum ad Xenophontem liber II

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

I O. L E V N C L A V I I
NOTATORVM AD XENO-
PHONTEM LIBER II, REPVR-
GANDO A MENDIS TO-
M O P O S T E R I O R I.

Tomus se-
cundus
cur diffi-
cilior.

H A B E N T iam lectores to-
mum priorem, insigni cum
accessione locorum emenda-
torum, & diligentia nostrae.
Pergendum ad alterum, & in
eo tanto magis elaborandum,
quāto minus ab aliis heic pre-
stitū. Prior quidem hoc du-
plo fere maior est, sed obseruationes in postero-
res hosce libros Xenophonteos, ab H. Stephano
editae, vix quintam eorum equant partem, quae in
priorem congescit. Incertum etiam, qua de causa
pleraque, Schediasmatum suorum operi magno,
& toties ab se laudato reseruata, nobis haec tenus
inuideat; & quando tandem illud in lucem pro-
diturum sit. Pluribus quidem ab annis frustra ex-
spectatur. Nec desunt, qui eum hoc astu putant a-
lios deterrere velle, ne quid in Thucydide, Hero-
doto, Xenophonte, Dione Cassio, quorum libris
adfixum huius herbae parietariae Schediasmatum
nomen adharet, vtilis operae collocet: quando
primi nominis, opinione sua, criticus nescio quid
schediasmatum in eos ab annis iam viginti plus mi-
nufue promiserit. Itaque plus heic & ipsi libris Gre-
cis expoliendis, & cum dexteritate Latino sermo-
ni tradendis, adhibendum mihi studij fuit, ac la-
boris exhaustiendum. Tantum sane videt effectum
industria mea lector, vt hoc a me notata libro in
tomum Xenophontis posteriorem, qui parte di-
midia priori minor est, propet modum magnitudi-
ne sua praecedentibus paria sint. Omissa vero lon-
giori proemio, re totius ipsa viris eruditus aesti-
mandum huius operae fructum offeramus.

A D A G E S I L A V M X E-
N O P H O N T I S.

* P Ag. 651, A. Pro δὲ τὸ ἡμεῖν ἂν τὸ γένος ἐπαί-
νων, scribendum δὲ τὸ οὐδὲ μείνων ἂν τὸ γένος
ἐπαίμων. Causam intelligis ex ipso verborum sensu.
Adlato libro secundae Stephani editionis, vidi etiam
illud de οὐδὲ ἂν δὲ differere, ac prolixè quidem.

* 652, B. Quod heic legitur, εἰ δὲ δῶσιν αὐτῶν πενή-
κοντα μὲν Σπαρτιάται, rectius scribetur ἑξήκοντα μὲν Σπαρ-
τιάται. Nam x x x viros Spartani regibus adiun-
gere magnis in expeditionibus solebant, isq; nu-
merus adiunctorum Agesilao in hac etiam mili-
tia, non semel in ἑλληνικῶν libris reperitur. Versu
etiam sequenti περὶ γένους νεοδαμῶνδης legitimus, qui δι-
γάλοι sunt in ἑλληνικοῖς.

Ibid. E. Legimus heic εἰρήνην παρέσθην, quod est
pacem conficere; quum in ἑλληνικοῖς sit εἰρήνην ἔχειν,
pacem habere. Sed existimem, hoc ἔχειν ab ipso Xe-
nophonte sic correctum; vt etiam versu ab hoc
tertio scriptum ἐνέμνηται τῆς ἀποστάσεως, quum in ἑλλω-
κοῖς inueniatur ἐπέμνηται.

* 653, D. pro εὐθύς αὖ πορρέλας, scriptum in Age-
silao εὐθύς πιναι τὰ ἀπορρέλας, quod rectum erit, si ad-
datur praepositio, εὐθύς εἰς τῶνα τὰ ἀπορρέλας. Ac

A perit eis, propter similitudinem eius cum vltima
syllaba praecedentis εὐθύς.

* Ibidem, E. pro ελαβε scriptum in ἑλλωκοῖς ἐλάμ-
βαι. Id recte superioribus illis, ἐπορεύετο, & ἦγε, &
καπερέφετο respondet.

* 654, D. Existimem pro istis, καὶ τῶν ἀγαθῶν
τεχνῶν, scribendum, καὶ τῶν ἀγαθῶν τεχνῶν ἕνα τῆ
φιλαθροπία ὑποχέου ἐποιεῖτο, quum durior sit ora-
tio, si ἕνα subintelligatur. Facile quidem fieri po-
tuit, vt ἕνα propter similitudinem cum τῆ sequenti
B a librariis omitteretur. Sed ἐλλωκῶν eiusmodi
exempla superius etiam notauimus ad p. 548, A.

* Ibid. E. De lectione marginis, παρεχόμενον ἵαπων,
quam vocem pro ἰαπωνικόν, ego substitui, vide superius
ad p. 499, C. notata.

* Ibidem, pro ὡς ἐξέσαι legitur in historiis Gre-
cis ὡς ἐξέσαι. Addamus heic vno loco & alias le-
ctiones collocatas, p. 655, C. pro κακίνα ἰδών, ibid.
καὶ κείνο ἰδών. & statim post pro σέβοιεν, ibidem σέ-
βοιεντο. & litera eadem non περὶ ἀρχῶν, sed περὶ ἀρχῶν
C rectius ibidem legimus. Item litera D. eiusdem p.
pro ἐμβάλειν ibidem ἐμβάλλειν. Item ibidem, E. pro
αὐτῶν αὐτῶν rectius ibidem αὐτῶν οὐτῶν. Item versu
ab hoc quarto, pro ἰμβαλεῖν ibid. ἐμβαλεῖν scribitur.

655, B. Pro κναφεῖς non dubito reponendum γρα-
φεῖς, sicut etiam in margine notavi. Nam vt heic
coniunguntur σκυπίτις καὶ γραφεῖς, ita supra in ἑλλω-
κοῖς scripsit οἱ σκυπίτιμοι καὶ οἱ γραφεῖς, quod postre-
mū cum κναφεῖς adfinitatē nullam habet. * H. Ste-
phanus γραφεῖς editione secunda margini adscri-
psit, cum infami littera π, multis haec tenus aliis etiam
adiecta, quae de notis meis prioribus sumfit.

Diuinandum vero nobis relinquit, nequaquam
OEdipis, quid in illo π secreti lateat. Si π lectio-
nem fortasse παλαιά, antiquā, denotat; sane de-
nuo quaeremus, an talia de libris ex aula regis
Henrici i i domum adlatis depromserit; quo
tempore Xenophontem depereratū editione
altera extrussit, ne a me preueniretur, cuius tamen
labores aliquos iam tunc in manibus habebat: an
E solita fraude, & occulta quidem, in auertendis a-
lienis vtatur. Editione quidem prima protulisset
haec, si quid eorum habuisset; secunda, si demas ex
Camerarij, Gabrielij, nostris lecythis hausta, cum
adrogantibus illis censuris interpretum, noui ni-
hil adtulit; vti praecipue de hoc Xenophoteorum
operum tomo posteriori perspicere licet.

656, A. Supra in ἑλλωκοῖς pro εὐθύς τὸ Σαρδανόν
προν ἐχάρησε, legitur rectius εὐθύς εἰς τὸ Σαρδανόν. quae
praepositio mihi quidem omitti non posse vide-
tur, & perit propter similitudinem cum vltima
syllaba dictionis εὐθύς praecedentis. * H. Stephanus
editione altera de notis meis in contextum tran-
tulit, idem procul dubio facturū in εὐθύς εἰς τῶνα τὰ
ἀπορρέλας, quod paullo ante posuimus, si tunc
deficiente secreto π, in iisdē notis illud reperisset.

Ibidem, pro ἐπημένοισ καὶ ἀπαζῶν legimus in
ἑλλωκῶν libris ἰσαρμένοις. H. Stephanus hinc in
mar-

H. Ste-
phani
II.

1092
margin
dam ve
carueta
* Ibi
κῶν hist
existim
Ibid
quam i
male
λιον τ
edition
* Ibi
bitur i
* R
peritur
* 6
fe, i
τῆ πα
bie por
liud tal
cis aio,
Sen aut
Quipp
milituo
λῶν. Q
emend
1111, p
narrati
ὡς τῆ
heic et
bro 11
Ibid
prete P
bas, vt
hoc no
heic p
nopho
nus edi
tionem
storem
non ob
ob festi
cliue.
* 6
histori
Nam q
tur. Ve
ρω, m
riis Gra
* Ibi
ἐπὶ τῶ
tem p
riis Gra
κῶν ἑ
δακίον
tem N
Nαρῶν
oppidu
αὐτῶν
Nαρῶν
κα, qua
* Ibi
storiis
fit Arg
659
quod e
edition

marginem transtulit, more suo etiam libri cuiusdam veteris ad sensum verbis proferens, quo prius caruerat.

* Ibidem, B. pro κερών ηγήσατο, legitur in ελληνικών historiis κερών ηγήσατο. sed equidem κερών, rectius existimo.

Ibidem, C. Rectius heic legitur, εκ τῶν ὀπιπῶν, quam in Græcis historiis, εκ τῶν ἰωπέων. Rurfus heic male, ἐκέλευσε ἄναξ ἀφ' ἠβης θεῖν: quæ rectius istic, ἐκέλευσε τὸς δέκα ἀφ' ἠβης θεῖν. H. Stephanus in hoc nos editione altera sequutus est.

* Ibidem. Pro ἐμβαλεῖν rectius in ελληνικαῖς scribitur ἐμβάλλειν.

* Rurfum, ibid. D. pro ἐφ' ἀρπαζῶν ἐπρέποντο, reperitur in historiis Græcis ἐς ἀρπαζῶν ἐπρέποντο.

* 657, C. Nemo non videt in his aliquid abesse, ἐπεὶ δὴ ἠλθεν αὐτῶν δὲ τῶν οἰκοτελών . . . βοηθεῖν τῇ πατρίδι. Etenim præter illud ἠλθεν, aliud haud dubie ponendum erat, nimirum ἀγέλας, vel aliquid aliud tale. Nam id quidem haud sufficit. Ego paucis aio, sic a Xenophonte scriptum fuisse: ἐπεὶ δὴ ἠλθεν αὐτῶν δὲ τῶν οἰκοτελών ὁ ὀπίσθιαν βοηθεῖν τῇ πατρίδι. Quippe fuit omissum illud ὁ ὀπίσθιαν, propter similitudinem cum vocabulis præcedentibus οἰκοτελών. Quasi manu me duxit ad inveniendam hanc emendationem id, quod superius ελληνικῶν libro IIII, p. 513, B. legitur in harum ipsarum rerum narratione, verbis his: ὅπῃ ἡ πόλις ὀπίσθιαν αὐτῶν βοηθεῖν ὡς τὰ χεῖρα τῇ πατρίδι: quibus inesse pleraque videmus, heic etiam posita. Peccatum similiter superius libro IIII ελληνικῶν, vbi ad p. 501, D. notata quærigo.

Ibidem. Rectius omnino legisse conicio interprete Philelphum ἐν τῷ ἐφορέῳ, quæ si vel φορεῖ scribas, vt H. Stephanus fecit, vel φορέῳ, vt alij. Nam hoc nomine significari curiam ephorum, quos heic per τὸς πέντε, per quinque viros, notauit Xenophon; ex Plutarcho, & alijs, parer. * H. Stephanus editione secunda textui meam hanc emendationem nõ in elegantem inseruit, Philelphum auctorem prætexens, apud quem id priori editione non obseruatur, secunda obseruare non poterat ob festinationem. Sed erat in meis inuenire procliuæ.

* 658, B. pro καὶ τῷ κερῶν, legitur in Græcis historiis κερῶν τῷ κερῶν, quod rectum arbitror. Nam quos apud se habebat, deinceps misisse legitur. Versu post hunc tertio, πρέσαντες βάδλυ ἀπεχώρου, mutandum in πρέσαντες, sicut etiam in historiis Græcis reperitur.

* Ibidem, D. Quod heic legitur, πρὶν ἢ ὅπῃ τῶν ὀρει σιθηρακίων τῶν ἀνθακίων ἐγγύοντο, antequam ad carbonariorum montem peruenissent, vitiosum esse colligitur ex historiis Græcis. Habent enim illæ, πρὶν ἢ τῶν ὀρει Ναρθακίων ἐγγύοντο. Vt autem in his Ναρθακίων, vel etiã Ναρθακίων probandum, quia Ptolemæus quoque montem Narthacium vocauit, & paullo post sequitur Ναρθηκίον, mutandum in Ναρθακίον, quod & mons, & oppidum nomen habuit: ita malim ex his dicere, πρὶν ἢ ὅπῃ τῶν ὀρει τῶν Ναρθακίων, quam vt istic, ὅπῃ τῶν ὀρει Ναρθακίων. Quidam ἀτρακον Strabonis, & tam ἀτρακίον, quam ἀτρακίον Stephani Byzantij huc trahunt.

* Ibidem. Post ἀθλωαίους inserui ἀργίους, ex historiis Græcis. Ac paullo post heic quoque mentio fit Argiuorum in descriptione conflictus.

659, A. Scribo τὸτ' ἄλλο σράτευμα, non τὸ δ' ἄλλο, quod etiam superius nobis occurrit. H. Stephanus editione posteriori probat.

Ibidem, B. Aristides in bello κερῶν ἀφελῶς λόγου, legit ἀπαντα μὲν χαλκῶν, ἀπαντα δὲ φοίνικα, non φοίνικα: cuiusque dicendi generis rationem indicat. Hunc dicere Stephanus Hermogenem interdum solet.

* Ibidem, D. pro εἶχε δὲ ὁ Ἀγησίλαος μὲν τὸ δεξιὸν τῷ μὲν ἑαυτῷ, legitur in historiis Græcis, ἀγησίλαος μὲν δεξιὸν τὸ μετ' αὐτῷ, in quibus exiguum discrimen. Sed vltima linea scriptū heic ἀφικόμενοι ἐπρέσαντο τὸ κατὰ ἑαυτοὺς, pro quo malim scribere cum historiis Græcis, ἐπρέσαν τὸ κατὰ ἑαυτοὺς.

B * 660, A. pro εἶσι, scripsit Xenophon in historiis Græcis εἴσαν: pro νίκη σὺν ἀγησίλαῳ ἐγγύοντο, ibidem, C. est νίκη ἀγησίλαῳ ἐγγύοντο: & sequenti linea, loco verbi κερῶν ἐγγύοντο, scriptum illic κερῶν ἐγγύοντο. Rurfus linea post hanc tertia, pro κατὰ εἶσι, legitur κατὰ εἶσι, quod magis est Atticum, & propterea Xenophon τῷ ἑαυτοῦ. Item ibid. D. pro σάμασι, reperit Philelphus σάμασι, commodius quiddam altero. Item eadem pag. E. pro Γύλον reperimus illic Γύλον, quod rectius arbitror. Denique sub initium pag. 661,

C A. pro κατανοήσαντες omnino reponendum κατανοήσας, vt respondeat sequenti στρατεύς, & rurfus alteri δηῶτες. Nam alioquin addendum erat ad κατανοήσαντες aliud quiddam, videlicet οἱ Λακεδαιμόνιοι, cuius causa si maxime στρατεύς mutes in στρατεύουσι, vt notatum ad marginem in quibusdam; tamen sequentia non congruent, videlicet nec δηῶτες, nec ἰσθμίων, nec ἀρεῖ, cum ceteris vltius subiectis.

661, A. Quod heic legitur κατὰ πέντε, rectius est, quam illud in ελληνικαῖς supra, p. 525, B. κατὰ πέντε. Nõ multo post, pro ὑακίονθνα, lego ὑακίονθνα. H. Stephanus editione secunda hoc in textum admisit.

Ibidem, B. Negat H. Stephanus editione priori se locum hunc, ἐπιπέως πῶς Κορινθίους ἐγγύοντο, potuisse corrigere. Verum si Germanicas editiones consulisset, scriptum inuenisset non πῶς Κορινθίους ἐγγύοντο, sed πῶς Κορινθίους σὺν ἐγγύοντο. * Post, in editione secunda, tacite locum hunc ita scriptum in contextum recepit, & quod prius in adnotationibus suis scripserat, se locum emendare non posse, profus inductum delerumque sustulit; ne vel Germanis hoc debere se fateri cogereretur inuitus, vel secordia propria vestigiū aliquod accusator inertia Germanorum relinqueret.

* Ibidem. Pro ἐνδιδομένης τῆ πόλεως, ἐξ ἀείσου μετὰ στρατοπέδου, legitur in historiis Græcis, μετὰ διδομένης τῆ πόλεως μετὰ ἀείσου μετὰ στρατοπέδου. Quæ lectio confirmatur etiam inde, quod postea subiicitur, δέισαντες μὴ μετὰ διδοῖτο ἡ πόλις ὑπὸ Ἰνῶν, hoc est; *veriti, ne ab aliquibus vrbs proderetur.*

* Ibidem, C. Hæc verba, καὶ τὰ πύργα ἀναπέτεχτο, sic editione mea priore reddidi, ac si scriptum esset, καὶ τὰ πύργα, οἷς ἐπέτεχτο. * Hen. autem Stephanus editione sua secunda mauult legere, καὶ τὰ πύργα ἀναπέτεχτο. Probat hoc per ista ex ελληνικῶν libris verba, Οἰνόλω τὸ ὀπέτεχτο μόνον πύργος ἀίρεῖ. Ego illud οἷς ἐπέτεχτο, referebam ad Piræum. Sed præstat referre ad alia, præter Piræum, castella; in quibus erat & Oenoë. Tandem ab H. Stephano recuperata lucubratione mea secunda, reperi & hæc lectionem margini adscriptam, τὰ πύργα, ἀ ἀναπέτεχτο, cum interpretatione huiusmodi: *Sed etiam castella, quæ instaurata denno fuerant.*

Ibidem, D. H. Stephanus legit editione priori, ἕως τὸς Λακεδαιμονίους συζήσαντας Κορινθίων, cum ceteris, quasdam editiones sequutus; quum legendum sit,

ἀντιπύργων ὅτι ἐπιπέως

ἐφορέων, ex φορεῖ, curia ephorum.

σιθηρακίων τῶν ἀνθακίων

Ναρθακίων ὀρει

Ναρθηκίων

τῆς δὲ ἀκακοδομονίης φύζοντες. Posteriori verbis his adfensus, ita scripsit in ipso textu.

663, A. Rectius in aliis exemplaribus legitur Ἐλάω, de qua Stephani Byzantij nomenclatorem consule, quam in Hen. Stephani editione prima ἐν Νάσῳ. Secūda vero sumtum hinc ἐν Ἰάσῳ, transtulit in contextum.

* Ibidem, B. Non coherent hæc, Μαύσῳλος ἀπέπεμψεν αὐτὸν οἰκιστὴν, ἀποστομῶν δόντες μεγαλοπρεπῆ. Itaque videndum, an scribi debeat, ἀπέπεμψεν αὐτὸν οἰκιστὰ, ἀποστομῶν δόντες μεγαλοπρεπῆ: an illa mutatio δόντες in δού, admitti nō debeat, in qua sum equidem nunc opinione. Frequentes vero sunt vocum ac verborum traiectiones in hisce libris Xenophontis, a negligentia libratorum profecta. Quapropter existimo, statim post illa, quæ versu ab hoc tertio superius leguntur, ἡμίματ' ἀμφοτέροι' ἔδοξ', reponi debere hæc verba, ἀποστομῶν δόντες μεγαλοπρεπῆ. Nam quum illa forte omissa, & deinde in margine collocata essent: per calligraphi alterius inscitiam locum deinceps indebitum occuparunt. His igitur ordini suo restituis, nihil mutandum restat, præter illud ἀπέπεμψεν, in ἀπέπεμψεν. H. Stephanus sententiam meam priorem probat, ego posteriori potius adfentior. Exemplum simile traiectarum vocum paullo post inuenies, ad pag 677, E.

Locus e-
ωραφαι
difficilis.

* 664, B. Locus hic mutilus, & punctis quinque notatus hoc modo, ἢ τῶν αὐτῶν φιλιαν† μὲν ἀκροῦ εἰς ταυτὸν ἰέναι, sic pro deplorato, secunda quidem editionis tempore, ab H. Stephano relictus est. Ne tamen nihil habere remedij ad eum sanandum existimetur, adscribit more suo, se non modo sensum eorum verborum, quæ defunt; sed etiam illa ipsa, quænam sint, coniectura sibi adsequutum videri suis in illis SCHEDIASMATIS.

H. Stephani
promissio
audam
schedias-
matia.

Ita nos operis eius expectatione diuturna suspensos tenet, atque adeo præ nimio illius videndi desiderio languētes ex cruciat. Sed meo iudicio male facit, qui euntatione sua nobis hypocauisticis occasionem cogitandi de locorum talium emendatione præbet; ac mensibus æstiuis, postquam aëre benigniore de nostris illis hypocaustis prodimus, diuinare de secretis SCHEDIASMATVM suorum patitur. Nam quidquid ad explicationem horum id temporis præter spem se nobis obrusioris alioquin genij forte fortuna, felicius offert, id totum schediasmatis Stephaneis, tardius in lucem exeuntibus, decedit. Sed videamus, ecquid in ipso solstitio æstiuo, iussis valere iam pridem hypocaustis, proferre in medium ad emendationem loci adeo mutilati possim, quod non ab homine profectum existimetur, qui cerebrum in plantis conculcatum gesserit. Dico igitur hæc verba, post vocem φιλιαν, quæ periodum præcedentem claudit, † μὲν ἀκροῦ εἰς ταυτὸν ἰέναι: sic integritati pristinae restitui debere: καὶ πῶς ἐαυτῷ μὲν ἀκροῦ εἰς ταυτὸν ἰέναι: quibus iam respondent illa sequentia, ἀρησιλάω ἢ αὐτὸς ἐν χειρὶ ἰόν: hoc est, Et cum suis quidem hominibus in eundem locum coire reformidabant, at Agesilao in manus ipsimet se tradebant. Vitiatus autem locus inde fuit, quod exiguo spatio bis illud ἐαυτῷ hoc modo repeteretur: τὰς ἀκροῦ σπονδίας πρὸς τὰς ἀκροῦ, ἢ τῶν αὐτῶν φιλιαν. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν μὲν ἀκροῦ εἰς ταυτὸν ἰέναι, ἀρησιλάω ἢ αὐτὸς ἐν χειρὶ ἰόν. Expectemus nunc animo nō nihil æquiore, quid Stephani schediasmata rei secretioris de hoc loco tandem aliquando nobis sint patefactura.

* Ibidem, D. Suspectum mihi est illud, πάσις ὁ στρατηγίας στρατηγός, quod & in aliis, & in vtraq; Stephani editione reperitur: ideoq; scribendum aliter arbitror, videlicet πάσις ὁ στρατῶν στρατηγός, quod vitio caret. Ostendimus etiam superius, libro notatorum priore, horum inter se permutatorum exempla.

* 667, A. In his verbis, πρὸς τὸν μὲν αὐτὸν τὰ πῶν, profus abundat illud μὲν, ac vel expungendum erit, vel in αὐεῖ, vel aliud quidpiam ei similis mutandum.

668, A. Hæc verba, ὡς ἀπερ' αὐτὸν παρ' ἑνὸς ἢ σωφρονεσάτη, Aristides sic collocasse Xenophontem tradit, ὡς ἀπερ' αὐτὸν ἢ σωφρονεσάτη παρ' ἑνὸς, eiusque rei rationem adfert in libello περὶ ἀφελῆς λόγου. Atque hinc patet, non abs re illa de ommissis articulis a me paullo antecum aliqua diligentia fuisse notata; quum etiam in transpositione articuli veteres aliquid momentisum esse iudicarent.

* 669, A. Ista minime integra, ἐγγύς δ' μύελοι πεθαίνεν, sic ex historiis Græcis suppleo, ἐγγύς δ' ἦν πολέμων μύελοι πεθαίνεν. Illud autem μύελοι non decies mille, sed innumeros reddidi; quum in historiis Græcis legatur, ἦν πολέμων παμπληθεῖς, hostium numerus ingens: vt sit vtrimque dictum ἀόριστος.

* 674, D. Locus hic asteriscis notatus in editionibus Stephani, ἐκείνος γοῦν ἐν ἀπίπτει μάλιστ' καὶ καλῶ ἐφιέμενος τὸ σῶμα φέρειν ἢ δυνάστω τῷ φυχῆς αὐτῷ ῥάμβω, ita cōuersus a me prius fuit, vt verba Græca fere sonant. Nunc vero, quia sic integrum legisse mihi Philephus videtur, ἐκείνος γοῦν ἐν ἀπίπτει μάλιστ' ἔκαλλω ἐφιέμενος [ἀρετῶν, ἕως] τὸ σῶμα φέρειν ἢ δυνάστω τῷ φυχῆς αὐτῷ ῥάμβω: ea verba sic reddere interpretando volui, Numquam ille saltem despondit animum, quo minus magna ac pulchra virutis studio duceretur, quam diu corpus ferre robur animi poterat. Atq; in hac lectione nobis ad quietendum existimamus, donec aliquis ostendat, aliter aliunde, quam e Philepho, locum restitui debere. Quamquam haud video, cur ita scripsisse Xenophontem, nisi certiora de libris manuscriptis notæ melioris promat, negare quispiam velit.

AD LACEDÆMONIORVM
REMPUBLICAM.

* Pag. 675, A. Exordij forma istæ, ἀλλ' ἐγὼ δὲ ἄνθρωπος περὶ, quæ videtur aliquibus abrupta, hic Xenophonis non insolens est Xenophonti; qui sic & Symposium suum incepit, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ. Et ex hoc ipso patet initio, scriptum hoc esse Xenophonteum; contra iudicium Demetrii cuiusdam Magnesi, negantis inepte, Xenophonti tribuenda, quæ nemo non ex verbis & sententiis pro Xenophontis agnoscit.

Ibidem, C. Adlata mihi lucubratione mea in Xenophontem secunda, Taurini elaborata, dum illic in aula principis illius degerem, quam ab H. Stephano inuito vix tandem recepi, statim in ipso libri huius initio notatam pro his, οἶνον καὶ μέλι ἢ πᾶμπαν ἀπεχόμενας, ἢ ὑδαρὲν χρωμένους ἀφάρονσιν, aliam tamen inueni scripturam, ἢ πᾶμπαν ἀπεχόμενας, ἢ ὑδαρὲν χρωμένους ἀφάρονσιν. Eam indicare volui, licet aliam interpretando sequutus.

Ibidem E. scriptum erat τὸ πρὸς τὸν πρὸς τὸν, vbi nostri legunt τὸν πρὸς τὸν πρὸς τὸν.

* 676

* 676, A. pro εἰ βλαστάνοιεν, quod apud Sto-
bæum reperitur, in aliis magis vitiose legitur, βλά-
πιοιεν. Id dum Camerarius in κλέπιοιεν, vel κλάπιοιεν,
mutandum putat; sane locum non minus corri-
gēdo peruertit, quam Philelphum vertendo per-
uertisse memorat. Dixi vero, εἰ βλαστάνοιεν, minus
esse vitiosum; quia sic facillime restitui hæc posse
iudico, ἐρρωμένεσσι δὲ γίγνεσθαι εἰ βλαστάνοιεν. Non
enim ignoro, cur Henricus etiam Stephanus pa-
rum sibi βλαστάνοιεν placere dicat, in huiusmodi scilicet
collocatōne, εἰ βλαστάνοιεν, qua verbum hoc
ἀρρηκτικῶς accipi necesse est. Sed emendatio mea
causam hanc displicendi tollit, ut usus sit hoc Xe-
nophon, quemadmodum & Sophocles, ἡ ἀριστοῦ
δουὸν βλαστάνοιεν. Atque hoc modo nec longe petitam
eiusdem Stephani coniecturam de substituendo
ἀφελείπιοιεν, quod neque cum βλαστάνοιεν, neque cum
βλάπιοιεν, alicuius momenti similitudinem habet,
admitteremus.

* Ibidem, B. pro καὶ τὸ νόμιμον ἐπίσησε, rectius est
legi, καὶ τὸ νόμιμον ἐπίσησε, hoc est, etiam huic le-
gumini esse voluit, vel potius, etiam huic lege per-
misit.

* 677, E. pro ἀρπίασι πυρῶν παρ' Ὀρθίας καλὸν θεῖς,
recte Camerarius scribendum ostendit, ἀρπίασι
πυρῶν καλὸν θεῖς, παρ' Ὀρθίας (subintellige βωμῶν) μα-
σιγυῶν ἐπίσησε. Nam ciborum furto lege permisso,
etiam triticum hoc nomine comprehensum fuisse,
dubitari non debet; præsertim quum tritici,
furto ab eis auferri soliti, Plutarchus quoque me-
minerit, ac in tritico præcipue sit λιμὸδ' ὀπικουεῖα
leuamen famis, ut Xenophon loquitur. Quæ vero
statim sequuntur, τὸ πρὸ δηλοῦσαι, rectius existimem
scribi, τὸ πρὸ δηλοῦσαι; ac rursus, δηλοῦται δὲ ἢ τὸ τῶ, ὅτι
καὶ ὅπου πάρος δέ, malim ita, δηλοῦται καὶ ἢ τῶ, ὅτι
ὅπου πάρος δέ.

679, A. Quum Philelphi versionem confide-
ro, legisse is mihi videtur, non πλείους μὲν πόνοις αὐτῶν
ὑπέβλε, sed aliquando rectius, πλείους μὲν πόνοις αὐ-
τῶν ὑπέβλε. Non tamen nescius sum, etiam alte-
rum illud utcumque defendi posse.

* 680, D. Quum ἀργυρομένων Camerarius in ἀ-
γρευομένων mutat, recte facit, quum pro sequenti ἀρ-
γῶν, reponit ἀρῶν, incite. Nam parum fuerit a di-
uite panem contribui: totam vero prædam venatu
captam, quæ ἀγῶν est, in commune conferri,
maius aliquid, & homine locuplete dignum.

* pag. 681, litera B. Vitiosa sunt hæc, ὀπιμυεῖ-
σαι, ὡς μὴ ποτε αὐτοὶ ἐλάττωσι τὸ σιτίον γίγνεσθαι. Primum
certe ὀπιμυεῖσαι, locum habere nequit. Nam quid
tamdem est, γίγνεσθαι ἐλάττωσι τὸ σιτίον, fieri cibis infe-
riores? Coactus aliquis et uisus potest, idoneus
sane non potest. Itaq; dico scripsisse Xenophon-
tem, ἐλάττωσι τὸ σιτίον, ne fiant inferiores aut dete-
rioris conuictioribus. Deinde vel ὀπιμυεῖσαι, ὡς μὴ
ποτε αὐτοὶ ἐλάττωσι τὸ σιτίον γίγνεσθαι, scribendum;
vel ὀπιμυεῖσαι τὸ μὴ ποτε αὐτῶν ἐλάττωσι τὸ σιτίον γί-
γνεσθαι, quorum alterutrius optio per me quidem
aliis relinquatur.

* 684, C. In his, ἡ αὐτῶν ἀνδρῶν αἰτίαν ὑπεκρίνον,
repono τὸ ἀνδρῶν; sicut & pagina sequenti 685, G
B. viros huiusmodi culpæ obnoxios ἀνδρῶν vo-
cat. & 684, D. in his, τὴν κρίσιν τῆς γερουσίας παρὰ θεῶν,
adnotata erat lucubratione mea secunda, lectio
alia, παρὰ θεῶν.

Ibidem, E. In his verbis, ὅτι ὅπου οἱ βουλομένοι ὀπι-
μυεῖσαι τὸ ἀρετῆς, οὐχ ἵκανοὶ εἰσι τὰς παρὰ θεῶν αἰτίαν, par-

ticula negans ante βουλομένοι deest; qua restituta,
sensus efficitur, quem interpretando expressi, re-
spondentem verbis Græcis huiusmodi, ὅτι οἱ μὴ βου-
λομένοι ὀπιμυεῖσαι τὸ ἀρετῆς, cum sequentibus.

685, D. pro τὰς στρατίας τεponο τὰς στρατίας, in quod
Philelphum quoque mecum facere, verba eius
indicant. H. Stephanus editione secunda in tex-
tum admisit.

* 686, A. pro πολεμικῶν τῶν δὲ πύλων, plenius scri-
bendum aio, πολεμικῶν τῶν δὲ πύλων: & respicit
hoc πύλων, ad ἀσπίδα, vocem præcedentem, sicut
ἑαυτὴν ad σὸν φρονιμίδαι.

* 687, B. In his, τὰς μὲν τὰς τὰ ὀπλὰ εἰς βλεπύνας,
abundare μὲν illud videtur.

* Ibidem, C. Illud αὐτῶν ἴσως συμπαρόντες, vitiosum
& σόλοικον est: pro quo si scribas αὐτῶν ἴσως συμπαρόν-
των, sublatus ille solæcismus erit; nimirum in istis
verbis νῦν δὲ ἡ δὴ καὶ ὑποξένων, subaudiendo παρὰ φυ-
λάσονται. Originem scripturæ corruptæ ad abbrevi-
aturas Græcas refero. Camerarius sequentia
quoque mendosa putauit, sed sine causa; sicut in-
telliget, qui cōferet ipsius interpretationem cum
mea.

* Ibidem E. pro οὐτε ἀδείπτον οὐτε δρόμον ἐλάσσει
πιεῖσαι, scribendum potius εἴτε ἀδείπτον, εἴτε δρόμον ἐ-
λάσσει πιεῖσαι. Camerarius quidem in his reddendis,
dum scripturam vitiatam sequitur, impedit.

* Ibidem, pro τὸ πρὸ ἀποσκοπὸν ὑπολύεσθαι, ali-
quanto melius scribi videtur τὸ ἀποσκοπὸν ἀπολύεσθαι.
Camerarij mutata vox τὸ ἀποσκοπὸν in τὸ ἀπὸ σκοπῶν κῶ-
πον non placet; minus etiam in τὸ πάρος κῶπον. Loqui
sane videtur Xenophon de speculatore suum in
locum ablegādo, qui faciat officium interea, dum
pranderetur. Nec verbum tamen ἀπολύεσθαι mihi om-
nino satisfacit.

688, B. Notatam lucubratione mea secunda
reperi pro ὀπιμυεῖσαι lectionem aliam, ὀπιμυεῖσαι.

* 689, A. Ad hæc verba, οἱ τὸ στρατὸν . . .
ἀρχόντες, notas punctorum inserui, quibus aliquid
abesse significarem. Nam de polemarchis, qui
cum rege reuera τὸ στρατὸν ἀρχόντες erant, iam ante
dictum; nec illi profecto post haruspices, medi-
cos, tibicines, recensendi erant. Quapropter a-
lios minorum gentium duces ac præfectos hoc lo-
co fuisse positos a Xenophonte statuendum est,
adeoque supplendum in his verbis, quod deest,
ex pagina præcedentis littera D. ubi leguntur στρα-
τὸν σκευοφορικῶν ἀρχόντες, coriarij apud impedi-
ta præfecti.

Ibidem, C. Pro ἀρχόνται, legit Philelphus ἐρχοῦνται,
sed non satis bene.

* 690, C. pro τὴν μὲν βασιλείαν παρὰ τὴν πόλιν, non
dubito scribendum, ὑπὸ τὴν πόλιν. Sic enim & de
Perfici regis sacrificiis ait libro παιδείας VII I Xe-
nophon, p. 229, C. τὸ πρὸ τῆς πόλεως ὑπὸ τὴν πόλιν: & de
ipso Sparta rege Agesilao, III ἐλληνικῶν, 493, D:
ὑπὸ τὴν πόλιν (cum interiectis) ὑπὸ τὴν πόλιν.

AD ATHENIENSIVM
REMPUBLICAM.

Pag. 692, C. Videtur Castalio reperisse ante
ἐπίσησε τὸν ἀνθρώπων verbum ἐνεστι, hoc quodam
modo scriptum; καὶ ἡ ἀμαθία δὲ ἐνδραχὴν χερμῶν ἐνεστι ἐ-
πίσησε τὸν ἀνθρώπων. Id rectum arbitror, & in reddendo
sequutus sum.

* 693, B. Locus hic, ἀνάσκει τὸν ἀνδραπόδεις δου-
λοῦν, YYY 2

Locus e-
mendatu
difficilis.

λαύαν, ἢ α λαμβάνων μὲν ἀποφορεῖς, καὶ ἐλευθε-
 ρους ἀφέναι. a Seb. Castalione, Camerario, H. Ste-
 phano, relinquitur in emendatus; & propterea tam
 a Castalione, quam Camerario non recte reddi-
 tur. Ego pro ἢ α λαμβάνων μὲν ἀποφορεῖς, scri-
 bendum dico, ἢ α λαμβάνων μὲν ἀποφορεῖς (scilicet πρὸ
 αὐτῶν ποδῶν ἀποφορεῖς. Dixit autem λαμβάνων, ve-
 lut omnium Atheniensium nomine, sicut & paulo
 post, ἰσχυρέων ἐπιπέμειν. Illud denique ἐλευθερούς
 ἀφέναι, non est, *mancipia libertatem consequi*, se-
 cundum Castalionem; nec *mancipia manumitti*, se-
 cundum Camerarium; sed alio sensu accipien-
 dum, quem interpretando expressi.

* Ibidem, D. In his verbis, τὸς ἡ γυμναζομένους αὐ-
 τῶν, καὶ πῶ μοισικῶν, ὁππότε δένονται καταλέλκεν ὁ δῆμος,
 νομίζων ὅτι οὐ κέρων ἐστίν. contrarium quiddam inest
 sententiæ Xenophontis, qui exercitia corporum,
 & musicam, minime sublata dicit ab Atheniensibus,
 pag. 696, D. quum ait, populum sibi pecu-
 liariter multas palastras, apodyteria, lauacra stru-
 rere. Quapropter vnica vox negans loco suo re-
 posita, nimirum ante καταλέλκεν, ac deleta post νο-
 μίζων ὅτι οὐ κέρων ἐστίν, locum plane restituit hoc modo, πῶ μοι-
 σικῶν ὁππότε δένονται οὐ καταλέλκεν ὁ δῆμος, νομίζων ὅτι οὐ κέρων
 ἐστίν.

* Ibidem, quum sequitur, νομίζων ὅτι οὐ κέρων ἐστίν, γνῶς
 ἐπὶ οὐ δίωπα τῶν τῶν ὁππότε δένονται, inter ἔν) & γνοῦς
 copula καὶ deest, ommissa propter similitudinem eius
 cum vltima syllaba in ἔν). Rursum inter hac οὐ δίω-
 πα, & τῶν τῶν, deest pronomen αὐτῶν, quod pe-
 rixit ob adfinitatem & similitudinem cum sequen-
 ti voce τῶν. Sic integre locus scribetur, νομίζων ἔ-
 πὶ κέρων ἐστίν, καὶ γνοῦς, ὅτι οὐ δίωπα τῶν τῶν ὁππότε
 δένονται.

* Item ibidem. Notas punctorum inserui, quæ
 indicarent in his, καὶ . . . γυμνασιαρχοῦσιν οἱ
 πλουσιοί, non nihil desiderari. Pater hoc ex statim
 subiectis, ὅτι δῆμος περιπαρχεῖται καὶ γυμνασιαρχεῖται. I-
 taque sic & illa manca suppleri debent, καὶ περιπαρ-
 χεῖται ὁ γυμνασιαρχοῦσιν οἱ πλουσιοί.

695, B. Corrupta sunt illa, οἱ ἡ πολλοὶ ἐλαυῶν ἐυδῶς
 ὡς οἷον πει εἰσβάντες εἰς ναῦς, atque ita potius scribenda,
 οἱ ἡ πολλοὶ ἐλαυῶσιν ἐυδῶς ὡς εἰσβάντες εἰς ναῦς. Et in his ἐ-
 λαυῶσιν ex aliis petiitum libris, ὡς autem expungit-
 ur, quasi promanans ex vltimis litteris illius ἐυ-
 δῶς, quod præcedit, vel ex glossa, declarante per
 ὡς, particulam ὡς sequentem. Deletur & πει, pro-
 fectum ab imperitiâ librarij, qui non animaduertit
 aliud heic significatum illius ὡς esse, quam si
 scribatur οἷον πει. Sequitur versu ab hoc tertio, οὐ πω
 κατέσκηκε, καὶ ἔβη μὲν πολεμίων, cum reliquis. Hæc ita
 scribenda sunt, οὐ πω κατέσκηκε, ἔβη μὲν πολεμίων, &cet.
 Redundat enim καὶ propter similitudinem cum
 vltima in κατέσκηκε duplicatum, velut alibi similia
 inutilare librariorum incuria solet.

* 696, A. Potius Castalionis lectionem pro-
 bo, quam vel mutationem Camerarij, vel emen-
 dationem H. Stephani. Camerarius hanc sibi le-
 ctionem finxit, & ὡς & κα adiciens, & ἀλλὰ quæ in
 Græcis exemplaribus non reperiuntur: ἢ ἡ πλείοντα,
 οὐ μὲν αὐ ἢ [α] κρείσσον, ἔστιν [κα] ἀποβλήται, [ἀλλὰ]
 ἡ γῆς ἢ γῆς ἀπὸ πλείοντα, quorum hanc senten-
 tiam expressit: *Navigantes vero, ubi fuerint super-
 iores se, in illam terram exire necesse non est, sed pos-
 sunt præterire eam usque, cum ceteris.* H. Step-
 hanus post τῶν γῆς scribendum pro ἀπὸ putauit
 ὁππότε δένονται, quod itidem probare non pos-

sum. Quippe in verbis his mutilis, οὐ μὲν αὐ ἢ κρείσσον,
 ἔστιν ἀποβλήται . . . τῶν γῆς ἢ γῆς ἀπὸ πλείοντα,
 πλείοντα, facile perspicitur aliquid desiderari, quod
 illis præcedentibus οὐ μὲν αὐ, deinde respondeat in huc
 modum, οὐ μὲν αὐ. Quapropter integritati pristinae sic
 exaratus hic locus restituetur, ἢ ἡ πλείοντα, οὐ μὲν αὐ ἢ
 κρείσσον, ἔστιν ἀποβλήται, οὐ μὲν αὐ ἢ πλείοντα, οὐ μὲν αὐ ἢ
 κρείσσον. Solet autem Xenophon hæc duo, κρείσ-
 των & ἡπίων, ita sibi opponere, velut, exempli gra-
 tia, in Hipparchico pag. 969, C. scriptum legi-
 mus, σαφῶς δὴ δῆσανται ἡπῖους ὄντες, quod quidem op-
 ponitur illis præcedentibus, οἷονται κρείστους ὄντες.

* 696, C. pro ἡπῖους, non dubito reponendum
 ἡπῖους, posita prius integra distinctione post ὁππότε
 δένονται ἀλλήλοις. Nam ita recte sequuntur hæc,
 ὅτι οὐ Σιδηρία ἡπῖοι (cum interiectis) ἢ ὅτι Πηλοποννήσῳ, ἢ
 ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ταῦτα πάντα εἰς ἐν ἡπῖους.

* 697, E. Hæc verba, ἢ ἡ μὴ ἐμμένονσι ἢ σωθή-
 κης, ἢ ὅφ' ὅπου ἀδικεῖν ὀνόματα ἀπὸ ἑλπίων οἱ σωθέντες,
 sunt omnino corruptissima, præsertim illa in me-
 dio, ἀδικεῖν ὀνόματα. Propterea loco asteriscum ad-
 posuit Stephanus. Camerarius explicare se non
 potuit, alius quidam Delio natatore opus esse di-
 xit, & is quidem haud procul a Delo natus. Ego
 prima etiam editione sententiam expressi eorum,
 quæ a Xenophonte scripta fuisse iudicabam; &
 nunc animaduerto, me a scriptura recta nequa-
 quam aberrasse, nimirum huiusmodi: ἢ ἡ μὴ ἐμμέ-
 νονσι ἢ σωθήκης, ὅφ' ὅπου ἀδικεῖται νομίσι βίαις, ἢ ἔσπετο
 ὀλίγον, οἱ σωθέντες; Margini autem hæc adscripti, vt
 interpretationis ratio lectori constaret. Ita nodus
 a me difficilis solutus.

* Rurfus 698, A. pro δόξα ἐστὶ ταῦτα, dico scri-
 bendum, δόξαν ἐστὶ ταῦτα.

699, C. pro δὲ ἀποβλήται, quod in omnibus exem-
 plaribus exstat corruptum, restituo δὲ ἀποβλήται.

* H. Stephanus editione altera me sequutus, ita-
 men illud suum adpinxit.

* Ibidem, pro καὶ τοιοῦτο δὲ ἡ δὴ δημοσίον, scribo καὶ
 τοιοῦτο δὲ ἡ δημοσίον, articulo remoto.

* Rurfus ibidem, D. pro ταῦτα οὐ μὲν αὐ ἐστὶ δὲ ἀ-
 νοῦ δὲ ἀδικεῖται δὲ ἐραπαίς, repono cum recta distin-
 ctione, ταῦτα οὐ μὲν αὐ ἐστὶ. δὲ ἀδικεῖται δὲ ἐρα-
 παίς.

* Iterū, ibid. E. in his, δὲ ἡ ἀπαντα χρεῖα δὲ ἀδικεῖται,
 quilibet illud χρεῖα, post δὲ ἡ, ceu superfluum,
 induci debere videt, siquidem in neutro nihil muta-
 teretur. In secunda quidem lucubratione mea Tau-
 rinensi notatam inueni scripturam talem, εἰ δ' αὐ
 ἡμολογῆν δὲ ἀπαντα χρεῖα δὲ ἀδικεῖται. Ea vero melior
 est, & vtrumque commode retinet. Ibidem præ-
 cedentia sic erant scripta, εἰ πῶ τὸν ἡπῖος, οὐ μὲν αὐ
 πῶ δὲ ἀδικεῖται, protinus esse cognoscendum. Re-
 cte, nam de tempore non de loco nunc agit. De-
 nique 700, A. σὺν ἀδικεῖται πολὺ ἡπῖον ἀδικεῖται, sic mu-
 tandum: σὺν ἀδικεῖται ἐς τὸ πολὺ ἡπῖον ἀδικεῖται ἀδικεῖται.

A D S O C R A T I C A M
 D E F E N S I O N E M.

* Pag. 702, C. Nihil in his, ἢ ἡ γῆν καὶ περιθῆ μοῖς
 duxi mutandum; tamen si plane scribendum
 arbitretur, ἢ ἡ γῆν καὶ περιθῆ: vt in locum illius μοῖς
 suo loco ἢ reponatur. Et in sequentibus, ante τῆ
 τελευταῖη, rurfus abundat ἡ particula, propterea no-
 tis vltimatis a me inclusa. Nec ignoro, quæ prius il-
 lud defendi possit, sed parum commode. Idem ita
 repeti

Locus emendatus
 difficilis.

Taurin

H
 cum i
 in eis
 dixi m
 phon
 γυμνα
 * 7
 videlic
 hanc l
 * 7
 cuius
 * 7
 τὸν μὲν
 sic esse
 stitui
 τε τ
 tentia
 pressio
 71
 legend
 quo lo
 dam in
 ka inu
 * 7
 tem h
 τὸν μὲν
 aliter
 ctis) ὡ
 ficatio
 τὸν μὲν
 nusqu

reperi emendatum a me Taurini, lucubratione secunda, postquam ea mihi missa fuit, ab H. Stephano per litem extorta.

* Ibidem. pro οὐχὶς δὲ τὸ σῶμα ἔχον, integrius ac plenius scriberetur, οὐχὶς δὲ ἕως τὸ σῶμα ἔχον (cum interiectis, ἀποδοχῆνται).

* pag. 703, lit. A. in his, γόνυ αὐτὸ ἐφῆ εἰπῆν, ἐπειδὴ κατηγόρησαν, abundat verbum εἰπῆν veluti quod ex sequentis ἐπειδὴ primis litteris irrepfit. Itaque delendum, ac praesertim propterea, quod versu ab hoc tertio, iusto loco ponatur, quum ait παρῆγονται εἰπῆν.

* Ibidem, B. Rectius in his, ὅτι θεοὶ μὴ φωνῆ φάνηται, reponendum θεοὶ μοι φωνῆ φάνηται. Quippe nihil omnino sequitur, quod illi μὴ deinceps respondeat.

* Ibidem, C. Mutila sunt ista, μάντεϊς ὀνομαζοῦσι τὰς ἀποσημαίνοντας. . . ἧ. quae quidem ita rectissime quis expleuerit, τὰς ἀποσημαίνοντας ἀδεῖ εἶναι. Perire enim εἶ, quum esset in vltima syllaba vocabuli praecedentis; & δεῖ, propter adfinitatem cum initio sequentis ἧ. Vidi postea coniecturam H. Stephani, scribendum existimantis, ἀποσημαίνοντας τὰ μέλαινα ἧ. Sed vt illud μέλαινα difficilius omitti potuit a librariis, veluti nec praecedenti voci, nec sequenti simile: sic etiam difficilius, praeter illo nostro, rursus admittendum videtur.

* 707, D. pro εἰ δὲ ἕως ἧ δὲ εἴδω ἐφικμέναν, scriptum in meo reperi exemplari lucubrationis secundae Taurinensis, εἰ δὲ ἕως ἧ δὲ εἴδω ἐφικμέναν. quae omnino elegantior est lectio.

AD MEMORABILIVM LIBRVM PRIMVM.

Taurinus

Hilibrum titulum ἀποσημαίνοντων Σωκράτους habent, quod Socratis mores, ac viuendi ratio, cum iis, quae ad familiares suos disserere soleret, in eis exponantur. Equidem hos ἀποσημαίνοντες, dixi memorabilium libros, quia sic loqui Xenophon consuevit: λόγος ἀποσημαίνοντες, vel ἔργον ἀποσημαίνοντες, dictum factumue memoratur.

* 709, A. pro ὅς ὀνομάζειν reponendum ὡς ὀνομάζειν, videlicet οἱ θεοὶ τῆς θεῶν, quae vox praecessit. Et inuenit hanc lectionem in suis etiam Bessarion Cardinalis.

* 717, A. pro ἐπειδὴ (cum interiectis) ἀγροεῖς, cuius parer scribendum potius, ἐπειδὴ ἀγροεῖς.

* 720, A. Puto haec verba, ζῶν ἕκαστος εἰαυτὸν ὁ πάντων μέγιστος φιλεῖ τὸ σῶμα εἶναι, ἢ ἀνὰ ἄλλοις, cum ceteris, sic esse traiecta, vt hoc modo singula suo loco restitui debeant: ζῶν ἕκαστος τὸ σῶμα εἶαυτὸν ὁ πάντων μέγιστος φιλεῖ, ὅς πᾶσι ἀνὰ ἄλλοις ἢ, cum reliquis. Ita enim sententia redditur idonea, quam interpretando expressimus.

722, A. Hoc loco non πόλις τὴ καὶ οἴκος εὐ οἰκοῦν legendum existimem, sed potius οἴκοι εὐ οἰκοῦσι: de quo loquendi genere superius in notis hisce quaedam indicauimus. Non ignoro tamen, & alibi οἴκος inueniri, vt initio libri sequentis.

* 724, D. Equidem minime dubito, Xenophontem heic ita non scripsisse, οὐτω δὲ καὶ ἀφροδισίαν τὰς μὴ ἀσπιδόεις ἔχουσαι πρὸς ἀφροδισίαν ὡς χρωμαί: sed aliter, nimirum οὐτω δὲ καὶ ἀφροδισίαν (cum interiectis) ὡς χρωμαί. Nam id verbum ἀφροδισίαν, in significatione lecedendi, responderet praecedenti ἀπεινωσῶσαι, anni spatium abesse. Neque me sane mouet, quod nusquam ἀφροδισίαν in lexicis nostris, ac fortafle ne

A Stephani quidem thesauro, reperiatur. Norum est, ab ἀφροδι, quod idem est cum ἔφροδο, factum ἐφροδισίαν, verbum haud insolens, & glossariis praesertim notum. Ἐφροδιαν pro expeditione ac profectioe dixit Polybius in libris, qui perierunt: vnde verbum est Ἐφροδισίαν, diuersa licet significationis. Sic & ἐφροδισίαν reperitur in antiquis glossariis. Eodem modo fas est existimemus, ἀφροδισίαν quoque dici, πρὸς τὰς ἀφροδιὰς & ἔφροδο, quo posteriore Xenophon in abscissionis significatione vsus est, vt superius in hisce notis ad paginam 320, E. ostendimus. Et adiungatur hoc ἀφροδισίαν sane ceteris inusitatis, μιλίαν, δειπαλίαν, ῥαίλειον, ὀμμένον, ῥήτρα, διχάλας, ὀπιεύειν, ἔφρηκας, aliisque pluribus, quae in ipso textu Xenophonti restitimus. Quod autem heic statim sequitur οἶα, in istis verbis, οἶα μὴ πᾶν μὴ δεομένον, si mutetur in ἴνα, prorsus integer locus erit.

* 725, B. quum dicitur, καὶ μαθῶν οὐτε δύοντα πῖς θεοῖς μηχανώμενον, οὐτε μαρτυρῶμενον, adtente considerantibus illud μηχανώμενον, satis apparet esse vitiatum. Si me quis roget, οὐτὲ εὐχόμενον esse respondebo, pro quo μηχανώμενον substitutum fuerit. Quippe sic iam illa sunt pleniora, καὶ μαθῶν οὐτε δύοντα πῖς θεοῖς, οὐτε εὐχόμενον, οὐτε μαρτυρῶμενον.

* Ibidem, D. In his, οὐ δοκεῖ ἴσθαι καὶ τὸ δὲ ἀφροδισίαν ἔργον εἰσέναι, rectius scriberetur ἀφροδισίαν ἔργον εἰσέναι, sicut & vltimo paginae huius, & primo sequentis versu legimus εἰσὶν ἐπιχρήματα.

726, C. In his δι ἀφροδισίαν ἴνα ὡς οἶα εὐτακτως ἔχον, solum illud ὡς mutandum dico in οὕτως.

D. * 727, A. verbis his, μέχρι γήρας ταύτης παρέχον. . . editioe priori punctorum notas adposueram, defectum aliquem indicantes. Et supplere haec posse putabam olim, si scriberetur, μέχρι γήρας ταύτης παρέχον, πῶν ὄντων; vel aliquid aliud tale addendo, quod in libro suo reperisset Bessarion, nos in editis desiderarem. Sed nunc exigua remedi me loco posse perspexi nimirum initio periodi, versu ab hoc tertio, pro πῶν ὄντων ἀφροδισίαν ἴδοντες, scribendo ἴδω, (subauditur ὄντων) καὶ ἕως, cum ceteris.

* 732, D. Exiguum quiddam est, sed indicandum tamen; in his, ἀπαπάντα δὲ ἐκείλη, ἢ οὐ μικρόν μὲν, potius illud ἢ, transponendum hoc modo; ἀπαπάντα δὲ ἐκείλη, οὐτὲ μικρόν μὲν, (scilicet ὄντων ἀπαπάντων) οὐδὲ εἰς ἀργύριον, cum reliquis. Magis enim ita perspicua & elegans est oratio. Et accuratam in ἀφροδισίαν sua collocationis habuisse rationem ipsum Xenophontem, ex Aristide ostendimus.

AD LIBRVM II MEMORABILIVM.

* Pag. 733, A. Vt commodior est oratio, si pro ἀσπεῖν ἐκράτησαν scribatur ἀσπεῖν καρπεῖαν, quod simul & ad πρὸς ὀφθαλμῶν βρωπῶν, καὶ ποτῶν, καὶ λαγνείας, & ad voces sequentes, ὑπνοῦ, ῥιζῶν, θαλάσσης, πόνου, quae πρὸς ὀφθαλμῶν non admittunt, responderet: ita nihil etiam murando, recte illud ἀσπεῖν ἐκράτησαν cū ὑπνοῦ, ῥιζῶν, θαλάσσης, πόνου vocabulis coniungitur.

G An autem secretius aliquid heic nobis datura sint SCHEDIASMATA Stephani, sane videbimus, vbi tandem aliquando prodierint.

* 734, D. pro μηδὲ ἀνὴρ πηλομαίνων εἰ ἀρχῆ, repono ἀνὴρ πηλομαίνων, quemadmodum & initio libri huius scriptum illud, ὅπως μὴ ἀνὴρ πηλομαίνων ἀρχῆς. Item paullo post, littera E, pro ἀσπεῖν ἢ πῶν, rectius di-

Verba obsoleta Xenophonti restituta.

ἀφροδισίαν.

cemus ἀρκῶν τῶτω, quum sequatur ἀρεσάτα δέσται, A quod itidem illi τῶτω respondet.

*735, C. pro ἀλλ' ἵνα τις μοι δοκῆ μέση τῶτων ὁδός, quod in editis libris, etiam Stephani legitur; non dubito reponere, ἀλλ' εἶναι τις μοι δοκῆ μέση τῶτων ὁδός.

*737, D. Versus hic Epicharmi senarius, πωλοῦσιν ἡμῶν πάντα ἑξατά σοί, quum in ultima vocis ἑξατά claudicat; sic redintegrandus erit,

πωλοῦσιν ἡμῶν πάντα ἑξατά σοί.

Versus Epicharmi restituendus. Quae vero sequuntur eiusdem Epicharmi, ὦ πόνηρε, μη τὰ μαλακὰ μῦθο, μη τὸ σκληρὸν ἔχης, velut orationem proflam haecenus alij posuere; quum tamen & illa senario dimidio & integro constent, siquidem ita restituantur: ut emendanda non dubito,

— ὦ πόνηρε σὺ,

μη μοι τὰ μαλακὰ μῦθο, μη τὸ σκληρὸν ἔχης.

In μη quidem, later illud μοι, quod versui complendo deerat, & ob similitudinem alterius a librariis erat omisium. Etiam πόνηρε scripsi, non πόνηρε, sequutus iudicium vulgi grammaticorum, haec inter se distinguuntur accentu; more quidem suo, sed ratione non magni momenti.

*748, B. pro σκεπύματι δὴ τῶ, notaui lucubratione secunda Taurinensi, reponendum σκεπύματι δὴ τῶ, idq; cum Bessarione Cardinali. Versu autem post hunc sexto quum dicitur, τὸ ἄπειρον χρημάτων καὶ πόνων ἀπορρηματισμῶν, primum & abesse illud ἀπειρον potest, & adesse: sed quin pro πόνων reponendum sit πόνων, dubitari non debet. Rectius enim χρημάτων cum πόνων coniunguntur, quam cum πόνων: ac praesertim amicos laboribus praeferrere, non satis apte dicitur; opum redditibus, aptissime.

Ibidem, D. Haec verba, καὶ ἀποδῶται τῷ εὐρόντι, non est dubium vitiose scripta legi, sicut & H. Stephanus notaui. Quum autem ille sibi placere neget, ut pro iis reponatur ἀποδῶται τῷ εὐρέθεντι, quod ad Bessarionis interpretationem aliquo modo conveniret: cogitare cepi, an non propius ad lectionem priorem accederet, ἀποδῶται τῷ εὐρέθεντι: quod quidem ad pretium vel aestimationem referretur, quasi si scripsisset Xenophon, ἀποδῶται τῷ εὐρέθεντι ἡμῶν. In reddendo quidem hoc sequutus sum. Alij τῶντι pro εὐρόντι scribendum autumant.

*757, B. Lucubratione mea Taurinensi notatam ad marginem pro hac, αἰπὸν ὑφορομένων ἐαυτῶν, ἢ δέως δηήλας ἐώρων, aliam lectionem reperi, αἰπὸν ὑφορομένων ἐαυτῶν.

*759, C. pro καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ἐπιμαλῆτο, vel scribendum, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, vel καὶ κατὰ τοιαῦτα ἐπιμαλῆτο. Vix quidem abesse κατὰ potest.

A D L I B R V M I I I M E M O R A B I L I V M .

*Ag. 765, C. pro ἃ τὸ δινεῖλαιεν τῷ δῆλον, scribendum vel καὶ τὸ δινεῖλαιεν, quod saepe κατὰ post καὶ positum perisse videamus ob confusione ex abbreviaturis, ut etiam loco proxime precedenti; vel καὶ τῶτω, quod H. Stephano placet.

*766, A. Hoc equidem loco φιλόνομος rectius scribi puto, quam φιλονίκος. Item visum & H. Stephano deprehendi, quum his notatis, secundam eius editionem inspicerem.

*Ibid. D. Bessarion legisse videtur, ὡς δὲ τὸ ἀρεσάτα ἔκαστος ἑπιτηδεύει ἀρεσάται; quae sane lectio ceteris a me praelata fuit editione prima. Sed quum locum hunc Taurini diligentius inspicerem, deprehendi legendum simpliciter, ut est in textu; non dumtaxat in τῶ, nec alia mutatione facta: ὡς δὲ τὸ ἀρεσάται ἑκαστος ἑπιτηδεύει ἀρεσάται; quod haud dubie rectum puto, & exprimendum interpretando censui.

*767, D. Bessarion post χρημάτων videtur in libris suis reperisse vocabulum αἰσθημάτων, quod animadvertentantum non necessario requiri, ad marginem adscripsi, notis adiectis contextui, quae deesse aliquid indicarent. Ex prioribus quidem huius vocis non parum ingrata est repetitio.

*Ibidem, D. pro σὺν ἑρατηγῆσαντος, rectius scribi σὺν ἑρατηγῆσαντος, paret ex subiectis hisce verbis, ἑραταὶ & κρατήσαν.

*Ibidem, E. pro Αἰθιοπῶν reperit Bessarion Cardinalis Αἰθιοπῶν scriptum, quod etiam rectius illi Βοιωτῶν praecedenti respondet.

*768, D. E. Illud αἰετῶν ἀρχαῖς ἀρετῶν probe dici nequit, nisi hoc quodam modo, interiecta ἑσπέρῳ, scribatur; αἰετῶν ἀρχαῖς ἀρετῶν ἑσπέρῳ.

*773, D. Diuersa reperiuntur in his, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἰστοριῶν, scripturae. Nam pro ἀπὸ τῶν παλαιῶν, videtur Bessarion Cardinalis inuenisse, βλάπτης: Henricus autem Stephanus ἀπὸ τῶν παλαιῶν notavit itidem ex libro veteri, sicut ait. Ego verā esse scripturam Xenophontis ἀπὸ τῶν παλαιῶν iudico, reliquas duas ex scholiis promanasse similiter affirmo. Nam ἀπὸ τῶν παλαιῶν (sic enim scribi praestat, non τῶν παλαιῶν) quum sit, adtingit regionis, utente Xenophonte verbo ἀπὸ τῶν παλαιῶν in quo est ἀφέλεια, pro consuetudine sua: voluit hanc ἀφέλεια alius verbo efficaciori βλάπτης, detrimento adfici, declarare scholij vice: alius verbo ἀπὸ τῶν παλαιῶν, quod direptionis significationem habet. Non igitur haec ad lectiones varias, sed ad glossas referenda.

*774, A. pro ἵνα μὴ τῶτω γε, reponenda lectio verior, ἵνα μὴ τῶτω γε. Quippe non iungenda sunt haec proxima sibi, ἵνα μὴ τῶτω γε λάβῃ σε, sed τῶτω ἐνδεῆς ἡγομένη.

*775, D. Lectionem editionis Florentinae sequutus est H. Stephanus in his, καὶ σὶ γε διδάξαν, ἔφη, ὁρμημαί, οὐτε τὸς φρονιμοτάτους, αἰδομένους, & cetera, quum in aliis haec commodior inueniatur, καὶ σὶ γε διδάξαν, ἔφη, ὁρμημαί, οὐτε τὸς φρονιμοτάτους, cum ceteris. Acidem sane Stephanus loci sententiam minime mihi videtur adsequutus, tamen Bessarionis versionem corrigere conatus sit. Nec probare possum ea, quae ad hunc locum emendandum protulit.

*778, C. pro σφόν πὲ καὶ σάφρον ἐκρινεν, aio reponendum σφόν πὲ καὶ σάφρον ἐκρινεν. Nam haec emendatio simplex est, & absque magna fit mutatione. Quidquid autem dicat H. Stephanus, tamen ipsa collatio praecedentium cum his, meam confirmat sententiam. Etenim σφόν prius posuit, cui nunc τὸ σφόν: itemque σφροσύνη prius, cui nunc τὸ σάφρον subiungit.

*Ibidem, D. His verbis, πάντας γὰρ οἶμαι, (cum interiectis) πάντας ἀρεσάται, deesse aliquid, ex sequentibus planum est. At integra erit oratio, si scribamus πάντας γὰρ δὲν οἶμαι (cum aliis intermediis) πάντας ἀρεσάται. Et aliqua saltem est similitudo inter δὲν & initium verbi sequentis οἶμαι. Vnde factum, ut a libra-

1104
libran
*Ib
φορῶν
stat, d
77
de, de
de, de
Bessar
*7
que
hoen
bris de
ticum
nequit
tico, &
similis
Stepha
liorem
verbis,
scribitu
etiam i
phariv.
do mih
obsequ
da vide
*78
Bessar
*78
λόγον κ
nem ed
restitu
σφόν γε,
κρίτων
τὸν λόγον
τῶν δὲν
δὲν,
*78
κρίτων
κρίτων
Brod. r
men ex
nus edi
quin Le
quae ip
medicu
hibet &
tatio. I
quod in
gate non
stinctio
φάρμακ
mum
Ακουμα
κουμα
modo, A
rursus
reponen
queat,
quam m
Acumen
mutet; c
ctione s
vincere
Nec libr
hibus, s
bus hom
Acumen

librariis inter describendum δὲν omitteretur.

*Ibidem. Vitiosa scriptura est in his, αὐτὸν π συμφορώτατα αὐτῶν (H). Nam scribi debere certo constat, αὐτὸν συμφορώτατα αὐτῶν (H).

779, A. Arbitror ista, πὸ δ' ἀγνοεῖν ἐαυτῶν, καὶ μὴ αὐτὸν δεῖ δόξασθαι, sic scripsisse Xenophontem, καὶ αὐτὸν δεῖ δόξασθαι: ut notavi ad libri marginem adeoque Bessario idem sequutus est.

*780, B. Bis hoc loco scriptum πῆθηται in utraque Stephani editione, mutandum in πῆθηται, sicut hoc margini a me adnotatum. Error ex Stobæi libris deprauatis ortus. Nam πῆθηται quidem ad poeticum illud, & Hesiodum adeo πῆθηται, quadrare nequit: ut heic usum Xenophontem verbo poetico, & insolenti prorsus, dicere quis possit. Consimilis est scriptura vocabuli πῆθανός in libris Stephaneis, pag. 966, B. quo loco non verisimiliorem, sed magis obsequentem dixit auctor his verbis, πῆθανός τις τῶν ἀρχόντων ποιεῖ. Sic enim ab aliis scribitur. Immo glossaria vetusta πῆθανόν scribunt etiam id, quod verisimile reddunt, & nostris est πῆθανόν. de quo tamen ego contendere nolim, modo mihi fas sit obtinere, πῆθανόν scribendum, quum obsequentem significat, ut πῆθλιόν. Et coniungenda videntur hæc cum notatis ad I παιδείας. p. 6, B.

*782, B. In his, τὸ ῥυθμὸν, ἔφη, paullo plenior est Bessarianis lectio, τὸ ῥυθμὸν δὲ, ἔφη.

*783, B. Corrupta sunt hæc, ἐγὼ δὲ ἀκούσας γέ τῃ λόγον κρείττων βεῖ καὶ μαμαθῆν, quorum aliam ipse lectionem editione priori sequutus sum; & uti tum legi, restituenda sunt, videlicet hoc modo: ἐγὼ δὲ ἀκούσας γέ, εἰ τῇ λόγον κρείττων, βεῖ καὶ μαμαθῆν. Nimirum κρείττων coniungi cum βεῖ non debet, quum in his, εἰ τῇ λόγον κρείττων, subintelligatur εἶν. Rursus in βεῖ καὶ μαμαθῆν, tantum valet βεῖ, ac si dixisset ἔξει καὶ μαμαθῆν.

*787, D. Ad hæc verba Xenophontis, ἀκούμενος ἔφη (scilicet Socrates) τὸ πύ φαρμακὸν ἀγαθὸν διδάσκειν, notaram priori editione; factum a Bessario, Brodæo, quibusdā aliis temere ac inepte, qui nomen ex ἀκούμενος proprium finxissent. H. Stephanus editione sua secunda, non dubitare se dicit, quin Leunclavius falli se fassurus sit; auditis illis, quæ ipse indicaturus esset. Simul ad Acumenum medicum illorum temporum hæc detorquet. Adhibet & alia, quibus nō vna fit in hisce verbis mutatio. Puta, quum non ἀκούμενος scribendum ait, quod in omnibus libris Xenophōteis reperiri, negare non potest; sed Ἀκουμένος. Deinde novas distinctiones huiusmodi cudit: Ἀκουμένος, ἔφη, τὸ πύ φαρμακὸν ἀγαθὸν διδάσκειν. Quum vero in his solæcisimum videat, siue adeo siue distinctione scribatur, Ἀκουμένος ἔφη διδάσκειν, non ignorans dicendum, Ἀκουμένον ἔφη διδάσκειν: seu distinctio adhibeatur hoc modo, Ἀκουμένος, ἔφη, τὸ πύ φαρμακὸν διδάσκειν: nouam rursus scripturam comminiscitur, & pro διδάσκειν reponendum ait διδάσκει. Vide, quam misere se torqueat, in quem solæcisimi scopulum impingat, quam multa σφά φάρμακα excogitet ad tuendum Acumeni pharmacum atque nomen, quam multā mutet; qui me nihil omnino mutantem, sed in lectione simplici & recta persistentem, erroris convincere vult. Sed paucissimis ad hæc respondeo. Nec libri Xenophōtei Stephaneis hisce correctionibus, sine causa congestis indigent: nec iste morbus hominis, insuauiter comedentis, medicinam Acumeni requirebat. Quippe Socrates ipse ἀκού-

A μένος, morbo remedium adferens, quodnam illud pharmacum esset, statim ostendit; Si comedere cessaueris, inquit. Eius ergo remedij causa non erat, cur ad Acumenum iste mitteretur, qui mox illud a Socrate accipiebat. Videt igitur H. Stephanus, se maxime falsum opinione sua; quantumuis id de me futurum, futuri necdum certus, indubitanter affirmarit. Nec habet, quod aduersus illud nostrum ἀκούμενος excipiat; quum non vno loco Xenophon & ἀκούσας & ἔξ ακούσας verbis usus sit.

B *789, A. Reliqui locum hunc, πὸ δ' ἄγον αὐτῶν ἐστὶν μὴ ἀσκήσιος, ἀλλ' ἡδονῆς ἐνεκα, priori editione non commendatum. Reliquit H. Stephanus etiam altera sua Xenophontis editione. Sed quid est, obsecro exercitij causa edere obsonium? Mouit me rei nouitas, vel absurditas potius; ut hinc inde dispiciens, pro ἀσκήσιος tandem legendum viderem ἀπύσιος. Nam vere obsoniorum est helluo, qui non condimenti, sed voluptatis folius causa, sine pane vorat obsonium. Et hæc ad verbum ita reperi exarata Taurini, quum lucubratio secunda Xenophontis expoliendi mea, iure ab H. Stephano repetita, mihi Viennam mitteretur. Illam tamen is, licet reddere nollet, contemnere ausus est quū apud alios, tum Marquardum Freherum, V. C. consiliarium Palatinum, quem honoris & beneuolentia singularis causa nomino. Sed videbimus & alia de lucubratione illa Taurinensi depromta, quæ Stephani vanitatem redarguent.

AD LIBRVM IIII MEMORABILIVM.

Pag. 791, C. pro ἔπι ποσὶ τῶν οὐραίων, lego εὐ π ποσὶ τῶν οὐραίων. H. Stephano tantopere placuit, ut editione secunda in textum reciperet.

*792, A. In omnibus legitur, τὰ μὲν ὀλίγου ἀξίας πῆχας μὴ γίγνεσθαι σπουδαίως, ἀλλ' εὐ διδασκάλων. Sed pro σπουδαίως reponendum σπουδαίως, vel paullo post sequentia docere possunt, quum ait: ἀπὸ τῶν πρῶτων τῶν ἀγαθῶν πῆχας αὐτῶν ποιεῖ. Hæc e notis Taurinensibus lucubrationis secundæ.

*Ibidem, E. & 793, A. Corrupta sunt ista, μὴ πῆχας ὡς σιωχέσασθαι ποιεῖν ὅ, π αὐ βύλων) δυναπὶ χρεῖσται: non conantur hoc quam frequentissime agere, in quo valere volunt. Nam contrarius sensus talis requiritur, mirum scilicet videri, quod isti tibicines & equites non summa cum negligētia res suas agant ac discant; quum plerique rempublicam gesturi existiment, se idoneos ad hoc absque præparatio- ne ac studio futuros. Itaque ὡς σιωχέσασθαι, quum vitiosum sit, in ὡς ἀμελέσασθαι mutari debet. Littera quidem σ, de fine præcedentis ὡς manauit; inter ἀμ & ω magna similitudo est, quemadmodum & inter χ & λ. Hoc modo restitutum ὡς ἀμελέσασθαι ποιεῖν, recte opponetur illis sequentibus, πῶτα ποιῶντες ὑπομένοντες. Et quod magis etiam rationes nostras confirmat, in secundo membro comparationis ἀνεὺ ὀππμελείας legimus, quod isti ὡς ἀμελέσασθαι plane responderet.

G 800, E. Notavi ad marginem pro φύπιν, etiam legi φύιν: idque rectius puto, quam illud alterum. H. Stephanus a quodam notatum, ut ipse loquitur, suis altera editione adscripsit.

*802, D. Hæc verba, καὶ ὁ (subauditur θεός) τὸ δὸν κόσμον σιωπῆων τε καὶ σιωχῶν, ita scripsisse Xenophontem aio, καὶ ὁ τὸ ἴδιον ὄλων κόσμον σιωπῆων τε καὶ

σφηνός.

ἀκούμενος, an accipiendum de Acumeno medico.

Emendatio difficilis.

ῥωνται. Ego repertam apud Stobæum scripturam hanc, ἢ ἀν' ἐκόντες ἐπιπύ, reponendum suo loco du- xi, verbo ἐπιπύωνται ad marginem posito, ceu glos- sa. Sic & alibi verbo ἐπιπύ Xenophon vsus est, hoc quidem ipso libro, 871, C. in his, πρὸς ὄντινα δ' αὖ ἀρχόντα δὴ πρὸς τῶσι οὐτως ἐπέμεινοι.

*Ibidem, C. In his verbis, ὅτι δὲ κενύται αὐτ' ἐφθ. ἐ- πιπύ δ' ἐπαύμαζεν, cum ceteris, dico mutandum αὐτὸν in αὐπύς, & sequens ἐφθ superfluum esse, planeque tollendum. Nam ὅτι δὲ κενύται αὐπύς, respondet his superioribus, ὁ Κύριος λέγειται Λυσάνδρῳ (cum interie- ctis) ἢ πρὸς δὲ ἐφθ ὅτι δὲ κενύται αὐπύς.

*831, D. Legitur in textu librorum nostro- rum, ὅτι ἀπέβαι, sero abire. Id ὅτι quidam apud Sto- bæum interpretatus est per ἢ δέλης, hoc est, ve- spere. Nemini non manifestum, esse scholiolum, non diuersam lectionem; quum nihil in horum litteris inuicem sibi simile. At ὅτι scriptum a Xe- nophonte, patet e præcedente πρὸς, mane, cui re- spondet hoc ipsum ὅτι.

*832, A. pro πρὸ πλείων ἐυμδρία ἐν χῶρα τῶ. scri- bendū πρὸ πλείων ἐυμδρία, ἢ ἐν χῶρα τῶ. Nā πρὸ quibus- dā a libris abest, & recte quidem. ἐυμδρία vero, vox adscripta margini, glossa est vocabuli Xenophotei ἐυμδρία, quam alij pro diuersa lectione ceperunt.

Ibidem, C. Equidem hæc verba, διώωνται ἰόντες εἰς τὰς ἀπὸ ἀποκαλύοντων, καὶ μετὰ τὴν, minime corrupta iudico: adeoque ἀποκαλύοντων in ἀποστελεσκόντων, vel in aliud quiddam tale non mutandum: quod pa- ce Camerarij, viri haud dubie in omni doctrinā liberali principis, proferre mihi liceat. Nam vt an- tea Xenophon dixerat, ἢ ἔργον ἐπιπύ: ita nunc ait, ἢ ἔργον ἀποκαλύοντων. Quod autem ad εἰς τὰς, non additur vocabulum χῶρα: familiare Xenophonti nostro est. Quamquam in primo αἰαβέσεως etiam plena oratio est, ἐν τῇ φιλίας χῶρα: quod quidem ip- sum idcirco libuit adnotare, quia negat Aristides simplici orationis generi, cuius ipse quasi typum quemdam de Xenophonteis libris exprimere vo- luit, conuenire; vt ad ἔφθ φιλίας, addatur χῶρα.

Ibidem, D. pro ταῦτα δὲ μνησθέντες, scribo ταῦτα. *834, A. In his, πεμήμερον σιφίσεσιν ἡμέρας αὐτῶν ἔφαμεν, potius scribendum hoc vltimum φάμι: & paullo post itidem, versu ab hoc quinto, non ὁμι- μεθ' αὐτῶν φιλίας, sed οἰοίμεθα αὐτῶν. Nihil enim tale su- perius a Socrate dictum. Quum autem ἔφαμεν, & ἐδόκει, paullo antè legeretur: etiam hæc imperiti calligraphi muranda censuerunt. In iis vero, quæ sequuntur, illud ἐδοκίμασθαι αὐτῶν καλῶς, cum ce- teris, rectum est. Nam horū antea facta mentio.

836, C. H. Stephani, & Florentini libri (adda- mus, & alij: quando nonnihil iratus Stephanus, hoc margini notarum Taurinensium mearum ad- scripsit) habent σιωπῶντες αὐτῶν: pro quo legunt alij, σιωπῶντες αὐτῶν. quod rectius esse, Step- hanus idem ostendit, editione secunda probans.

837, E. pro καὶ τῶ ἐργαζόμενος τὰ τῶν ἐργῶν δέομενά ὄντι, videtur legendum, ἢ τῶν ἐργῶν δέομενά ὄντι. Sic & in Hierone deinceps, p. 902, C. ἐν τῇ πρὸς ἀξίω δέομα δὲ καὶ ἔφθ, malumus ἐν τῇ πρὸς ἀξίω δέομα δὲ καὶ ἔφθ.

*838, E. In his, πρὸς τῶν ὅπως ὡς βέλυσται τὰ πρὸς τῶν κενῶν ἐκείπερον ἢ μὴ δὴ πρὸς τῶν κενῶν, minime dubito illud ἔπυος, ceu redundans, expungendum.

Ibidem. Hæc verba, καὶ ὁ θεὸς ἐφυσεν ἐκείπερον μάλ- λον αὐτῶν δυνάσασαι, sunt omnino corrupta. Sententiam ego sequutus sum eam, quæ consentanea toti esse loco videtur. * Et hæc quidem editione prima.

Nunc addo, saltim & poni debere in hunc modum ante ista, quæ heic vides: ἢ ὁ θεὸς ἐφυσεν.

841, B. Sequitur H. Stephanus lectionem li- brorum editorum Florentiæ, (quum hos nomi- no, vitiosos in hoc loco & alios complector, ne so- lam me putet intelligere Florentinam, qui hoc suo cum dedecore, quod nō emendarit, a me dici fert ægerrime) procul dubio vitiosam. Quis enim ex his verbis sensus elici possit? πῶς γὰρ αὐτῶν πορευθεῖσαν ἔ- χοντες ἔπυος ὅπως ὡς βέλυσται ἀλλήλους; Mihi potius placent heic editiones ceteræ, quæ hoc modo locum dant exaratum: πῶς γὰρ αὐτῶν πορευθεῖσαν, εἰ αὐτῶν ἔχοντες ἔπυος, ὅπως ὡς βέλυσται ἀλλήλους; vel, αὐτῶν ἔχοντες ἔπυος. Mirum vero puter nemo, Stephanum & illa priora tueri se pos- se, quum secundo Xenophontem ederet, dicere. Quid enim ille dicere non audet?

Ibidem, D. legendum heic cum Camerario, αὐτῶν οἰοίμεθα, quod plenius est, quam αὐτῶν οἰοίμεθα ἐπὶ τῶν.

842, A. In istis, ὁ μὴ τὰ ἐργῶν τῶν μὴ δέοι, (cum interiectis) χῶρα τῆς δοκίμασθαι, cum ce- teris, lectionem Camerarij probo huius modi; ὁ γυ- ναικίνα τῆς τὰ ἐργῶν μὴ δέοι. Nam perit ἴνα, propter adfinitatem cum litteris vocis γυναικίνα.

*847, B. In his, ἔργον ὅτι δὲ κενύται, expungendum illud ὅτι: quum ἀσπίς ἀκούων, paullo post, idoneo lo- co pronomen hoc exhibeat.

*848, B. pro δέοι, reperitur in aliis γέοι: quod significatur, vel ipsum φέομα, vel alia quadam gustu explorare.

*850, A. Quum in confesso sit, illa vitio non carere, πῶς θεμὸς εἶναι σοὶ καὶ ἐν πολέμου καλῶς σπύραται, nulla vera propior esse scriptura potest, quæ hæc: πῶς θεμὸς οἶον εἶναι σοὶ ἐν πολέμου σπύραται. Nam illud οἶον facile potuit omitti, propter similitudinem cum ἔφθ. Rursum quod sequitur, ἢ τῶν χημῶσιν (cum in- teriectis) ἀρκίσι ἀκούων; melius scribetur, ἢ τῶν χημῶσιν πεί, ἀρκίσι ἀκούων.

*853, B. In his verbis, ἐδὲ τῶν ὄντων, ἐφθ, (cum ce- teris) ὅπως οἶον τε πάντας διδάξαι, dico similiter abunda- re verbum ὄντων, quum integra sit absque hoc ora- tio: ἐδὲ γὰρ ὅπως οἶον τε πάντας διδάξαι: sicut & statim sequitur, ποῖος μὴ δὴ οἶον τε, scilicet διδάξαι. de quo id etiam colligitur, non posse οἶον τε loco priori, per quasi, ante veluti exponi.

Ibidem, D. Equidem hæc, ἡμφοίαν χαλεπώτεραν εὐπίτες ὄντι, τῆς ἀπὸ τῆς ἐραμμένον κωλύεσθαι, mutila parte priori esse iudico, & sic integranda; ἡμφοίαν χαλε- πώτεραν εὐρεῖν εὐπίτες ὄντι. Nam prius εὐρεῖν, longius hinc remotum, quam vt commode subintelligen- do repetatur. Et heic omisum paret εὐρεῖν, ob eius similitudinem cum vltimis litteris illius χαλεπώτε- ραν præcedentis.

*854, E. In his, εἰ αὐτῶν μὴ τῶ ἐργῶν μάθῃ, profus abundare μὴ, manifestum est.

*862, C. In his, αὐτῶν πρὸς ἀμφοῖα μὴ τῶ γλυτῶν, ἐ- φθ, inducendum illud αὐτῶν. Quippe nec antea dixit, ὅτι κενύται αὐτῶν τῶν γλυτῶν.

Ibidem, Camerarius, quum illa subsistere non posse videret, ἐκκόπη τῶν ἔργων δέοι τῶν ὄντων, poste- rius hoc in τῶ ὄντων mutandum censuit. Quænam vero ἢ ὄντων τῶν, siue quod materia vel herbarum nutrimentum aliud est, quam ipsarum frugum? Ergo si herbarum nutrimentum excidere quis ve- lit, etiam frugibus nutrimentum suum adimat ne- cesse est. Hæc consideranti mihi visus est locus al- liter emendandus, & ita quidem, vt pro his verbis, ἐκκόπη τῶν αὐτῶν τῶν ἔργων, hæc potius reponantur, ΖΖΖ

ἀφίλειας
εργῶν Xe-
nophon.

ἢ ἴνα
καὶ τῶν

ἢ ἴνα
καὶ τῶν

Locus dif-
ficilis.

ἐκείνην αὐτὴν πρὸς τὸν ἑρῶν, ἔρῶν ἐστὶν, δέοι τὴν ὕλην. Sic enim verus loci sensus hic restituitur, propter nutrimentum frugum, excidendas esse herbas: id est, ut nutrimentum frugibus herbae non praeipiant. Nimirum his, αὐτὴν, quum aliquid deesse sciolus quispiam arbitraretur: ut voce adiecta, ἢ δια scriptis, quae adfirmandi formula haec alioqui frequentissime reperitur.

863, B. pro τὸ δεινόν, haud dubie legendum τὸ δόμιον: sicut & paullo ante loquutus est, ὅπως τὸ δόμιον κόποισι. Quod autem Camerarius τὸ δεινόν retinens, Quod horridum est exaequaverim, reddidit: sane quaedam interpretatio coacta est, & horrida.

Ibidem, D. Neque τὸ πῶλον, neque τὸ πῶλον, probare possum. Camerarij vero coniecturam de τὸ πῶλον, cur non admittam, causa nulla est.

864, C. H. Stephanus, & alij quidam, ut ipse adferit, habent in editionibus suis ἐλάθονα διποδία: quum in aliis ποδία reperitur.

Εἰσὺν ἢ Σερβανὸ ἀσφίλια.

* 866, A. In explicandis horum verborum difficultatibus, ἄρῶν τὸν μετὰ τὸν ἐρῶν ὅτι τὰ μαι, ὁμοία τὴν πρὸς ὅτι δεινόν, αὐτὴν ὁμοίαν ὅτι τὰ μαι, αὐτὴν πρὸς ὅτι τὰ μαι, ὁμοίαν τὴν πρὸς ὅτι τὰ μαι, perquam misere fetorquet H. Stephanus. Nam & ἄρῶν putat esse pro ἄρῶν τὸν σου positum, & ὅτι δεινόν, pro ὅτι δεινόν ὅς: & ἀναπείθει, vel in ἀναπείθει, vel in ἀναπείθει, mutandum opinatur. Ita quidem si cum Xenophonte licebit agi, tandem is Xenophon correctissimus erit, qui hoc modo minime corrigeretur. Ego nihil mutandum aio, praeter ὁμοία τὴν πρὸς, in ὁμοία τὴν πρὸς, in quo π facile perire potuit, ob eandem τ litteram, primam in τὴν πρὸς, voce sequenti; & ἀναπείθει, in ἀναπείθει, v-nica tantum littera deficiente discrepans. Ita iam haec, ἄρῶν τὸν μετὰ τὸν ἐρῶν ὅτι τὰ μαι, ὁμοία τὴν πρὸς ὅτι δεινόν, αὐτὴν ὁμοίαν ὅτι τὰ μαι, αὐτὴν πρὸς ὅτι τὰ μαι, ὁμοίαν τὴν πρὸς ὅτι τὰ μαι, plane Xenophotea sunt, & integerrima. Si quis autem scribere mauult, δι τὸν ἐρῶν ὅτι τὰ μαι, & ὁμοία τὴν πρὸς ὅτι δεινόν, ei propterea non aduerlabor, quod facile & perire potuit, ob similitudinem cum vltima praecedentis ὅτι τὰ μαι.

Ἐπιπέθει μινί μοι κορπί γενεῖ.

* 868, D. Deest in his negatio, ἄρα φέρει τὰ ὄρα ἐργάζεσθαι. Scribendum enim, ἄρα φέρει τὰ ὄρα ἐργάζεσθαι: & sequitur de alio, ἄρα φέρει τὰ ὄρα ἀπείθει. Vnus in tempore ad operas se non confert; alter ante tempus ab operis discedit: vterque propra-durget, segniter se gerit, uti subiicitur.

869, B. pro σιωπῶντων γαργαρίσιν, reponendam prius σιωπῶντων γαργαρίσιν, nunc H. Stephani σιωπῶντων γαργαρίσιν magis probō.

* 870, E. Scribendum potius ὅτι τὸ ἐθελοντὰς ποιεῖν, quam ὅτι τὸ ἐθελοντὰς ποιεῖν.

* 871, C. Si respondere sequentibus ista debent, τὸν ὄρα ἢ αὐτὸν ἀρχόντα, sic erunt exaranda, τὸν ὄρα ἢ αὐτὸν ἀρχόντα: & licet D. mutandum αὐτὸν τὰ γινώσκοντες, in ὄρα αὐτὸν τὰ γινώσκοντες, ut ὄρα cum praecedentibus conueniat. Originem menda huiusmodi ex Graecorum abbreviaturis habent.

872, B. Quam minima facta mutatione in his, ἀλλὰ θεῖον, τὸ ἐθελοντῶν ἀρχὴν (αὐτὸν, φείδον) τοῖς δημόσιος σιωπῶντων τε πελομενίσι, scribendum aio, ἀλλὰ θεῖον, τὸ ἐθελοντῶν ἀρχὴν. (αὐτὸν, φείδον) τοῖς δημόσιος σιωπῶντων τε πελομενίσι. Nam ἐθελοντῶν φρονταίειν, recte opponitur τοῖς ἀσπίσι, ἰππῆσι, qui subiiciuntur in his, τὸ ἰσχυρῶν τυραννῶν. Idem notatum & praecedente pag. 870, E. in ὅτι τὸ ἐθελοντῶν ποιεῖν. Et in φείδον) verbo congru-

Apto, littera φ similitudinem eum δὲ aliquā habet, quod in δὲ δὲ) primum est. Δὲ δὲ) vero legendum, ex eo adparet, quod idem verbum statim reperatur in his, τυραννῶν δὲ δὲ) σιν. Hen. Stephanus nimis multa mutat.

AD SYMPOSIUM, SIVE CONVIVIUM.

Ag. 872, C. Apud Aristidem post αἰδρωῖν, omittitur vocabulum ἐρῶν, neque dubium est, superuacaneum esse. Cur enim retineri debeat, quum sequatur, τὸ παραπρόμανα; haec causa fuit, cur illud notis his [] inluserim. Plutarchus certe in Agellao locum hunc citans, & ad Xenophontea quasi adludens, eaque detorquens alio, subiicit: εἰ δὲ ἔχῃ ἡσίου, ἀλλὰ καὶ μάλλον ἄξιον κατανεῖν ἐθελοντῶν ἢ ἀρῶν, ἀπὸ τῶν πύχας παραπρόμανα. Non dicit, ἢ ἀρῶν ἔργα, sed ἢ ἀρῶν, ἀπὸ τῶν πύχας: sicut Xenophon, τὰ μὲν αἰσχροῦς παραπρόμανα.

873, A. Idem Aristides non ἐπὶ καὶ θαρμύνοις τὰς ψυχὰς legit, sed ἐπὶ καὶ θαρμύνοις.

Ibidem, D. pro φέρει, habet Aristides φαίνονται, quod longe aptius est.

* 874, D. pro αὐτῶν γαλακτομῶν, iterum risuri, arbitror scripsisse Xenophontem, εὐδὸς γαλακτομῶν, statim risuri. Nam iterum ridere non poterant, quos ioculator ille necdum risisse querebatur.

* 875, B. In his, καὶ τὸν νύμφαι πύχων ἔσται, dico illud ὅτι abundare. Irrepsit autem in contextum, quum esset in margine positum, ut scholion, declarans τὸν πύχων, significare ὅτι πύχων.

Ibidem, Legit haec Aristides, non γυναικὲς μύρον μὲν ἢ τὸ πρὸς δέον: sed, μύρον μὲν ἢ τὸ πρὸς δέονται, quam lectionem germanam esse, verba quoque sequentia declarant, αὐτῶν τὸν ὕψιστον. Non egent vnguento, nam ipsae per se vnguentum redolent.

Ibidem, E. pro ἐθέλει, rectius βέλγει legendum videtur. H. Stephanus editione sua secunda probat.

Ibidem vltima lineam, pro μαθητῶν repono μαθητῶν: sicut & διδάκτων praecessit in his, αὐτῶν δὲ διδάκτων τὸν εἶναι, sic enim scribendum, non διδάκτων τὸν εἶναι.

876, E. pro ποιήσας πάντας ἀδελφούς, rectius erit ποιήσας πάντας ἀδελφούς.

880, D. Non legi debet hoc loco, ἢ οὐ καὶ σὺ δὲ Σάκρατες, ἔφη, ἔχεις λέγειν, quemadmodum & Florentini, & ab H. Stephano editi libri habent: sed potius ut alij, ἢ οὐ καὶ σὺ, δὲ Σάκρατες ἔφη, ἔχεις λέγειν. Hen. quidem Stephanus de hoc a me monitus, ita locum editione sua posteriori mutauit; sed tacite, ne quid alteri referre videatur acceptum.

882, A. Locus hic sumtus est ex Iliadis eo libro, qui τ in scribitur: variata tamen non nihil scriptura. Notandum, in libris Homericis reperiri ευπλεκτω ἐνὶ δὴφρῶν, pro quo scriptum haec est, ευξέσται ὅτι διφρῶν. Num μνημονικὸν hoc ἀμφοτέρωτα dicemus, an reuera scripturam diuersam, & alterutram harum vel Homero, vel Xenophonti restituendam?

*Ibid. D. pro ἢ κείνη ἐνὸς ὄντος, notavi ad marginem, ἢ κείνη ἐνὸς ὄντος legendum esse. De mutilatione κείνη, dixi superius opinionem meam.

884, B. Inueni lucubratione mea Taurinensi pro ὅπως οὐκ συμφοιτῶν, notatam scripturam, οὐκ ὅπως οὐκ συμφοιτῶν: & ibidem, C. pro αὐτῶν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, & versu sequenti, pro δόκει (cum interiectis) ὅπως ἐπιφληκίαι τὸ κληκίαι τυρῶν, δοκίαι ἐπὶ ἐπιφληκίαι.

* 886, B. pro ἔργον μέγιστον εἰ ἀνεγείραι, non cum H. A Stephano ἔργον μέγιστον, scribo: sed plenius ac rotundius, ἔργον ἐμέ γ' ὄβρι καὶ ἀνεγείραι.

* Ibidem. Hac verba, ὡς μάλλον μὲ ἢ δεῖξαι (cum interiectis) ἢ αὐτὸ εὐξαίμην, ἢ πῶν δ' ἴστων μοι δοκεῖ, cum ceteris; ita rectius esse scribenda, ὡς μάλλον μὲ ἢ δεῖξαι (adde addenda) ἢ αὐτὸ εὐξαίμην, ἢ πῶν δ' ἴστων μοι δοκεῖ, & cetera, notatum in meo reperi libro Taurini recensito, cum hac periodi sententia: Hac omnia tam incunda mihi accidunt, ut dum ea facio singula, non equidem maiori, sed minori potius delectatione perfrii optem: quod pleraque mihi incundiora esse videantur, quam expediat. Probandum sane vtrumque.

* 887, A. pro παρ' ἑστὸ τοῦ ἀκτιστάμην, scribo παρὸν ἀκτιστάμην. subauditur enim vocabulum πλεον, ex præcedentibus. Idem versu postremo rectius est ἢ ἕω δαμιάμενος, quam ἢ ἕω δαμιάμενος: in quibus ultimis tempora plane diuersa coniunguntur.

* Ibidem, C. In hac noua periodo, a præcedentibus separanda, ἢ πῶν πεπαιδευμένους ἕω δαμιάμενος, facile deprehendet aliquid abesse, qui tam præcedentia, quam versibus Homericis statim subiecta considerabit. Scribendum enim, ὅτι ἢ πῶν πεπαιδευμένους, quod quidem ὅτι perit, ob similitudinem eius cum initio vocis ἢ πῶν sequentis.

* 888, A. Hic est ille locus, cuius antea mentionē libro priore Notatorū feci. Nimirum hinc omnino verbum ἀπεισύν, pro vitiose scripto ἀπισεύν, Xenophonti restituendum. Quum enim legimus, ὅταν μὲ πύθωμαι, (cum interiectis) ἢ δὴ δὲ ποτε καὶ ἀπισήσας: manifestum est, posterius hoc, ἀπισήσας, verbo posito superius πύθωμαι non respondere. Quid autem inter hæc similitudinis, nisi mutes, ἀπισήσας in ἀπεισήσας, quod significationem non parendi habet? Ita non vni apud Xenophontem loco restitutione verbi hactenus non recte scripti consultum.

* Ibidem, D. In his, ἢ ἕω πῶν νομίζοντες ἢ δὴ δὲ ποτε, (cum interiectis) ὡς δὴ πῶν νομίζοντες, alia non est ratio conciliandi præcedentia cum sequentibus; nisi vt pro νομίζοντες, reponatur νομίζουσιν. Ea vero de abbreviaturis proficiscuntur vitia.

* 889, B. Quod heic legitur, δὴ ἰσχυρῶς πῶν δαμιάμενος, οἷς αὐτῶν, mutilum esse, de præcedentibus intelligitur. Quemadmodum enim illic dicitur, ἢ αὐτῶν, ἢ ὅν αὐτῶν μακροπέπυη: sic etiam sequi debet, ἀρῆσιν αὐτῶν πῶν ἢ ἕω πῶν δαμιάμενος, οἷς αὐτῶν.

Ibidem, D. pro ἀριστοῦ ποιῆν, reponendum ἀριστοῦ ποιῆν. Loquitur enim continenter ἀρετῆ ἀριστοῦ.

* 890, A. Insigne mendum in his, ὅτι αὐτὸν κακὸν ἢ δὴ, relictū hactenus in omnibus editis libris. Scribendum enim ὅτι αὐτὸν κακὸν ἢ δὴ. Nam quidquid pulchri vidisset Callias, obliuisci nō poterat; mali vero, facile.

* Ibidem, B. pro τὰς ἀφελίμους αὐτῶν, scribendum τὰς ἀφελίμους αὐτῶν, facile perspicit; qui recte, quod sequitur, ὅτι πῶν δαμιάμενος, considerat.

* 892, B. In his, ὅταν λέγηται, ἔφη. οὐ. ἀλλ' ὅταν δαμιάμενος. solidius erit, οὐκ. ἀλλ' ὅταν & ceter.

* 893, A. pro εἰ πάντ' αὐτῶν βυβλίονα, putem potius εἰ πάντ' αὐτῶν βυβλίονα φησὶ ἔτι.

* Ibid. D. rectius in his, ἕω χρόνον ἢ ὅτι πῶν φρονιμώτερον, scribetur ἕω χρόνον ἢ ὅτι πῶν φρονιμώτερον.

* Ibidem, E. Ista mutila non nihil, & corrupta sunt, οὐ μὲντοι (ὡς γ' αὐτῶν οἰνθεῖν) δὴ τῶν καὶ ἐπαφροδίτων πῶν. sicque potius exaranda, οὐ μὲντοι ὡς γ' αὐτῶν

οἰνθεῖν, ἢ πῶν δαμιάμενος καὶ ἐπαφροδίτων πῶν. Nam perit illud ἢ πῶν, propter aliquam similitudinem cum literis verbi præcedentis οἰνθεῖν.

* 896, A. Sunt & illa vitiosa, ἡ ἀλλοῦ μορφῆς πῶν ἐλευθερία καὶ ἢ δὴ, ἀδύμοι πῶν καὶ ἡ ἀδύμοι πῶν, sic integritati restituenda: ἀλλοῦ μορφῆς πῶν ἐλευθερία καὶ ἢ δὴ ἀδύμοι πῶν καὶ ἡ ἀδύμοι πῶν. Propterea minus blimentē Xenophontis adsequutus in scriptura non bona, nunc sententiam veram expressi.

* 898, C. In his, οἱ φόνου πῶν καὶ ἀφρονιστεῖν καὶ ἀναρχοῦ πῶν ἐπιζόμενοι, refecandum est καὶ prius, velut irrepticium.

* Ibidem, D. pro ἕω πῶν πῶν ἐρεσῆ, lego ἕω πῶν πῶν ἐρεσῆ.

AD HIERONEM, SIVE DE REGNO.

Tituli transio.

NOTVM est, a priscis περὶ τὸν dictos esse reges. Propterea περὶ τὸν λόγος, (hec enim vox subintelligitur) mihi non est liber tyrannicus; sed liber regius, siue de regno. Quippe non de tyrannide heic agitur, sed vita regum cum priuatorum hominum condicione comparatur; vt harum vtra felicior sit, & optabilior, adpareat. Hac causa, cur ab Erasmi iudicio in titulo reddendo discesserim.

* 902, C. Vitiosa sunt hæc, ἐνθα πῶν ἀλλοῦ μορφῆς πῶν καὶ ἀδύμοι πῶν σωμαζέρεται: & vel ita restituenda, ἐνθα πῶν ἀλλοῦ μορφῆς πῶν καὶ ἀδύμοι πῶν σωμαζέρεται, vt omittatur verbum ἢ δὴ: vel hoc modo, ἐνθα πῶν ἀλλοῦ μορφῆς πῶν καὶ ἀδύμοι πῶν σωμαζέρεται. quod posterius equidem sequutus sum, & ad libri marginem retuli.

* 903, B. Plenius hæc, ἀλλ' ὅρατος, οὐκ αἰνῶν γὰρ οὐκ αὐτῶν πῶν πῶν, ita scribenda sunt; ἀλλ' ὅρατος, ὡς οὐκ αἰνῶν γὰρ οὐκ αὐτῶν πῶν πῶν. Perit ὡς, propter similitudinem cum ultimis verbi ὅρατος.

* 904, B. Ad hæc verba, ὡς περὶ οὐδ' εἰς ἀπερος ἀνδρῶν πῶν πῶν ἀπολαύοι: Aufim, ait H. Stephanus, contendere; negantem heic desiderari. At ego, tamen et si cum illo viro nolim contendere, tamen in hoc eum falli iudico. Videamus enim correctionem eius, & notis illam consuetis interstinguamus; vt quibus in locis a lectione priori discedatur, adpareat. ὡς περὶ οὐδ' εἰς ἀπερος ἀνδρῶν πῶν πῶν ἀπολαύοι. Nihil vero his mutationibus est opus. Solum εἰς, restituatur in αὐτῶν, & pristina sine vitio scriptura manebit, hoc modo: ὡς περὶ οὐδ' εἰς ἀπερος ἀνδρῶν πῶν πῶν ἀπολαύοι, οὕτω καὶ ὁ ἀπερος ἀνδρῶν πῶν, cum ceteris. Vides negationem nullam requiri.

* 906, E. Omnino deest verbum aliquod in his, εἰ αὐτῶν πῶν πῶν. ὄντες οἱ ἡσόντες. Esse autem illud πῶν πῶν, vt H. Stephanus adnotarat, editione priore persuaderi mihi patiebar: sed nunc scripturam similiorem sequor, εἰ αὐτῶν πῶν πῶν πῶν ὄντες οἱ ἡσόντες. Hinc enim patet, quomodo perierit illud πῶν πῶν, ob insignem cum præcedenti πῶν πῶν similitudinem.

* 907, B. H. Stephanus, quum legendum ait, ὅτι μὲ ἔχουσι χαλεπὰ οἱ σκωδόντες πόλεις, pro illis pristinis, ὅτι μὲ ἔχουσι χαλεπὰ οἱ σκωδόντες πόλεις: dicit ille quidem aliquid, sed minori cum mutatione restitui locum posse arbitror, si tantum articulus addatur, hoc modo: ὅτι μὲ ἔχουσι χαλεπὰ οἱ σκωδόντες πόλεις. Primum ἔχουσι manet intactum, nec in longius ἔχουσι trāsfit. Deinde ὁ σκωδόντες scribendo, videtur articuli omisio

in his, οἱ σωόντες πόλεις, quæ probari meo iudicio non potest. Licet enim deinceps ita scripta istæ verba statim subiiciantur, οἱ σωόντες πόλεις: tamen reponi debere arbitror, οἱ σωόντες πόλεις: & articulum πᾶς, periisse dico, propter similitudinem cum vltima syllaba in σωόντες, quod proxime precedit. Hæc me causilla mouent, vt ab opinione prima non discedam.

Ibidem, pro οἱ πολέμοι, reponendum οἱ πόλεμοι, sicut & Erasmus legit.

*Ibidem, C. pro τὸ πλὴν νικᾶν, quod vitiosum est, restituendum αἶο, ἢ πλὴν νικᾶν. Sic enim contrariam in sententiam ante versus nouemdecim loquutus est, αἱ πόλεις ὅταν κερῆσι. de quo ipso mendum his deprehenditur inesse.

Defensa lectio contra H. Stephanum.

*Ibidem, D. pro οὐκ αὐτὸ ὄλεω τὴν πόλιν, reponendum dixi editione priori, οὐκ αὐτὸ ὄλεω τὴν πόλιν: idque de iudicio & ad sensu Guillemi Canteri, iuuenis optimi, & mihi amicissimi, suisque natalibus digni, ac immatura morte nobis erepti. Sic nimirum & superius, versu ante hunc octauo dixit auctor hic noster, εὐφραίνονται τὴν πόλιν νομίζοντες ἠνεξικένας. Sic & hoc ipso Hierone in extremo, Simonides ait, Hieronem ad amplificandam patriam exhortans: αὐξέεις δὲ τὴν πόλιν. Idem verbum exstat in fine Symposij, 899, A. similiter positum in his, C. τὴν παρὲξ αὐξέει. Hæc pro vera lectione loci prolixius ostendi, quia solet H. Stephanus inuidorum more, quæ ipse non inuenit, superciliose despiciere, cum aliorum occultis interdum, nonnumquam & apertis ractionibus. Heic quidem nodum in scirpo quærens: *Quasi vero tyrannus, inquit non totam urbem, sed aliquam eius partem tantum, illud faciendo, amplificaret.* Vbi quæro gestabar cerebrum, quum hæc scriberet? Parum certe profecisse videmus hominem in aula regis, & ea quidem aula; in qua libri Macchiauelli, tyrannorum & tyrannidis magistri, ab omnibus assiduo terebantur. An ignorat, factiones in ciuitatibus, etiam per tyrannidem oppressis, esse? Pendent a tyrannis aliqui, suorum commodorum causa. Sunt alij μισοτύραννοι, palam aliquando nonnulli; sed occulte, plures. Quum ergo tyrannus, victoria potitur, quum vel temere propter suspiciones suas, vel reabile propter aliquorum defectiones & insidias, de medio nonnullos tollit: gaudet ob ea facinora pars ciuitatis tyranno deuota, quum interim μισοτύραννοι doleant. Ergo nec ipse tyrannus ex eiusmodi factis solidam percipere laticiam voluptatemque potest. Cur hoc? quia totam urbem sua siue victoria, seu oppressione aduersariorum, non amplificat, sed factioni dumtaxat suæ cõsulit, cum insigni ciuium deminutione: qua fit, vt paucioribus deinceps imperet, quemadmodum Xenophonis Hiero loquitur, & his ipsis quidem verbis vtens, ὅπ μείονων ἀρχέει. Si non in plantis gestaret hic vir acutum ceteroquin illud cerebrum, sanè perspiceret, hoc ipsum μείονων ἀρχέει, imperare paucioribus, illi alteri, ὄλεω τὴν πόλιν οὐκ αὐτὸν, urbem non amplificare totam, apertissime respondere. Verbis quidem illis vti desineret: *Quasi vero tyrannus, e ciuibus aliquos trucidans, non totam urbem, sed aliquam eius partem tantum, id faciendo, amplificaret.* verum plura de his, quum explicatum hunc nodum in eius secretis illis S C H E D I A S M A T I S subtilissime videbitur.

Macchiauelli libri.

*913, A. Cum istis verbis, ὁ αὐτὸν δὲ ποιῶσι πᾶς

περὶ τοὺς οἱ ἀρχόμενοι, non coherent hæc statim sequentia, C. ἀλλοιὸν δὲ αἰεὶ ὑμῶν πυχαιοῖσι. Nec sensus ex eis commodus elici potest. Sane quod prima se fronte videtur offerre, quasi legendum sit, καὶ ἀλλοιῶσι (scilicet ὁ αὐτὸν ποιῶσι) οὐ ἕνας αἰεὶ ὑμῶν πυχαιοῖσι: locum habere non posse vident, qui diligentius hæc considerat. Ego in posterioribus, ὁ αὐτὸν δὲ ἕνας mutandum dico in ἀλλοιῶσι αὐτῶν: vt locus integer ita scribatur: ὁ αὐτὸν ποιῶσι πᾶς περὶ τοὺς οἱ ἀρχόμενοι, καὶ ἀλλοιῶσι αὐτῶν αἰεὶ ὑμῶν πυχαιοῖσι. Atque hoc adscriptum margini, non modo germanè scripturæ proximum; sed etiam rectum plane statuo.

Emendatio difficultis.

915, A. In his, τὸ αὐτὸν δὲ ποιῶσι πᾶς . . . ὅταν ἀρχῆ, ἢ ὅταν ἰδῶ πύλην: periisse putat H. Stephanus μάλλον. quod sane vel ex eo colligitur, quia μάλλον illud versu proximo in collocatione simili reperitur.

*Ibidem, D. Editione priori hæc verba deprauata in libris editis omnibus, οὐ γὰρ περὶ τοὺς ἰσομήμους, ἀλλὰ πλεονεξίας ἐνεκα νομίζοι τῶν τρεῖς ἀφ' ἑαυτῶν. sic interpretabar, vt sonant, & Erasmus eadem intellexerat videlicet hoc quodam modo: *Arbitrantur non hos quidem [milites stipendiarios] alii, vt cum tyrannis pari sint honore; sed auaritia causa.* Verum absurda profecto sententia est, dicere; milites paricum tyrānis, dominis suis, esse in honore. Quapropter aliud scripsisse Xenophotem, & hoc quidem modo, iudico; οὐ γὰρ περὶ τοὺς ὑμῶν, ἀλλὰ πλεονεξίας ἐνεκα νομίζοι τῶν τρεῖς ἀφ' ἑαυτῶν, quæ lectio vera & integra est, ac interpretado nunc reddita. Nimirum ex οἷς, vltimis litteris vocabuli περὶ τοὺς, repositum fuit a negligente librario illud ἰσο, & sequens nomen ὑμῶν cum hoc ab aliis deinde coniunctum: vtq; sensus aliquis esset, mutatam in ἰσομήμους. Posset etiam ἰσο ὑμῶν in mentem alicui venire. Sed illa ratio prior est omnino probabilior.

Absurda lectio commode restituta.

917, E. pro ἐν τῇ στραπᾶ reperit Erasmus in suis scriptum ἐν τῇ στραπῆ, quarum vocum permutatio frequens est.

*918, E. Legitur in omnibus εὐ εἰρηκῶν τῆ καλῆς (cum interiectis) ἀρχοῖσι αὐτῶν. Ea verba non sequutus sum in mea interpretatione prima, sed illa Xenophonti vsitatissima εὐ ἰδῶ: quibus quidē heic etiam vsus fuit, quum Græcæ peritiorint, εὐ εἰρηκῶν ea lingua ne quidem ab aliis, minorum gentium scriptoribus, ac minus accurate loquentibus, nedum a Xenophonte dici.

A D R A T I O N E S R E D I T V V M, S I V E D E P R O V E N T I B U S.

*P Ag. 920, A. Lucubratione mea Taurinensi profiteretur vbiq; Xenophon hoc libro, se commonstraturum rationes τῆς ἑσθῆς καὶ πλῆθους, vltibus suppediandi ciuibus; itemque τῆς ἀφ' ἑσθῆς ἀποκοινῶν, quemadmodum ciues ex prouentibus publicis alendi sint. Nunc autem vitandæ ambiguitatis causa, quum non vnum annona significet; *restitutum rationes* dicere malui, vocabuli iuris auctoribus nostris, qui & Latini sermonis auctores non mali sunt, vsitato. Et τὰ προσδόνων vox adiecta, cui prouentus sunt, in hac sententia magis me confirmauit. Cur fructus non dicerem, quod antiquioris notæ iurisconsultis familiare est; eadem me ratio, quæ in annona, mouit. Nec Camerario, cui vocabulum

Titulus.

Quid p̄-
roi.

lum πρόοι libitum fuit heic reddere *De vectigalibus*; & *De fructibus*; equidem adfentiri possum. Nam vt πρόοι vectigalia non sunt, quæ glossariis veteribus & πλέσματα, & πένη δημοσία exponuntur: ita πρόοι non sunt fructus, quum de republica sermo est, sed iisdem glossariis reditus ac prouentus publici. Πρόοι significatum ex hisce Xenophonteis intelligere licet, quum 11 αἰσά-
σεως inquit, πούτους πόρους έχοντες πούτος το πολεμείν, vbi simpliciter accipe rationes, aut modos: sicut ipse Xenophon statim πρόοις subiicit. Item 11 ἑλλη-
νικῶν, εἰσηγυῖτο πόρον χρημῶν, pecuniæ conficiendæ rationem ostendebant. Et v 1111 πειθείας, nihil est aliud πείθειν χρηματα, quam cōficere vel parare pecuniæ copiam. Sic & Dionii Cassio πόρος δὲ ἀρκής καὶ ἀέναντος est reditus perpetuus ac perennis.

* 921, B. pro εἰ δὲ πούτος πούτος, legitur in aliis, εἰ δὲ πούτος πούτος. Ego sic scribendum arbitror, ἢ εἰ πούτος πούτος ἀποφύγει (cū interiectis) μεπικῶν δὲ πειθείας ἡρώτοι; cum interrogationis nota.

* Ibidem, C. in his, μέγας μὲν γὰρ ὁ κίνδυνος ἀπὸν, putauit Camerarius ἀπὸν mutandum in ἀγῶν, nulla quidem ex idonea causa. Quippe sensus ex ἀγῶν rectus colligi nullus heic potest. Ego legendum censeo: μέγας μὲν γὰρ ὁ κίνδυνος ἀπὸν, magnam quiddam aduenis, si periculum ab eis abfit. Et videmus itidem mox subiici, μέγας δὲ καὶ πῶ, quod istis præcedentibus respondet. His exaratis, & adlata mihi lucubratione Taurinensi; hanc emendationem illic quoque notatam inueni.

* 922, D. pro πλεσποροῖη non dubitavi lucubratione secunda reponere πλεσποροῖη. Nam alioquin etiam μεσοποροῖη, quod antecedit proxime, scribendum esset aliter.

* 923, A. pro κτήσασθαι scribendum κτήσαντο, sicut ex sequenti πούτος πούτος patet. ὡς ἔπειτα autem mutandum in ὡσπερ, quod οὕτω præcedenti respondet. Quamquam deinceps in Taurinensi lucubratione margini adscriptum vidi ὡς ἔπειτα, vno vocabulo. Versu denique vltimo, pro ὅστω αὖ scripseram ibidem ὅστω αὖ, quod præcedenti πλείονα respondet.

* 925, D. Pro ἀεὶ παρῆχεν, scribendum ἀεὶ παρέχεν: vt respondeat verbo, quod præcessit, ἀποδιδόναι. Repertum & hoc in notis Taurinensibus.

* Ibidem, pro ἡμίμνησθα dico scribendum ἡμίμνησαν. Non enim hæc, πειρακῶσια ἡμίμνησθα, coniungi debent, vt aliqui putarunt: sed ἡμίμνησαν referendum ad πούτος πούτος, quod præcessit.

* 926, A. pro ἰσχυρῶν scribi præstat ἐγχείρας. Et paulo post, B. pro διωκτῶν ἐφάνη εἶναι τὴν ἀνδρῶν πύξιν καὶ κτήσασθαι καὶ πλεάζειν, rectius διωκτῶν ἐφάνη εἶναι, τὸ ἀνδρῶν πύξιν καὶ κτήσασθαι, cum ceteris. Vtrumque de notis Taurinensibus.

* 927, A. pro ἰσπόμενον, repono ἰσπόμενον: vt πούτος πούτος, & πούτος ἰσπόμενον, eadem ratione dicatur, ac recte quidem. Ex iisdem notis Taurinensibus.

* Ibidem, in his, καὶ νοπομῆν γὰρ οὐδὲν . . . ἔξεστι νῦν, ἢ πούτος πούτος, mutila eti oratio, sic integranda: καὶ νοπομῆν γὰρ οὐδὲν ἢ πούτος ἔξεστι νῦν, ἢ πούτος πούτος. Notatum & hoc Taurini.

* Ibidem, C. Aut φοβῆσθαι habendum velut ἐμῆ πικροῦσθαι ἢ μηδὲν μὲν πῶ δὲ πούτος φοβῆσθαι legerentur, aut φοβῆσθαι scribendum; vt Athenienses suos Xenophon adloquatur, quem admodum & alibi facit.

* 928, A. pro καὶ κήμιον repositum enim, πολυπλεῖ quidam καὶ κήμιον, male. Rectius enim, πολυπλεῖ

σερον αὖ, καὶ οὐ κάλλιον. quod etiam Camerario placuit.

* Ibidem, D. Camerarius pro ἐνοησάτω, cum quibusdam ἐνοήσατε legit. sed melius est ἐνοησάτωσαν scribere, quod in fine mutilatum ex abbreviatura Græca.

Ibidem, pro εἶεν ἐν δημοσίᾳ, scribendum ex prior notatione mea, εἶεν δημοσίᾳ.

Ibidem, E. pro Ἀναφάτω, reponendum Ἀναφάτω, qui locus est Attica.

* 929, B. pro ἰσπόμενον, scribendum ἰσπόμενοι: qui erant Atticæ regionis circuitoires, custodia præsidiiq; causa eam obeuntes. Ac fecisse perhibentur hoc adulescentes, vbi primum arma induissent. In glossariis antiquis πούτοις exponuntur δούλοι δημοσίοι, & calatores, & calones; nimirum & hi ab obeundo.

* Ibidem, C. Vitiosa sunt illa, καὶ ἀπὸ ἀγροῦ τῆς ἐκείνου αὖ. Nam illud ἐκείνου nec ad πολυανθρωπία referri, nec ad τὰ μετὰ ταῦτα, quæ præcessere, potest. Itaque potius emendandum, καὶ ἀπὸ ἀγροῦ τῆς ἐκείνου αὖ. Idem & in notis Taurinensibus inueni.

* Ibidem, D. pro οἶ γε γὰρ, elegantius οἶ γε γὰρ, sicut etiam sequitur, οἶ γε προυρέν: & versu sequenti proximo, πούτος πούτος ἐν πούτος γυμνασίοις, plenius erit πούτος πούτος ἐν πούτος γυμνασίοις.

930, A. Quod in aliis, & in H. Stephani editione legitur, παρ ἀγέλω σκοπούσιν, fæde vitiatum est ex πούτος σκοπούσιν. Nihil heic promittunt eius schediastmata, nihil alij præstant. Nam quod Camerarius excogitauit πούτος μέλος σκοπούσιν, id reuera πούτος μέλος producit, vt ipsemet interim fateri voluit.

Ibidem, C. Quod heic legitur, ἰσπόμενον ἢ ὅστω δὲ πούτος πούτος, sequutus sum interpretando: licet in codice meo Taurini notatum pro ὅστω inueni vocabulum δημοσίον.

AD LIBRVM DE RE
EQUESTRI.

Ag. 932, A. Hunc librum Xenophontis equidem ante xxvi annos, quum primus Xenophon meus prodiret, de industria relinquendum Camerario, viro cognitione litterarū Græcarum magno, putavi; partim ne iuuenis expers iudicij solidi, xxiiii aut xxv natus annos, cum eruditissimo sene septuagenario, tunc adhuc superstite, certamen impar ambitiosius suscipere velle videret; partim etiam, vt cum meis hanc Camerarianam equestris libri versionem, ceu specimen interpretationis bonæ, ac Ribirti translationem Hipparchici, qui liber hunc proxime sequitur, velut exemplum vitiosæ, coniungerem. Sed quum deinceps in qualiqua aulico meo Taurinensi otio, quo non H. Stephani exemplo Xenophontem neglectu quodam offendendum, sed studio singulari demerendum excolèdis eius operibus censui, non modo tentasse, verum etiam haud infeliciter interpretationem vtriusque libri nouam ad vmbilicum perduxisse videret, quæ tamen ab eodem H. Stephano, cui deinde tradita fuit cum aliis publicanda, difficulter recuperari possèt: dum procurator in litem meus anno prope toto Francofurti aduersus eum experitur, rerum mihi librum hunc sermoni Latino tradendum statui, vt si vere prior ille labor meus vel Stephani ædium incen-

πείπα-
λοι.

Locus e-
m n datus
difficilis.

Rationes
interpre-
tationis no-
ue dupli-
cis.

πύξιν

dio, vel insolentia militari bello Allobrogico per-
iisset, quæ duo vir hic mero figmento prætexere,
cui mea mihi non redderet, minime veritus est;
tamen alius non prodiret Xenophon a me recen-
situs, quam ex asse meis vnus vigiliis illustratus.
Hanc vero cōuersionem libri equestris postero-
rem cum Xenophonte Græco, velut in otio paul-
lo liberiori mensibus hibernis, & in hypocauftis
quidem Germanicis expositam, coniungere vo-
lui. Priorem, licet inter itinerum & aula molestas
quasdam occupationes, tamen longe ab hypocau-
stis, apud Italos Subalpinos Taurini factam, hisce
Notatorum libris subiiciendam duxi: vt viri boni
& æqui videant, quo animo Stephanus & inuito
me retinere lucubrationes meas admissus sit, & ta-
men easdem apud magnos plerisque viros perfri-
cta fronte contemserit; quod quidem in eo no-
uum non esse prædicant omnes, qui penitus ho-
minem norunt. Quæ vero sequuntur ad hunc li-
brum notæ, nunc primum publicantur. Quippe
Camerarij nullas vidi, eaque de causâ priori edi-
tione mihi abstinendum ab emendatione Græci
cōtextus post tatum virum existimaui. Propter
ea nec asteriscis heic opus, quod recens nata sunt
omnia.

933, C. Nec in textu χείρας, nec in margine κρεί-
σσις retineri potest; sed pro his σκίρρος reponi debe-
re iudico. Quid autem σκίρρος, intelligitur ex medi-
cis; qui tumores callosos ita nominant, quales in
equorum cruribus frequenter existunt. His ad e-
ditionem hanc posteriorem lucubratione tertia
notatis, & adlato labore Taurinensi; adscriptam
margini etiam illius hanc emendationem inueni,
cum adpendice, quod ab hoc vocabulo σκίρρος de-
ductum verbum ἐνοσκίρρωσεν legatur inferius, hoc
ipso libro, 938, A. in his, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐκίρρωσεν: quod vel
indurescere significat, vel callum obducere.

934, E. pro καὶ τὸν ἀσραγάλον, necessario re-
ponendum καὶ τὸν ἀσραγάλον. His enim oppositi
sunt οἱ ἐμπεσόντες ἀσραγάλοι, quos statim subiicit Xe-
nophon his verbis, ἀπὸ τοῦ καὶ ἐμπεσόντων. Idem no-
tatum & Taurini.

935, D. in his, καὶ δὲ ἴν, & μὴ ὀργίζεσθαι, negatio-
nem μὴ expungi debere, quum aliunde patet e lo-
ci sensu; tum ex eo, quod sequitur, καὶ λυπηώτων ἀ-
πυλῶσθαι. Nam fami passus, siti potus, irritationi
(sic enim heic reddo illud ὀργίζεσθαι) liberatio a re-
bus molestis opponitur. Quam vero heic a scopo
aliena ista Camerariana? Qui norint quum famem
aique sitim, tum irascentiam pulli ad silentia (hoc ad
ματ' ἡρεμίας spectat) & solitudines (hoc ad ματ' ἡρε-
μίας, quod in textu nō reperitur, sed ex ἡρεμίας mu-
tando fingitur) relegare; contra vero, cibum & po-
tum, & depulsiones offensus per homines procura-
re. Nam quid tandem est illud, Famem ac sitim &
irascentiam equi ad silentia & solitudines relega-
re? Mea interpretatio tā prior Taurinensis, quam
Viennensis posterior, rectū loci sensum exprimit.

936, C. In his verbis, εἰ παρρησιότατος ἰσχυρῶν μὴ ἐκ-
φέρει, παρρησιότατος, nihil monuit de villo vitio Came-
rarius, ego non leue deprehendo. Quid enim est
illud, παρρησιότατος: nisi, equus equitans
equos adstantes? Reddidit autem ipse, Si forte pro-
pe absint, quasi scriptum esset, aut saltem scribend-
um pro παρρησιότατος ἰσχυρῶν, lectione correctiori
παρρησιότων ἰσχυρῶν. Ne diu lectōres detineam, dico
Xenophonti restituendum heic verbum poeticum,

quod talibus eum ex intervallo delectatum notet
Hermogenes, adeoq; Homericum illud ὀπτηνῶν
vt ita locus restituatur, εἰ παρρησιότατος ὀπτηνῶν μὴ ἐκ-
φέρει, παρρησιότατος, an adstantes inspectans. Quia tamen
a grammaticis priscis notatum, ὀπτηνῶν esse factum
ex ὀπτηνῶν: videndum, an potius hoc loco Xenophon
ὀπτηνῶν scripserit, vt equidem arbitror. Alterutrum
ei sane restituendum, nullus dubito. Nec est, cur
id me moueat, quod ὀπτηνῶν lexica nostra non ha-
beant. Idem hoc & Taurini animaduersum, & ad-
scriptum margini, & interpretando reddidit.

937, A. pro καλῶς αὐτῶν πάντα ποιεῖν. εἰ δὲ δὴ
ὄψει, cum ceteris; & distingo & scribo, ποιεῖν. εἰ γὰρ
ἀλλως, &c. De notis Taurinensibus.

Ibidem, B. pro διενύματα, quod interpretatione
postrema retinui, lectionem aliam διενύματα repe-
ri adscriptam lucubratione Taurinensi.

Ibidem, E. pro ἡ τὸ σῶμα ὑπερφυῶν, legit Camerari-
us ἡ τὸ σῶμα ὑπερφυῶν, quum dicat corpus humoris
abundans. male profecto. nam de oris vitio noto
loquitur auctor, ex quo nausea quaedam in equis
existit; oris euacuatione vitium hoc ipsum curante.

938, A. Non recte sunt hæc adfecta, τὰ δὲ τὸς καὶ
ὄψα εἶναι, ἀπορροῦσα. Quippe deest aliquid, ideoq; nec
precedentibus, nec sequentibus respondent. Exi-
gua mutatio fieri hoc modo potest. Δεῖ δὲ, ὡς καὶ καὶ
ὄψα εἶναι, ἀπορροῦσα. Sic coherent omnia. Nec dubito,
ita Xenophontem hæc scripsisse. Sequitur non
multis interiectis, ἀφρησιότων στεροὶ τὸς πίδας, mutan-
dum in ἐφρησιότων, ex euidenti ratione: sicut paulo
post dixit, ὅτι τῶν ἐφρησιότων, quod tantumdem est, ac
τῶν ἐφρησιότων.

Ibidem, B. In his verbis, καὶ τὸς πίδας καπυρωθεῖς,
vitiose scriptum reperitur illud καπυρωθεῖς: verbum
in editis, etiam H. Stephani posteriore impressio-
ne, Camerarius quoque scripturam sequutus est
corruptam, dum pedes equi ampliari, reddidit. Pe-
des equi certe vel ampliari, vel dilatari, quod est
καπυρωθεῖν, nō prodest. At eisdem redditorustio-
res, magnā habet vtilitatem. Ergo restituendum,
καὶ τὸς πίδας κεραινωθεῖς: quæ quidem lectio a me re-
perta est in lucubratione secunda Xenophontea
Taurinensi.

Ibidem. Vides inclusum [εἶ], quia reabsse su-
perfluum. Ibidem nequit ἀμφοτέρων retineri, sed
Pollucis ἀμφοτέρων prorsus admittendum. Secun-
da quidem recensione Taurini ex vtroque voca-
bulo ἀμφοτέρων & ἀμφοτέρων aliud factum inueni
ἀμφοτέρων, & pro hoc expositi rotundi lapides, in
viis iacentes. Sed nunc ista mihi non probantur,
præ Iulij Pollucis ἀμφοτέρων voce, quam Xeno-
phonti tribuit.

939, D. pro χαίτη, & περὶ μοί π, καὶ ἕξ, scriben-
dum: χαίτη, περὶ μοί π, & ἕξ. Nam χαίτη quidem al-
terum abundat, & περὶ μοί π Græci non dicunt.

940, B. In omnibus editis est, ποιήσαντα παρρησιότατος,
corrupte. Nam ποιήσαντα παρρησιότατος scripsisse Xeno-
phontem, vel inde perspicitur; quod aliqua re iam
facta, (id inest illi ποιήσαντα significatum) non opus
sit accedere, vt eam faciamus.

Ibidem, B. licet forte tolerari possit καὶ δὲ, re-
ferendo id ad μακρῶν sequens; tamen καὶ δὲ, rela-
tūm ad διδάσκων melius est, præsertim quum μακρῶν
καὶ ἀσραγῶν aliud habet καὶ, quod prius illud excludit.

941, A. post hæc verba, ὅσον δὲ ἀπέχον τὸ χελεύθρον
καὶ δὲ, subiici statim debere videntur ista, ὅτε καὶ ἀ-
πέχον τὸ χελεύθρον, quibus declaratur, quodnam sit inter-
uallum

σκήρρος,
pro χείρας
& κρείσ-
σους,

ἀσκήρρος
ἴναι.

ἐμπεσόντες
ἀσραγάλοι

Locum dif-
ficili.

ὄπτηνῶν
Xenophōτι
restituέται.
ἐκίρρωσεν.

καπυρωθεῖς
κεραινωθεῖς

ἀμφοτέρων
φιδωται.

ἀμφοτέρων
φιδωται.

uallum conueniens: vt illa deinde rectissimo sensu sequantur, *ο μὲν γὰρ ἀγαν παρὲς αὐτῆς, πολλοὶ τὸ εὐμαρὸν ἔχοντες εἰς ἀκρον, cum ceteris.* Hanc retinere lectionem mihi libuit interpretatione posteriori, quum *μη* ante ἀγαν hoc modo retineatur, quod mihi lucubratione prima pro subrepticio videbatur habendum. Camerarius quoq; dum reddit, *Ita sensus retunditur;* non ista respicit, *ὡς μὴ ἀγαν* (ἔ), sed *μη* reiectum excludit.

Quæ statim lit. B. initio sequuntur, *χρηστὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι,* magis vitiata sunt, quam vt solo παροξυώδαι, secundum H. Stephanum in παροξυώδαι mutato, restitui possint. Ac verum vt fatear, existimabam & ipse lucubratione hac posteriori me satisfacturum aliis heic, si pro *καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι,* reponerem *καὶ τὰ παρῶξυώδαι,* quum *καὶ τὰ* & *τὰ* repetitionem illius καὶ superuacaneam habeant. Sed falsum me deprehendi, quū adlatum Taurinensem librum meum inspicerem. Nam in eo pro his, *χρηστὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι,* *εἰ μὴ δὲ πονεῖν,* verissimam scripturam id temporis a me repositam inueni talem: *χρηστὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ παρῶξυώδαι,* *εἰ μὴ δὲ πονεῖν.* Eat nunc H. Stephanus, & impudenti ore laborem illum meum hocci faciat. Nihil excogitari magis adpositum ad huius loci, valde corrupti, restitutionem potest. Stephanus quidem ei nullam editione sua secunda terre opem potuit. Camerarius autem hæc ipsa reddens: *In his, ait, acrem esse curatorem non minus,*

Camerarij quidam uari.

πρίνη.

ἰπερογναθου.

ἰπαλάξ.

καρπός.

κενίδιον.

αἰγίον.

ἐκκενίδιον.

quæ uita in illa re elaborare conuenit. At vero si priora maxime non tangam, tamen diuersissima sunt istæc. *εἰ μὴ δὲ πονεῖν,* & *Ulla in alia re elaborare.* Sunt sane huius alij quoq; lapsus tales. veluti quū initio huius libri *πρόκειται* in cruribus, quæ sura est, commissuras interpretatur, me quoq; secum versione prima in errorem trahens: *ἰπερογναθου* ubique duri oris equos, qui sunt ab altera tantum parte contumacis oris aut maxilla: item quum illud, *καὶ παρὲς τὸ μὴ ἰπαλάξ, ἀλλὰ δὲ πολλοὶ τὰ σκελεθέρην;* ipse sic: *Idoneum est ad longiores gressus, ubi non implicentur crura:* Xenophonte in his de equo loquente, qui

motu nō variato, (quod est *μη ἰπαλάξ*) sed eodem diu continuato, (quod est *δὲ πολλοῦ*) cruribus utitur. Ibidem statim, ubi de ceruicibus equi Xenophon disserit, *καρπός* interpretatur hircum, quasi *καρπός* Græcorum, & caper Latinorum idem sint, ac non potius *καρπός* Græcis sit verres, etiam Basilicorum iuris orientalis auctoribus nostris ad titulum, *si quadrupes pauperiem.* Hircis profecto ceruix erecta, non vt in porcis prona vel præceps est. Item quum *κενίδιον*, qui venter est, & Italis proprie pancia, reddit illa: quum suspectos dicit equos, pro suspiciosi, qui omnia suspecta habent, & idcirco ad omnia trepidant; quasi non *κενίδιον*, sed *κενίδιον* dixisset auctor: quum *ὅταν μὴ ἀνομισητὶ σίτον, si pabulum effundatur,* dixit; quo loco non egeri pabulum e præsepī ab equo vefcente intelligitur. Mitto alia plurima, lectoris studiofi collatione vestiganda.

Ibidem, E. pro his, *ὅταν γὰρ μὴ ἰσχυρὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι,* elegantem inueni lectionem in lucubratione Taurinensi hanc: *ὅταν γὰρ μὴ ἰσχυρὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι,* *ὡς ἀβησόμενος.*

942, D. Multo etiam elegantior in his, quæ sic leguntur in editis omnibus, *δὴ μὴ ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι,* Taurinensis est lucubrationis mee lectio talis, *ἀλλὰ ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι,*

A Ibidem, E. In omnibus legitur, *ὅταν γὰρ μὴ ἰσχυρὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι,* quod Camerarius etiam retinuit, dum reddidit, *Efficacior fuerit.* quæ verbo *ποιεῖν* non inest profecto efficacia. Leue quiddam, non leuis momenti. Scribendum enim, *πονεῖν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι.*

943, A. Manifestum in his vitium, *καὶ δόρυ λαβῆν, ἔως αὐτῆς,* sic emendandum; *καὶ δόρυ λαβῆν, ὡς αὐτῆς* *εὐφορώτερον εἶν.* quæ posteriora Camerarius omisit, propter difficultatem sensus in retentione illius

B Ibidem, B. pro *ἐπειδή* *καὶ* necessario reponendum *ἐπειδή* *καὶ* & quarto post hunc versu, pro *τῶ ὄπασθεν* *δοφορεῖν,* notatum erat in Taurinensi libro *τῶ ὄπασθεν* *δοφορεῖν.* Ego tamē in posteriori versione prius illud sequutus sum.

Ibidem, E. Vt heic scribitur *ἀπόκροτον* *χρῆμα,* sic inferius in libro de magisterio equitum, 960, C. legimus *ἐν τῷ ὄπασθεν* *ἀπόκροτον.* ad quem locum notata quæritur.

C 944, A. pro *καὶ ἐν τοῖς πολέμοις,* putem rectius dici *ἐν τοῖς πολέμοις.* Nam & Camerarius reddidit, *in præ-* *κρίσει.* Reperi hoc etiam in notis Taurinensibus.

Ibidem. Vitiosum hoc, *καὶ ἀφ' ἴσων μὲντοι μὴ παρὲς ἴσους,* sic emendatur, *καὶ ἀφ' ἴσων μὲντοι, (distincte) καὶ παρὲς ἴσους.* quam lectionem sequutus est & Camerarius. Idē in libris suis linea post hæc tertia, in hisce verbis *ἐν τῷ ἰσχυρῷ δὲ ἐπὶ τῶν δειπνῶν ὀρμαῖ,* illud *δὲ* nō reperit. Quippe de superioribus *ἀγαν* *ὄπασθεν* repeti debet. Nec tamen ignoro, qua etiam ratione retineri *δὲ* possit.

Ibidem, D. Recte mutandum censet H. Stephanus heic *καταβελήμενον* in *καταβελήμενον.* Camerarius reddens *equum* *vacuum,* existimasse videtur, significare verbum *καταβελήμην,* de equo se deicere: perinde ac *αἰαβελήμην* est, in equum se veluti conicere, vel attollere. Sed insolens hoc, probari nequit. Vix quidem puto eum *καταβελήμενον* existimasse mutandum in *καταβελήμην,* sicut paullo post *αἰαβελήμην* sequitur.

E Ibidem, E. Non recte dici quilibet perspicit, *τὸν ἴσων ἐπιπέτω* *καρπός* *μικρῶς.* Itaque scribendum, *ἐπιπέτω τὸ μὴ παρὲς τὸν ὄπασθεν* *μικρῶς.*

Ibidem. pro *αὐτῶν ἐπιπέτω* *καρπός* *μικρῶς,* quod corruptum, reponendum arbitror *αὐτῶν ἐπιπέτω* *καρπός* *μικρῶς,* a tergo posteriora relinquat. Sic libro sequenti, 967, D. *οἱ δὲ ἀπολείπονται* *πλέον ἢ καμρόν,* alij longius a tergo manent, quam oportunitum sit. Nam ita scriptum emendatius in margine opera mea, quum in textu sit *ἀπολείπονται.* Lucubratio Taurinensis *αὐτῶν ἐπιπέτω* *καρπός* *μικρῶς,* adnotatum habebat: non incor. immodam quidem illam lectionem, sed cui potius hanc præferam. Quod autem notat H. Stephanus *ἀπειπέτω* *καρπός* *μικρῶς,* id locū habere nequit in his; quum non dicat Xenophon, *ἀπειπέτω* *καρπός* *μικρῶς,* & dici non possit *ἀπειπέτω* *καρπός* *μικρῶς,* sicut *ἀπειπέτω* *καρπός* *μικρῶς.*

F 945, A. pro *ἀπαντες* *καταβελήμην,* scribendum *ἀπαντες* *καταβελήμην.* nam perit *ἐς* posterius, propter *ἐς* in vltima præcedentis *ἀπαντες.*

Ibidem, B. Non *κακὸν* *χρήτης* *ὄπασθεν* *καταβελήμην* scribendum, sed negatio inferenda hoc modo: *καρπός* *ὄπασθεν* *καταβελήμην,* *οὐ κακὸν* *χρήτης* *ὄπασθεν* *καταβελήμην.* Mirandum sane, non hoc perspexisse in vltima sua recognitione Xenophontis acurum illum Stephanum nostrum. Vitij origo eadem, quæ in præcedenti. Nam propter vltimam in *καταβελήμην,* neglectum fuit *ὄπασθεν* sequens a librario, quo minus repereretur.

At κατὰ τὸν ὄπασθεν ὀρμαῖ μὴ ἀβελήμην.

Locus difficilis emendatu.

maiuscula sit ex πειθεῖς in πείζεται mutatio, post πειθεῖς aliquid deesse, necesse est: in qua me fuisse sententia Taurini, verba quadam margini adscripta significant. Nam ibidem & punctorum signa, post πειθεῖς collocanda, notatum inuenio; & eadem addita interpretationi Latinae, tunc istic elaborata, animaduerto. Ut autem hac lucubratione tertia, quomodo locus emendatus sit, ostendam: dico scripsisse Xenophontem, ὑπὸ μὲν τῷ χαλκίῳ πειθεῖς λυπῆται, equus freno pressus ex candescit. Repetit certe verbum hoc statim, quum ait, ὅταν λυπῆται. Et λυπῆται facilius perire potuit, quia cum πειθεῖς litteras communes & similes habet.

950, C. Necessario & ὀγκάζει, & versu sequenti ἀγρῆ scribendum, προὐγκάζειν & ἀγρῆν.

951, A. Hæc in editis ita scripta reperio, ἐχθρὸν εἶσιν εἰς τὸ μεπωεῖξεν ἑαυτὸν ὅππῃ πειθῶν. Quo loco iam plena distinctio ponitur. Deinde sequitur, ἢ δὴ δὲ ἰσπαζομένων ἰσπῶν & θεοὶ καὶ ἥρωες γράφον. At quis hæc orationem, θεοὶ γράφον ἰσπαζομένων ἰσπῶν, non mutilam esse perspicit? Ergo tolerabilis ut lectio sit, ita videtur integranda: ἢ δὴ δὲ ὅππῃ ἰσπαζομένων ἰσπῶν & θεοὶ καὶ ἥρωες γράφον: ut ὅππῃ perierit ob similitudinem cum initio sequentis ἰσπαζομένων. Nec ubique fiunt elisiones ante adspiratas, quasi necesse sit ἐφ' ἰσπῶν tantum dicere. Immo δὲ positum ante adspiratas, prope numquam est solum elisum amittit: quod in libris vereribus manu exaratis obseruatum, toto fere Xenophonte nostro nunc sequendum duxi, quum vltima quoque H. Stephani editio perpetuo in hoc impingat. Hæc tamen si speciem aliquam habeant, tamen illud ἰσπαζομένων ἰσπῶν non plane mihi satisfacit, quod Camerarius idoneos agitationi equos reddidit, & posita post ὅππῃ πειθῶν plena distinctio displicet. Itaque manibus ambabus emendationem adscriptam codici Taurinensi meo, postquam is adlatus esset, amplexus sum. Nam ea post τὸ μεπωεῖξεν ἑαυτὸν, priorem periodum distinguendo claudit; & ὅππῃ πειθῶν, ad sequentia refert; & ἰσπαζομένοι (scilicet θεοὶ καὶ ἥρωες) rectissime scribit, in hunc modum: ὅππῃ πειθῶν ἢ δὴ ἰσπαζομένοι ἰσπῶν & θεοὶ καὶ ἥρωες γράφονται. Ostendatur his a contentiore lucubrationis eius Stephano aliquid aptius, si pote.

952, B. pro τὸ δὲ πειθῆν ἢ πειθῶν, inducto priori πειθῆν, cum reliquorum transpositione scribendum, πειθῆν ἢ πειθῶν. Ex notis Taurinensibus.

Ibidem, C. His verbis, καὶ τὸ ἐχόμενον τῆν ἡνιῶν, prima fronte aliquid deesse videtur ei, qui versionem Camerarianam legit hanc: *Ipsosque digitos (obducit), quibus habena tenentur.* Nam digitorum in Græcis nulla mentio. Sed nihil deest, & lapsus fuit in exprimentis Græcis vir præstantissimus, qui τὸ ἐχόμενον τῆν ἡνιῶν, intelligeret esse id, quod teneret habenas, siue quo tenerentur habenæ, id est digitos: quum τὸ ἐχόμενον τῆν ἡνιῶν, reuera sit accipiendum de illa parte habenarum, quæ recensitis heic a Xenophonte, humero, brachio, cubito, contigua est. Nam & habenas eatenus illa sinistra chirotheca, quam manum adpellari narrat, obtegit.

Ibidem. Pro τῷ μὲν ἡρώεακος, scribo τῷ οὐδὲ ἡρώεακος. Quod sequitur ἡνιῶν, certam ob causam in τῷ πτω cum H. Stephano murandum non arbitror. In subiectis statim, quod adtinet ad ὅταν, reponendum ante ὅταν, eidem assentior. Omissum hoc, propter similitudinem ipsius ὅταν cum præcedentibus in ὅταν

Locum mutilus exple

Quid τὸ ἐχόμενον τῆν ἡνιῶν.

ἡνιῶν. Linea denique penultima scriberetur χαλκίῳ rectius, quam χαλκίῳ, quod est in vtraque Stephani editione; quum μοχλίῳ præcedat.

Ibidem, D. pro ἐπιπῶν ἢ πειθῶν, scribendum aio, ἐπιπῶν ἢ πειθῶν. Sic aliquoties antehac quoque loquitur, & pagina præsertim præcedenti, ἐπιπῶν & ὀγκάζει, & Ibid. ἐπιπῶν & ἀεισετα.

Ibidem, E. Vel mecum fatebitur lector in his, & τὰ μὲν δὴ ἄλλα τῷ ἰσπῶν ἢ τῷ ἰσπῶν καὶ ὁ ἰσπῶν ὀγκάζειν, expungendum illud τῷ ἰσπῶν: vel aliud addendum, videlicet καὶ τῷ ἰσπῶν: ut integra sit oratio, καὶ τὰ μὲν δὴ ἄλλα τῷ ἰσπῶν & τῷ ἰσπῶν: sicut etiam sequitur integre, & ὁ ἰσπῶν καὶ ὁ ἰσπῶν. Sed prior mihi sententia potior.

953, B. pro τὰ κραναίνα εὐπαλῶ, scribendum haud dubie τὰ κραναίνα δύο παλῶ. Nam de duabus eū tragulis loqui, statim perspicuum est e subiectis; quum equitem alteram eiaculari posse dicit, alteram ad usum quemuis seruare. Meminit etiam hastarum duarum Xenophon initio primi de Cyri disciplina, verbis his: & παλῶ δύο ἔχον δέ, ὅτε τὸ μὲν ἀφίεναι, τὸ δὲ αὐτὸν εἶναι, ἐκ χροῶς χρῆσθαι. Quæ verba cum his similitudinem quamdam habent, & ex iisdem parer, heic pro ἐξαφίεναι, scribendum ἐξαφίεναι.

Ibidem. Pro τὸν μὲν πειθῶν necessario reponendum τὸν πειθῶν. Nā quiuis anteriora, dici videt heic a Xenophonte ἀνὰ: transuersa, τὰ πλάγια: quæ a tergo, τὸν πειθῶν. Hanc emendationem quum Camerarius vel non quæreret, vel quærrens non inueniret: vocum significatis vim adferre coactus fuit, ut ἀνὰ redderet sursum; τὸν μὲν πειθῶν, pro sursum, id est directo. Ea vero non posse admitti, mediocriter Græca periti facile perspicunt.

Obiter heic addo, ἀνὰ δὲ ἡρώεακος καμακίνα, quod Camerarius dixit, *Camacina hasta vel hastate pertica loco, reddidisse me; Hasta fuscinata loco, id est, quæ hasta κάμακα siue fuscina habet in cuspide.* Quippe κάμαξ glossariis priscis est fuscina, itemque πέλας, ἢ πέλας exponitur, quasi tridens: sicut hodieque Græcis lingua recentiore, quam ipsi τὸ ἀπλό, velut simplicem, ad discrimen τῷ γραμματικῶν, siue litterati sermonis Græci, Greco vulgar Itali vocant, καμάκη fuscina nominari, ex ipsismet cognoscere memin. Hoc eo lubentius adnotare volui, quoniam in exponendo vocabulo δὲ ἡρώεακος καμακίνα non modo Camerarium alucinari, sed etiā lexica nostra deficere videmus. Henrici tamen Stephani thesaurum a me non visum excipio, quem istis abstrusioribus multo magis refertū esse necesse est, quum etiam in schedialmata res aliis ignotas cōiicere soleat. Quid non in thesaurum congererit? Si tamen hoc in eo thesauro non reperitur, poterit illum hæc quoque symbola reddere auctiorem. Apertissime quidem hæc verbis Xenophonteis quadrant, quæ de fuscinatis hastis dicimus.

Nam ex sunt fragiles, hoc est ἀσθενεῖς, & præterea δυσφοροί, gestatu graues & incommodæ: quorum vtriusque causam facile intelligere licet ad fuscinam in cuspide referendam, ob quam & ponderis plus habent, & facilius franguntur. Quod apud Camerarium sequitur, *Quæ vibratiles magis sunt,* opponitur ab eo duobus illis præcedentibus, *fragiles & graues,* ac interpretationem vocis εὐπαλῶ continet, quam vitiata nos ostendimus, & in δύο παλῶ commutandam. Vnum addo, me Taurini librum hunc interpretantem, ὄρου καμακίνον reddi-

Emendatio satis distincta.

Quid dicitur καμακίνα. Hasta fuscinata.

Lingua Græca vniuersalis καμάκη.

Ibidem, B. Quod corrupta sunt istae, & τὸ ἠ- δρον, δὲ τὰ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ποιήσαντες (cum interiectis) τὰς πορείας, quibus animadvertit, paullo Græcæ peritior. Ita nimirum Xenophon hæc, καὶ τὸ ἠδρον, δὲ τὰ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ποιήσαντες τὰς πορείας.

Ibid. C. pro διερευνημένους περιηγήσας πελεμίων, necessario scribendum, διερευνημένους περιηγήσας τὰ πολεμίων. Perit enim τὰ post περιηγήσας. Et coniungi non debent, περιηγήσας πολεμίων: sed διερευνημένους τὰ πολεμίων. Sic & infra loquitur 963, A. δὲ καὶ ἐσώπων εἰδέναι τὰ τῶν πολεμίων. de quo videndum, an non heic quoque scribi præstet, διερευνημένους τὰ τῶν πολεμίων. Taurini quidem articulum hunc adscriptum inuenio. Quod statim sequitur, χησίμων καὶ πέρης τὸ, potius erit scribendum χησίμων δὲ πέρης τὸ: ut deinde post ἀιμένον subiectum ἡ tollatur.

Ibidem, D. pro τῶν ἠδρον γέ δὴ (cum interiectis) παραλαμβάνειν, notatum ad marginem libri Taurinensis inuenio, τῶν ἄλλων γέ δὴ παραλαμβάνειν. recte.

962, A. pro ἀλαφρόν οὐδ' ἔτι πέρης τὸ: habet idem ἀλαφρόν οὐδ' ἔτι πέρης τὸ, priori πὲρ deleto.

Ibidem, pro καὶ πῶς τὸ δεκάδραχμοι, rectius scribitur καὶ πῶς τὸς δεκάδραχμοι. Sequitur, πεμπάδραχμοι & οἱ πεμπάδραχμοι, pro quibus repono πεμπάδραχμοι & πεμπάδραχοι: quum vocem πεμπάδραχμοι recte scriptam inueniamus libro vi i historiarum Græcarum, 625, D. & πεμπάδραχμον linguæ sit, hæud Atticæ. Non multo post, lit. C. pro τὰ δειλά, legit Ribittus τὰ δειλά, quod improbandum temere non videtur.

Ibidem, C. pro δῆμοις φανεροῖς ὅτιν' ὁ πὲρ φιλαίτην, malo φανεροῖς, ut antea quoque φανεροῖς ὀλίγοις scriptum videmus.

964, A. Leue quid esse videtur, sed notandum tamen; non καὶ γέλωτ' scribendum, sed γέλωτ' καὶ ὡς αἰ γέλωτ'. Nimirum collocatiōnis priscos scriptores accuratam habuisse rationem, ex Aristide perspicitur. Rursum eadem littera, pro οἷα ἀποβαίνουσιν ἐκ τῶν δειλάων; rectius erit οἷα ἀποβαίνουσιν ἐκ τῶν δειλάων, scilicet οἷα τῶν, quod præcessit. Et videtur Xenophon heic illo ἀποβαίνουσιν, vsus more suo ποιητικῶς τῶν

ἀποβαίνουσιν pro discedere.

ὡς ἀφ' ἧς ἀπέβη— Sic ubi dixisset, discessit—

Locus temere pro mutilo spectus. διδασκαλίον an præscriptum didασκαλίον reperitur.

Quod sequitur, ἐν μὲν τῶν ἠδρον τῶν ἀρχῶν, temere suspectum habet H. Stephanus, quasi vel ἠδρον τῶν ἀρχῶν desit, vel διδασκαλίον, quæ vox in significatiōne doctrinæ vel præcepti, Græcis profus in vsu non est, nedum ut ea sic politissimus Xenophon noster vtatur. Apud Plutarchum alicubi pro minerali seu didασκαλίον reperitur.

Ibidem, D. pro τῶν ἐπιπέδων περιήματα καὶ ἀρχαῖα πωλοῦνται, notatum in margine libri Taurinensis, legendum τῶν ἐπιπέδων περιήματα (ἢ) ἀρχαῖα πωλοῦνται recte id quidem.

Locus valde mendosus restituitur.

Ibidem Vitiatus hic locus est, ὅτι καὶ οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι, ποῖ δ' ἂν δύνανται ἀπατᾶν περιήρους, cum ceteris. Non lubet reperere prolixius coniecturas H. Stephani de ποῖ mutando in παῖδες, cum aliis, ad scopum non pertinentibus. Duas tantum proponam lectoribus emendationes meas, priorem a Taurinensi lucubratione profectam; alteram Viennæ notatam an. e. quam liber ille Taurinensis adferretur. Ad hanc sequentia reperi adscripta. Quæ heic corrupte leguntur, ποῖ δ' ἂν δύνανται, sic toto loco repetito restituo: οἱ παῖδες, ὅταν παίζωσι, παῖδες ἐστὶν ἂν δύνανται ἀπατᾶν περιήρους. quæ qui-

Taurinensis emendatio.

dem sic construenda, οἱ παῖδες, ὅταν παίζωσι, ἐστὶν ἂν ποῖ περιήρους, ἀπατᾶν δύνανται. Non inuenustus hic certe restituendi modus, & simplicissimus. Sed audiamus & alterū, vti iam perscriptus erat prius, quam ista denuo inspicere liceret.

Locus hic insigniter est corruptus, quo reddendo Camerarius commoda diuinatione vsus est, restituendo H. Stephanus operam lusit. Nam ποῖ vel in παῖ, vel in ποῖς mutandum putat. Sed videt, ac fatetur ipsemet, his ita mutatis, tamen & in δὲ particula, & in περιήρους, quod verbum aliquod requirat, aquam hæere. Paucis ego rem absoluiam, vt recte locus integritati restituatur. Post ἀπατᾶν plena ponenda est distinctio. Deinde scribendum, ὅτι καὶ οἱ παῖδες. Iam vt maxime vitiosum illud, ποῖ δ' ἂν δύνανται, recte corrigatur; dico scribendum, οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι, ποῖ δ' ἂν δύνανται, ἀπατᾶν περιήρους. Sic omnia belle sanata, & planissima esse perspicimus.

H. Stephanus ex Licare senecquit.

Viennensis restituitio.

Habet lector emendationem vtramq; meam, diuersis factas temporibus: quarū sane prior, esse simplicior; altera vero, dilucidior paullo videtur.

965, A. pro καὶ αὐτὸ μηχανητέον, reponendum καὶ αὐτὸ μηχανητέον, quum præcesserit τὸ τῶν, cui nequit insuper addi αὐτὸ.

Ibidem, quod legitur heic, πῶς τὸ τῶν ἀποβαίνουσιν, mutilum putat H. Stephanus, quasi ante ἀποβαίνουσιν desit ὅτιν' ὁ πέρης. Sed ita Græci minime loquuntur; πῶς τὸ τῶν ἀποβαίνουσιν ἀποβαίνουσιν. Id ipsi non iam mentem venisse, miror. Ego leuiori negotio sic restituo, πῶς τὸ τῶν ἀποβαίνουσιν, quod omnino rectum est.

Locus alius pro mutilo temere suspectus.

Ibid. B. Subiicio nunc tibi notata Taurinensi lucubratione, his ipsis verbis. Scio retineri posse, ἢ μόνον ἐν τῶν, vt ad equites referatur. Non tamen adiecta margina me lectio, οὐ μόνον ἐν τῶν, reiicienda. Concinnior quidem est.

Ibidem, D. Locus hic quoque non parum corruptus. Camerarius etiam alius incipiendo ab ἀποβαίνουσιν, ὅτιν' ὁ πέρης, λογισίμῃ toto tractu a mente Xenophontis in conuersione discessit, his vtens verbis: Nihil autem est rerum omnium, quod fingere vlli concedatur, sicut ipse vult, nisi a quibus fingi debet, ea ita preparata sint, vt opificis sententia obsequantur; quo minus de hominibus hoc se fieri, nisi Deo fauente ita preparati illi fuerint, vt est beneuolentia eum, cuius imperio subditi sunt profsequantur; & prudētius aduersus hostes quasi ipsi officio ducti fungantur. Hanc eius interpretationem cum Græcis & mea conferat, qui volet. Magis etiam Camerarius in notis adiectis alucinatur. H. Stephanus ex ἀποβαίνουσιν mutandum putat in ἐξ αὐτῶν, & ἐξ αὐτῶν in ἠδρον, propter αὐτὸν præcedens. Item περιήρους reponit pro ἠδρον τῶν, quod absque ratione fiti donea, & non sine magna litterarum mutatione. Mea vero hæc est emendatio simplicissima. Primum non οὐδ' ἂν δύνανται, sed οὐδ' ἂν δύνανται scribo. Sic ἐξ αὐτῶν nō opus est in ἐξ αὐτῶν mutari. Deinde illud ἐξ αὐτῶν relinquendum aio sine vlla mutatione. Sicut pro φιλικῶς πὲρ ἔχον, scribo φιλικῶς, γὰρ ἔχον, contrario modo illi superiori, quum ὅτι καὶ γὰρ mutaremus in ὅτι καὶ γὰρ: ac postea pro καὶ φρονιμώτερον dico scripsisse Xenophontem, εἰ μὴ φρονιμώτερον. Sic manet etiam ἠδρον, vnus litterarū restitutione correctum, vt ἠδρον τῶν legamus. Sensus autem aptissimus est, quem expressimus.

Locus valde vitiosus.

Ibidem. Non ὅταν φιλοφρόνως πὲρ ἔχον scribendum, sed ὅταν φιλοφρόνως ἢς ἔχον. Sic in vna pagina lector

AAAA 2

fane non pauca feliciter emendata videt.

966, B. Hic ille locus est, πάντα ταύτην πηγαυτέρως ἀρχοῦν τὸς ἀρχομένους ποιῆν, quem superius hoc i i libro notatorum ad paginam 780, B. adtigi: scribendum pro πηγαυτέρως: potius πειθαυτέρως indicans, velut πειθαυτέρως. Ad eum recurrat, qui voler.

Locus difficilis emendatu.

967, A. Locus hic, εἰ ὁ φυλάτης, cum ceteris, sane vitiosus est, ac difficilis. Camerarius non intellectum hoc modo vertit: Sin extra urbem loca custodiat, cum tot equitibus, quod ad obseruandos hostes sufficere, & se in tuta recipere possint, quo ad concedetur, sarciet defectus. Non minus autem pauci ad prospicienda, qua oportet, salui sunt, quam multi. Hac cum nostris Studiosi conferant. Ego nihil muto, praeter φυλάτης, pro quo φυλάτης scribo; & ἀναχωρεῖν εἰς τὸ ἀσφαῖες, pro quo ἀναχωρεῖν repono, verbum heic statim repetitum: vbi hanc lucubrationis Taurinensis emendationem probo, ἀναχωρεῖν τὰ φίλια οὐκ ἀκαρόπρον, mutantis in ἀναχωρεῖν εἰς τὰ φίλια οὐκ ἀκαρόπρον, sicut antea dixerat ἀναχωρεῖν εἰς τὸ ἀσφαῖες. Sic omnia commode restituta.

Ibidem, B. pro τὸς μὲν φύλακας, scribo τὸς οὐαὺ φύλακας. Sic & in ἰωπηκῆ p. 952, C. pro τὸ μὲν δῶδεκος, reponendum τὸ οὐαὺ δῶδεκος, ostendimus.

Mutatio non necessaria.

Ibidem, C. In his, ἢ γὰρ ὅτι τὰ δῆμιτῆρα δῆμιτῆρα σκεδάνωται, H. Stephanus ferri non posse dixit vocabulum δῆμιτῆρα, & coniecturam addit de reponendo οὐαὺ ἀμμεῖα. Ego vero non tantum δῆμιτῆρα ferendum, sed necessario retinendum aio, tamquam a Xenophonte profectum: sed ita tamen, vt priora solo articulo adiecto, & ὅτι praepositione in ὅτι mutata, corrigas in hunc modum: ἢ γὰρ ὅτι τὰ δῆμιτῆρα δῆμιτῆρα σκεδάνωται. Facilis autem calligraphi lapsus, ὅτι pro ὅτι scribentis, errore de abbreviaturis orto: praesertim quum alioquin etiā hoc ὅτι, bis repeteretur in δῆμιτῆρα & δῆμιτῆρα.

Ibidem, D. In his, καλῶς περιουῶντα, ἢ ποιῶντα ἢ φθίσαι, corruptum illud ἢ, mutandum in εἶν ποιῶντα ἢ φθίσαι. Taurini quum degerem, aliquid his abesse putabam, ἢ ποιῶντα ἢ φθίσαι, atque ita supplendum locum, ἢ ποιῶντα ἢ εἶσαι φθίσαι ἀποχωρήσασθαι, cum ceteris. Sed δευτέραι φρονήδης ha, ὁπότεραι: secundum philosophum illum scenicum.

968, A. pro μεμελητικό τὸς οἱ πῆ κασαχοῦ, censet H. Stephanus scribendum μεμελητικότα, nihil in aliis mutans. Ego rectius & μεμεληκότα repono, sicut ipse supra, p. 961, C. δῆμιτῆρα mutat in μεμεληκέναι, vbi tamen hoc ego non probō; & ex ὡς οἱ πῆ compono veram scripturam οἱ πῆ κασαχοῦ, quae Xenophontis est. Quod μεμεληκότα adinet, hoc vsu Xenophontem non dubito: quum alibi verbo etiam μεμεληκε sit vsus.

Ibidem, C. τὰ φρούς πῆ πηδαῦ, vitiosum est; τὰ φρούς δεπηδαῦ, rectum. Sic enim & supra, 936, E. in ἰωπηκῆ loquitur. Rursus & illa corrupta, quae statim sequuntur, καὶ τὰ κασάντη τὰ χυ ἐλαυέαδ. Quippe nec alioquin ἐλαυέαδ τὰ κασάντη, recte dicitur; & declinuum, quae κασάντη sunt, facta iam mentio, quum ait, ἀφ' ὅ φηλῶν κασάντη. Ergo scribendum, ὅ φηλῶν τὰ κασάντη ἐλαυέαδ, vel ὅ φηλῶν τὰ κασάντη ἐλαυέαδ: quo posteriori vsus est in ἰωπηκῆ, p. 936, E. Vel denique si φηλῶν pluribus litteris diuersum videatur, facilius admitteretur ὅ φηλῶν τὰ κασάντη ἐλαυέαδ, quod itidem in ἰωπηκῆ reperitur, & magis mihi probatur.

Ibidem, D. Illud εὐχομένους, Graecum non est. Erit autem, si εὐχομένους ἰωπηκῆ diuise scribas. Quod

A sequitur, μὴ ἐκπεποιημένοι δὲ, ὅστε ἀποπνίχουσι ἐν τῆς πόνους, corruptum habet illud ἐκπεποιημένοι, quod sequenti ἀποπνίχουσι non responderet. Nam equi recte ἐκπεποιημένοι, laboribus exerciti, minime ἀποπνίχουσι ἐν τῆς πόνους; inter laborandum suffocantur: vti quidem hoc vsus est Xenophon p. 968, D. & 969, A. τὰ πολλά σὺν ἰδρῶτι ἐκπονοῦνται. At nimis saginati & pinguefacti equi, facile in laboribus suffocantur. Illi vero Graecis sunt ἐκπειραμένοι, quod hoc loco restituendum.

ἐκπειραμένοι ἰωπηκῆ.

B Ibidem, E. pro ἠρπημένα, meo quidem iudicio praestiterit ἠρπημένα scribere. Nam quod editione prima dixi, frena Ἐφῆππια de loris suspensa, nunc mihi nō probatur; quum dicere Xenophō tam frena, quam ephippia, loris refecta concinnataq; , velit.

969, B. Haec verba sane corrupta, ὡς οἰκεῖ γὰρ μὲν ὅ κ' ἔλιν αὐ τῆς καρπημένοις τὰ εἰαυτῶ, διὰ τῆς στεροσκομένους ἢ Ἐφῆππιας ληϊζέαδ, ita Camerarius reddidit: Αἰσ, κοῖνισ hos (pradones maritimos) etiā terra reb. (suis fructes, ob alimonia penuria pradas facere. Fatetur ipse, nec sibi nec aliis heic se satisfacere. Corrigendus scilicet prius erat locus, ac deinde reddendus. Ego sic emendari posse iudico. ὡς οἰκεῖ γὰρ μὲν ὅ κ' ἔλιν εἰαυτῶ τῆς καρπημένοις τὰ εἰαυτῶ, τὰ μὲν τῆς στεροσκομένους ἢ Ἐφῆππιας ληϊζέαδ. Nimirum post exemplum illud piratarum in mari, victum ab iis quoque sibi parantium, qui potiores eis sunt viribus; subiicit, etiam illos, qui terra frui rebus suis possint, aliquid militum praedae concedere debere, qui victu indigent. Addit & rationem, quia vel opera tui faciunda sunt, vel e laboribus alienis victitandum, quod milites facere consueverint. Aliter nec viui posse, nec pace frui licere. Vides omnia plana.

Locus difficilis admodum correctu.

Quum autē his exaratis, lucubratio mea Taurinensis esset adlata; reperi concinniore in ea loci huius emendationem huiusmodi, quae in verbis istis, ὡς οἰκεῖ γὰρ μὲν ὅ κ' ἔλιν αὐ τῆς καρπημένοις τὰ εἰαυτῶ, ἀλλὰ τῆς στεροσκομένους ἢ Ἐφῆππιας ληϊζέαδ. dumtaxat illud vnicum αὐ τῆς mutat in οὐ τῆς, cetera plane retinet, cum sensu aptissimo: ὡς οἰκεῖ γὰρ μὲν ὅ κ' ἔλιν οὐ τῆς καρπημένοις τὰ εἰαυτῶ, ἀλλὰ τῆς στεροσκομένους ἢ Ἐφῆππιας ληϊζέαδ. Nihil simplicius rectiusue fingi posset. Sententia quidem, cum modō indicata, profus eadem est. Nunc ego lectoris sinceri iudicio statuendum permitto, an talia contemnens H. Stephanus, non inuidiam, vel alium quemdam animi sui morbum ipsemet prodiderit.

Emendatio Vionensis.

Restitutio Taurinensis.

Ibidem, C. pro (αφῶς δῆμιτῆρα) ἠπῆους ὄντες, scribendum aio (αφῶς δῆμιτῆρα) ἠπῆους ὄντες. Hoc enim illi praecedenti verbo, οἰονταί κρείττους ὄντες, responderet. Versu post hunc tertio, pro πῆναντῆ τῆτων ποιεῖν ὄταν μῆ, scribe plenius πῆναντῆ τῆτων ποιεῖν, ὅστε ὄταν μῆ, cum ceteris. Et superius ἰωπηκῆ locum notabamus, vbi hoc ipsum ὅστε a librariis ante ὄταν omisum, pagina 952, C.

970, D. pro καὶ εἰαυτῶ πολῶ, paullo melius in libro Taurinensi scriptum καὶ εἰαυτῶ. Versu vero sequenti non paullo melius est ὄταν πολέμοι ἀλλήλοισ ἀντικῆσθονται, quam lectio vulgaris aliorum, ὄταν πολέμοι ἀλλήλοισ ἀντικῆσθονται.

971, B. pro πολῶ αὐ ὡς ἐχρῆεν εἰς τὸ (cum interiectis) ἐμπιπῆν, praestat scribere, πολῶ αὐ ὡς ἐχρῆεν εἰς τὸ ἐμπιπῆν. Versu autem ab hoc 10, lit. C. per abbreviaturas factum, vt ὄρδως ὅ, pro ὄρδως ὅδ, librarius scripserit. In versu post hunc tertio [πῶ τῆ] sic vides inclusum, quia superfluum, & ex illis praecedentibus ὡς οὐ πῶ τῆ ἀφαιρηται; temere repetitum.

Ibi

Ibidem, D. pro ῥᾶον τοῖς πολίταις εἰς δημοσίους ἰππῆς ξένους καὶ ἐστῆσαντο, reponendum ῥᾶον τοῖς πολίταις, ἢ εἰ δημοσίους ἰππῆς ξένους καὶ ἐστῆσαντο. Existimo tamen pro ἰππῆς Attico, etiam ἰππῆας reponi posse; quum illud & paullo ante, & paullo post κοινῶς ita reperiatur.

In eo, quod sequitur, δοκοῦσι γὰρ αὐτοῖς, nec γὰρ locum habet, & αὐτὸ redundat, quum subiiciatur in eodem membro εὐπρόσπερον αὐτῶν. Hac ego de causa δοκοῦσι γὰρ μοι scripsisse Xenophontem arbitror.

Ibidem. Locus heic alius est, quo scribendum εὐπρόσπερον iudico, non εὐπρόσπερον: quidquid dicat H. Stephanus, aut prætexas: quum ita scriptum inueniatur apud Aristotelem Nicomacheorum libro v 11; & εὐπίστως ἔχον perinde, atque etiam δυσπίστως ἔχον, apud Isocratem in panegyrico.

Ibidem, E. Vitiata sunt hæc proculdubio: ἢ γὰρ χρεία μεγάλῃ περιθυσίᾳ συμβάλλει. Nō enim ita Græci loquuntur, χρεία περιθυσίᾳ συμβάλλει: sed εἰς περιθυσίαν ἢ συμβάλλει, nostro etiam Xenophonti frequens est. Itaque restituendum heic αἰο, ἢ γὰρ χρεία μέγα πῆ εἰς περιθυσίαν συμβάλλει.

Ibidem versū ab hoc tertio, non ἀπεχομένων μὴ ἰππῆων, scripsisse Xenophontem existimo; sed ἀπεχομένων τῶν ἰππῶν. Illud autem μὴ ἰππῶν, irrepit ex paullo post subiectis, πλεῖν ἀργύρου, ὡς μὴ ἰππῶν. Item 971, E. non scribendum, νομίζω αὐτοῖς χημάτα ὑπαρξάν, sed νομίζω χημάτα ὑπαρξάν.

972, A. legitur in textu, ὡς ἀπλοῖαν γὰρ ἀδυνατῶν ἢ πῆς σώμασιν, & adscriptum in margine reperitur, ὡς ἀπλοῖαν. Hanc & H. Stephanus, & alij, diuersam lectionem esse putarunt. Ego vtrumque ad cōtextum pertinere dico, de quo exclusum ab imperito librario illud ὡς ἀπλοῖαν fuerit, existimante id ex lectionis varietate profectum, ob vtriusq; vocabuli similitudinem inter se non exiguam. Sed ὡς ἀπλοῖαν γὰρ tamen non nihil vitiatum, ex ὡς ἀπλοῖαν ἢ: quod si reponatur, omnia plana sunt. Præcessit enim, νομίζω χημάτα ὑπαρξάν ὡς ἀπλοῖαν ἀπεχομένων τῶν ἰππῶν: sequitur aptissime, ὡς ἀπλοῖαν ἢ ὡς ἀπλοῖαν, ἀδυνατῶν ἢ πῆς σώμασιν: tertio deniq; subicitur, οἷομαι ἢ καὶ παρ' ὀφθαλμῶν. Nulla vel fingi, vel optari lectio magis idonea queat; præ quarationes emendationis Stephaneæ nullæ sunt.

Ibidem, C. Corrupta sunt ista, τὰ οὐκ οἰαῖται ἔσθ' ἔσθ' συμβαλλούσῃ πῆς οἷον τε εὐρεῖν, de quorum restitutione huiusmodi quædam exarata Taurinensi lucubratione reperi: Pro ἔσθ' ἔσθ' τῶν συμβαλλούσῃ πῆς οἷον τε εὐρεῖν, puto reponendum ἔσθ' ὅπως συμβαλλούσῃ δέξῃ, οἷον τε εὐρεῖν. Sed ista lectio mihi nec tunc satisfacit, nec hodie placet. Henrici vero Stephani mutatio similis illius ἔσθ' ἔσθ', in ἔσθ' ὅπως, & præsertim vocis sequentis οἷον τε in οἷος τε, nullius est momenti; ac ne locum quidem habere potest, quum in συμβαλλούσῃ vitij nihilo minus aliquid hæreat. Ego tandem scripturam hanc, τὰ οὐκ οἰαῖται ἔσθ' ὅπως συμβαλλούσῃ τῶν οἷος τε εὐρεῖν, posteriore Viennensi lucubratione rectam esse iudicavi.

AD LIBRVM DE VENATIONE.

Ag. 973, B. pro ἐτελεύτησε δὲ ὑστερον, ἢ ὡς ἀρχαῖα ἐπαύσαντο, equidem scribendum dico, ἐτελεύτησε δὲ ὑστερος, ὡς ἀρχαῖα ἐπαύσαντο. Hoc enim præcedentibus illis, ἐλαρόν τε ὑστερος τῶν, id est ὑστερος τῶν, responderet: vt ὑστερος τῶν, itidem pro ὑστερος dicatur.

Ἔσθ' οὐκ οἰαῖται

Emendatio Taurinensis.

H. Stephani correctio.

Emendatio Viennensis.

A Imitatus in hoc videtur poëtas, & quidem Homerum Xenophon, more suo, qui sic & ipse loquutus est Iliadis Σ, ὑστερος ἦλθε, pro ὑστερος. Hoc modo nullo H. Stephani suspicio de quodam, quod inter vocabulum ὑστερον, & inter ἢ ὡς sequentia, perierit; locum habere potest, verbis hisce sensum iam plenum reddentibus.

974, E. In his, καὶ ὅτι τὰ δῆα (χρῆ ἐλθεῖν ex superioribus) παρδύματα. ἢ μὴ ἔχοντα, σκεδάμενον τῶν ὑστῶν, ὡς μὴ ὄντι ἰκανῇ, videtur illa vocis μὴ repetitio in τῶν ἔχοντα, & ὡς μὴ ὄντι ἰκανῇ, mihi quidem esse vitiosa. Quum igitur inspicerem librū meum Taurinensem, recens adlatum, vt priores de hoc loco cogitationes meas, si quæ illic essent adnotata, consulerem: inueni præ τῶν ἔχοντα, scriptum illic πρὸς ἔχοντα, lectionem sane percommoam, quo totus hic locus ita perspicuus inprimis efficitur: καὶ ὅτι τὰ δῆα (χρῆ ἐλθεῖν) παρδύματα ἢ κατὰ πρὸς ἔχοντα, σκεδάμενον ἢ ὑστῶν, ὡς μὴ ὄντι ἰκανῇ, cum ceteris. Omnia quidem hoc modo inuicem recte sibi respondent.

975, A. pro χρῆ (cum interiectis) καὶ τῶν φωνῶν ἐκλωα, restituendum εἶπ' τῶν φωνῶν ἐκλωα: quo coniungantur, χρῆ εἶπ' τῶν φωνῶν ἐκλωα. Profecta & hæc permutatio illius καὶ cum εἶπ' de Græcorum abbreviaturis.

Ibidem, B. Si Leoniceum sequemur, ita cum eo legemus: διόργα, τέρβργα, πιντόργα. τὰ δὲ διπλά διόργα, εἰκοσόργα, πελακινόργα. Sed cur inter διόργα & τέρβργα dicemus omitta πελοόργα? quibus tamen ratione proportionis respondet expressa deinceps πελακινόργα. De notis Taurinensibus descripta.

Ibidem, C. pro ἴσα τὰ ὑψηλῆς εἰσάρασι, scribendum esse videtur, εἰς ἴσα τὰ ὑψηλῆς εἰσάρασι. Perit εἰς, ob similitudinem cum prima syllaba sequentis ἴσα.

976, C. illud, ἀκρα τῆ ὑστῆ σείοισιν, necessario mutandum in ἀκρα ἢ ἔσθ' σείοισιν, si retinere σείοισιν velimus. Dicunt enim Græci σείον ἔσθ', & σείον ὑστῆ, quod etiam pagina 978, A. legitur.

977, B. pro μεταθείοισι γὰρ αἰ μὴ, commodius scriberetur μετὰ θέοισι γὰρ αἰ μὴ: & versu sequenti δόξα ἔσθ' ἔσθ' potius, quam δόξα ἔσθ' ἔσθ': quemadmodum & ἔσθ' λαμβάνουσι præcessit. Quod versu rursus ab hoc tertio legitur, φύσ' ἔχουσι, τὰ ἢ ἡμέτεροι, rectius erit φύσ' ἔχουσι, αἰ ἢ ἡμέτεροι εὐσπῆσι μόνως, δὲ ἄλλοι εἰσι.

Ibidem, D. ὁ σφῶν σφῶν δὲ retineo, nec ὁ σφῶν σφῶν δὲ scribendum admitto, de opinione H. Stephani. Sic enim & in ἰπποκῆ Xenophon, ὁ σφῶν πλατυπέσθ' καὶ βραχυπέσθ', dixit; itemque rursus hoc libro 982, C. ὁ σφῶν σφῶν δὲ, καὶ ἄλλοι, σφῶν δὲ: quum equi tamen illic vtroque lumbos, vt canis heic, intelligat. Quod sequitur, τὰ μὲν δὲ, puto scripsisse Xenophontem τὰ μὲν δὲ. Sic βραχῶν de sententia H. Stephani non opus est in βραχῶν (scilicet ὀσφῶν) mutari: quum a vocabulis μακρῶν & βραχῶν, sint illi genitiui μακρῶν & βραχῶν, non ab ὀσφῶν μακρῶν καὶ βραχῶν.

978, B. Ad marginem libri Taurinensis notatum pro σμῆξ' reperi vocabulum χμῆξ' in iis, quæ ita leguntur in libris editis, ἀπὸ τῆ μετασχηματικῆς σμῆξ' μακρῶν. Quum autem interpret alius verterit, Gestu corporis: videtur is, ἢ σμῆξ' legisse. Μετὰ δὲ αἰσῆς tamen σμῆξ', non est gestus corporis. Ego signorum vel indiciorum mutationem interpretor, sicut 976, C. πορεύονται ἀσῆμοις dixit, hoc est, indicio nullo dato: vt σῆμα εἶναι heic, quas superius dixit ἀσῆμοις, 976, D. pro indicis, de quibus præsentia

Quid σῆμα μακρῶν ἀσῆμοις πορεύονται

leporis sentitur ac deprehenditur.

978, autē pag. lit. C. minime διχίως ex opinio- ne H. Stephani mutandum in εικίως: quum heic ita διχίως ἐπιαναλαβάνουσι sit accipiendum, vt paulo ante, lit. B. dixit ἀλλήως ἀνωρεῖς πῶς δυχίω.

Ibidem, C. Excepta editione H. Stephani, sunt alij plerique libri, qui pro his, καὶ εὐποδες καὶ εὐερες, habent scripturam pleniorē, καὶ εὐποδες, & εὐερες, καὶ εὐπειχες. Atque ita debere legi, etiam sequentia declarant; in quibus hoc εὐπειχες repetitur.

979, B. Hæc verba, πᾶσι βόρρα εἰς ἡ δὴ πα, vitiosa non sunt; ideoque libuit ea retinere, ac interpretari. Quædam recentior editio notat in margine pro δὴ πα, vocabulum δὴ πα. Id a Leonicensio interprete petitum, qui δὴ πα reddidit, Si durauerit. Sed altera lectio melior est.

Locus mutilus redintegratus.

Ibidem, C. Deest in his aliquid, εἰς τὸ αὐτὸ συμμιγνύσθαι. ἢ αὐτῶν παρ' ὁμοίως: ac videbor fortassis audacior, si absque manu scriptorum auctoritate, quid defit ostendam; sed ostendam tamen, neminem interim cogens, vt inuitus mihi ad stipuletur, nec in lectionibus vsitatis quidquam innouans, dum eruditorū ad sensum habuero. Puto sic fuisse scriptum, εἰς τὸ αὐτὸ συμμιγνύσθαι ἢ αὐτῶν καὶ αὐτῶν (scilicet ἰχθῶν, quod præcessit) παρ' ὁμοίως. Periisse videtur hoc αὐτῶν, propter similitudinem cum αὐτῶν. Magis ita quidem omnia sunt perspicua.

Ibidem, E. pro δὴ πλείω χρόνον (ἔξ) ἢ εὐναίων ἢ δρομαίων, esse scribendum ex sententia Stephani, ἔξ δὴ πλείω χρόνον & εὐναίων ἢ δρομαίων, sane probō.

Locus emendatus difficilis.

Quod autem in mox sequentibus, τὰ μὲν εὐναία ὁ λαχῶς περιέεται ἐπιστάμενος, τὰ δὲ δρομαία τῷ loco illius verbi περιέεται, reponendum vel δὴ περιέεται, vel δὴ περιέεται, putat: in hoc ad sentiri equidem ei non possum. Quippe contraria sunt, δὴ περιέεται, proficisci aliquo, vel δὴ περιέεται, pertransire, ac ἐπιστάμενος insistere; nec coniungi sane possunt. Vt autem breuiter aliam loci emendandi rationem, eamque rectiorem ostendam; dico primum, μὲν esse per abbreviaturam corruptum ex τὰ, & pro περιέεται scribendum ποιεῖται, ac versu sequenti ἰχθῶν pro τῷ: vt plana sit & integra oratio, τὰ δὲ εὐναία (scilicet ἰχθῶν) ὁ λαχῶς ποιεῖται ἐπιστάμενος: τὰ δὲ δρομαία τρέχων. Nimirum illi ἐπιστάμενος præcedenti, respondet velut oppositum τρέχων: quum ab eodē alterum τῷ prorsus sit alienum. Dixit autem ἰχθῶν ποιεῖται perinde, ac paullo post, εὐναίω ποιοῦμενος, p. 980, A. Huic emendationi, vt arbitror, aduertabitur nemo; nisi temere rixosus fortasse quispiam. Quum autem locum etiam illum pag. 980, A. adtigerim, addam obiter, ὁ μὲν αὐτὸ εὐναίως ποιοῦμενος εὐναίω, non nihil mutilatum videri; quum verbum nullum, quod huic ποιοῦμενος respondeat, sequatur. Sed facillime feret opem, qui ὁ μὲν αὐτὸ εὐναίως, ὁ ποιοῦμενος εὐναίω, scribet.

980, E. pro ὑπερβόρρατες (οἱ λαχῶοι) τὰ σιμαὶ καὶ ψιλὰ, necessario scribendum ὑπερβόρρατες. Nam vbi superarunt a siluis nuda loca, (id ὑπερβόρρατες est) iam scilicet in tuto sunt: dum adhuc superant, (id ὑπερβόρρατες denotat) adhuc in periculo versantur.

981, B. Apud Græcos ἀποχωρεῖν τὰ ὄρη, non dicitur, pro secedere ad montes: ἀποχωρεῖν ἢ τὰ ὄρη, vel εἰς τὰ ὄρη, rectum est. Itaque vel scribendum heic, ὅταν ἢ τὸς λίθους, τὰ ὄρη, vel ὅταν εἰς τὸς λίθους, τὰ ὄρη (cum interiectis) ἀποχωρεῖσι.

Ibidem, C. δὴ παρ' αὐτοῖς vitiosum est, pro quo substituendum δὴ παρ' αὐτοῖς, editione priore monui.

Ibidem, E. In illo, καὶ ἢ δὴ παρ' αὐτοῖς, quibus a-

nimaduertit aliquid hæere vitij: quod corrigi poterit, hoc modo scribendo, & αὐτῶν δὴ παρ' αὐτοῖς.

982, B. Heic etiam in δὴ παρ' αὐτοῖς omissus articulus, δὴ τὸ παρ' αὐτοῖς, propter eius τὴν similitudinem cum τὰ, prima vocis sequentis syllaba.

Ibidem, C. Lego δὴ παρ' αὐτοῖς, pro δὴ παρ' αὐτοῖς; idque refero ad μῦθους, ac recte quidem. Nonnullis in libris reperi scriptum, ἔξωθεν μῦθους δὴ παρ' αὐτοῖς. quæ lectio non adspemāda videtur, & intelligenda hæc ipsa verba de musculis leporinis.

Ibidem, E. Adeo corrupta sunt hæc verba, δὴ παρ' αὐτοῖς, vt prorsus ea Leonicensius omiserit; Budæus, H. Stephanus, alij nec emendando, nec interpretando sibi adtingenda duxerint. Ego ne plane cum his eadem silentio præteream, aliquid proferendum arbitror, quod viam saltem struat aliis, si quidem ipse a meta videar alicui aberrare. Dico igitur, existimare me, scribendum hoc modo: δὴ παρ' αὐτοῖς τὸ ἐν χεῖρα. Sensus autem est, quantum lepus vltra pedes priores in cursu posteriores collocet, in necessitate conspici, quum ea premitur.

Locus corruptissimus, et ab aliis antehac instans.

Notum, ita χεῖρας vocabulum in vsu esse: veluti quum εἰς χεῖρα τὴν μάχης ἀφικνεῖται dixit Plato, quæ pugnandi necessitas est; quum εἰς χεῖρα καὶ δίασται, frequenter alij. Quum vero illa Xenophontis nostri verba considero, superius emendata non nihil in notis hisce, ad paginam 971, E. ἢ δὲ χεῖρα μέγα εἰς περὶ δρομαίων συμβάλλεται, necessitas magnam aliquid ad alacritatem adfert; eademque cum his ipsis, δὴ παρ' αὐτοῖς τὸ ἐν χεῖρα, hoc in necessitate manifestum est, confero: non iam amplius sane dubito, quin ita rectissime locus hic restitutus sit.

983, A. pro κατὰ βάλλον τὰ τὰ ἀβλάτων τὸ ἐπρον ἔς, simpliciter scribo, vocula τὰ non inducta, sed in ἀρα commutata: κατὰ βάλλον ἀρα καὶ ἀβλάτων τὸ ἐπρον οὐκ ἀβλάτων. Et ostendimus superius quoque locum in notis ad p. 810, B. libro 111 Memorabilium, vbi simpliciter pro ἀρα positum τὰ legimus, sed vitiose. Pro eo, qui forsitan expungendum existimet, id facit; quod temere videatur irrepsisse de

prima syllaba verbi sequentis ἀβλάτων: quum τὰ & παρ, sibi simillima sint. Versu sequenti cum lubricatione Taurinensi pro ἀπερὶ δρομαίων lego ἐπερὶ δρομαίων, sicut & superius in ἰαπικῆ, pag. 948, D. indicatum pro ἀπερὶ δρομαίων rectius legi ἐπερὶ δρομαίων. Reperi notatum in eodem libro Taurinensi, posse hoc loco sic legi verba, quæ ἐπερὶ δρομαίων sequuntur: δὴ παρ' αὐτοῖς τὸ ὑπερβόρρα τῷ, pro quibus scriptum reperitur in editis plerisque, δὴ παρ' αὐτοῖς τὸ ὑπερβόρρα τῷ. Sed prior illa scriptura potior est.

Ibidem, B. Sensem plane coactum fingunt, qui in his verbis, ἵνα μὴ τὰ νόμοι ἐναντίοι ὄσιν οἱ ἰδόντες, retinent hoc vltimum ἰδόντες. Ego priori editione monui, legendum οἱ δρομαῖοι, quod rectū est, & a Leonicensio laudatur.

Ibidem, D. pro αὐτῶν τὸ ἢ χεῖρας, scriptum in eodem Taurinensi libro, αὐτῶν τὸ ἢ χεῖρας.

Ibidem, E. Ad emendationem huius loci, τὰ δὲ ἀρκους ἰσάτω ἀμφιδρόμους τρεχάσας, quædam adfert H. Stephanus remedia, quum ἀμφιδρόμους diuise scribit; sed τρεχάσας, σιμαῖς, λαχῶες, non posse coniungi cum δρομαῖς, vltro fateretur. ἀμφιδρόμους ex Omnibono colligit, quū is diuortia reddat. Xenophon tamen hoc ipso deinceps libro, 990, B. διόδους βιουα dixit. Alij simpliciter ἀμφιδρόμους reponendum putant, quod recte quadrat ad illa sequentia, τρεχάσας, & σιμαῖς, & λαχῶες, & σκοτεινάς. Sed mihi non temere

Locus emendatus difficilis.

1136
teme
relic
retin
quæ
le dy
breu
frequ
maru
mu
ole
tem
ptius
vāc
quu
Qui
rens
nisc
Se
recti
Ite
quicu
bum
tur. E
datio
teried
xerat
Iubi
quem
diuer
fuit, a
cere
seuro
bene
mit, q
ment
ab ho
mus
bet ex
nim h
extre
ba me
firma
98
no m
sequen
Sic ka
nem.
cos
fuisse,
quasi
bum
plen
veter
tiatum
Ver
in ali
mutan
retia
iam de
ibidem
Ibid
nida.
recte
Ibid
scribet
post re
vetetia

temere *δρομ*, in quo tot litteræ sunt, excludendum A
 reiiciendumq; videtur. Quapropter ut hoc quoq;
 retineatur, scribendum existimo, *ἀμφὶ δρομῶν ὁδὸς*
πρὸς ἄλλας, σιμαί, λαγαροὺς σκοτεινάς. Potuit autem facile
δρομῶν ὁδὸς sic a librariis corrumpi, propter ab-
 breuiaturam huiusmodi *δρομῶν*, quæ Græcis est
 frequens, accedente præsertim litterarum proxi-
 marum o d amissione; cuiusmodi multa fieri vide-
 mus, quum ætatis vitio litteræ nonnumquam ex-
 olescunt. Hoc modo nihil ante vocem *ρο* sequen-
 tem deest, ut H. Stephanus suspicatur, quum illud B
 prius positum *ἀμφὶ*, eodem spectet. Nec ante *ἀν-*
νάου, perit aliquod substantiuum, ut idem putat,
 quum *Χιμαίρους ἀνάου*. Xenophon coniunxerit.
 Quippe *χιμαίρους* non profusidem est, quod tor-
 rens; sed aquæ riuus hibernæ, qui *ἀνάου* ac peren-
 nis esse potest, impari tamen aquarum copia.

Sequitur ibidem. *ὅσα ἢ ἄλλα εἰς ἀπρον εἰπεῖν*, quod
 rectius *ὅσα ἢ ἄλλα εἰσὶν, ἀπρον εἰπεῖν*, scribetur.

Iterū vero locus aliis pro deplorato relictus se-
 quitur, *τῶτων ἢ παρόδου, διόδου, &cet.* Quippe ver-
 bum nullum subiungitur, ad quod hæc referan-
 tur. Ego pro *τῶτων ἢ παρόδου*, aio scribendum emen-
 datione difficili, & rara, *ποιεῖτω ἢ παρόδου* (cum in-
 teriectis) *εἰς ὄρθρον, καὶ μὴ πρὸς.* Sicut enim antea di-
 xerat, *ὁ ἀρκύραρος ἔλιτω, ἵτεμ τὰς ἀρκύρας ἐχέτω:* ita nunc
 subiicit, *ποιεῖτω ἢ παρόδου.* Sic verior sensus, & se-
 quentibus per omnia respondens eruitur, planeq;
 diuersus ab eo, quem Leonicensius fingere coactus
 fuit, ac nullo quidem sensu, quum ait: *Omnia di-*
cere infinitum esset, accessus, transitus, manifestos, ob-
scuros: Id orto iam sole faciat, non in deluculo. Nota
 bene, *Id orto sole faciat*, inquit, nec tamen expro-
 mit, quid faciendum. Nostra planissima sunt, & a
 mente Xenophontis non discedunt. Versu autem
 ab hoc quatto in his, *ἵππον καλῶς πρὸς*, recte colligi-
 mus ex his eiusdem Leonicensii verbis, *Nihil prohib-*
et exire, scribendum; *ἵππον καλῶς ἵέναι πρὸς.* Perit en-
 nim hoc *ἵέναι*, propter aliquam similitudinem cum
 extremis in *καλῶς* litteris. Et hæc ipsa quidem ver-
 ba meam de *ποιεῖτω ἢ παρόδου* emendationem con-
 firmant.

984, B. pro *ὅτι τῆς ἰχθύος μὴ ὑπερβάλλεται*, repo-
 νο *μὴ ὑπερβάλλεται, πορὰ μὴ non interponere.* Nam hoc
 sequentibus istis respondet, *ἐλεῖν παρῶ, cito capere.*
 Sic *καλοῦ ὑπερβολῶ* dixit Herodotus mali dilatio-
 nem. Quo magis mirandum, homines etiam Græ-
 cos *ὅτι τῆς ἰχθύος μὴ ὑπερβάλλεται* reddendum cen-
 suisse, *Ferarum inuestigatione nō te nimium expleas:*
 quasi aut *ὑπερβάλλεται* sit explere seipsum, aut ver-
 bum *ὑπερβάλλεται*, in significatione nimium ex-
 plendi se, reperiat apud vlllos scriptores Græcos
 veteres, extra hunc Xenophontis locum, vbi vi-
 tiatum est.

Versu post hunc altero, *τάνετω ὁ ἀπρόδου*, quod &
 in aliis inuenitur, & in vtraque Stephani editione,
 mutandum in *τάνετω ὁ ὀπίπεδου*, in locis planis. Nam
 retia maiora planiciem requirunt. Sic profus et-
 iam deinceps, 993, A. *ἀπρόδου* vitiatum ex *ὀπίπεδου*,
 ibidem ostendemus.

Ibidem, C. pro *ἢ ὅτι καπίδε*, reponendum *ἢ ὅτι κα-*
πίδε. Nam hoc præcedentibus illis, *ὅτι ἐχ' ἐώρεκεν*,
 recte opponitur.

Ibidem, E. pro *ὅτι ἀπὸ πηλαγμένων*, scilicet *ἰχθῶν*,
 scribetur rectius *ἐπηλαγμένων*: sicut idem paullo
 post reperitur, p. 985, A. *ἐπηλαγμένα, πρὸς φερῶ*, cum
 ceteris.

985, A. Non *προφωρμέναι* *ὡραὶ* τὰ αὐτὰ legit O-
 mnibonus, sed *πρὸς φωρμέναι*, quum vertat, *Hæc illæc*
progreidentes. Ac recte quidē hoc. Nam qui sum-
 tum a tetrina vocabulum *προφωρμέναι*, pro *δραγμέναι*
 vsurpatum ab Atticis, huc e Julio Polluce transfe-
 runt; somnare mihi videntur, ut etiam in aliis ple-
 risque. Quæ sequuntur, *ὄρθια, πινά, καμπύλα, μαρά,*
 sic in Taurinenfi libro scripta reperi, *ὄρθια, (non ὄ-*
ρθια) καμπύλα, πινά, μαρά. recte. Nam hæc ordine si-
 bi opponuntur itiuicem.

Ibidem Dico pro *ταῖς ἔραϊς, δραγμέναι* vel scriben-
 dum *ταῖς ἔραϊς δραγμέναι*: vel si *ταῖς ἔραϊς* retineri pla-
 ceat, pro *δραγμέναι* reponendum *δραγμέναι*, sicuti
 supra loquutus est, pag. 978, A. Sed heic mihi *ταῖς*
ἔραϊς δραγμέναι, magis probatur.

984, C. pro *ἐμβοώντων ἢ αὐτὰ δρωκόμενα* rectius
 scribetur, *ἐμβοώντων ἢ αὐτοῖ*, scilicet venatores.

Ibidem. Vitiosum est, *ἀπρον ῥορ.* Nec interpre-
 tatio bona, quum dicitur, *non obuiam eundum le-*
pori, quoniam id difficultatem adferat. Quippe mi-
 nus est difficultatis in obuiā eundo, quam in per-
 sequendo lepore. Sed non vult obuiam iri. Nam
 imperitum aliquid, aut imperiti venatoris hoc es-
 se dicit. Itaque reponenda in Græco, pro *ἀπρον ῥορ,*
 scriptura rectior, *ἀπρον γάρ.* Exigua mutatio, sed
 momenti non exigui; quum alios *ἀπρον* illud mi-
 sere torserit, atque etiam Henricum Stephanum.

Ibidem. Pro *ἀπρόδου ἢ κοινόν μὲν*, scribitur emen-
 datius *ἀπρόδου ἢ κοινόν μὲν*, scilicet *κοινόν μὲν*. Sequi-
 tur enim, *ἢ ἢ*, scilicet *ταῖς*, quod vocabulum illi *ἐκεί-*
 νου respondet.

986, A. Vitiosa sunt istæ, *ἢ πάλιν, ἢ πάλιν ὡ καυέ.*
 Non enim illæ canes, a vestigiis aberrantes; reuo-
 cantis venatoris voces sunt; sed potius incitantis,
 ut rursus idem agant. Quapropter *ἢ πάλιν, ἢ πάλιν ὡ*
καυέ, esse mutanda non dubito in *πύματιν, πύμα-*
τιν ὡ καυέ. Nam & Leonicensius dixit, *Retro, retro:*
 quod non est *ἢ πάλιν, ἢ πάλιν*, sed *πύματιν*. Rectius
 tamen *retorsum* interpretabimur.

Ibid. B. Sequutus sum Leonicensii lectionem,
ἢ πύματιν. Id enim ipsi Latine studium est cer-
 tandi, hoc est, contentionis studium, quod canibus
 inesse certū est. Si quis & ambitionem quam-
 dam, honorisque cupiditatem caninam existimat
 in canibus existere; is vulgo receptam scripturam
ἢ πύματιν, per me quidem licebit, ut retineat.

Ibidem, B. C. Sicut *ὑπερπιδώσαι*, ceu superfluum,
 & ex *πλά ὑπερπιδώσαι*, paullo ante posito, temere
 repetitum, explodi debet: ita quod hæcenus in
 margine legebatur adscriptum *ἐπαναίρουσαι τὰς κεραι-*
λας, ceu genuinum suo loco reposui, præsertim
 quum in multis exemplaribus ita scriptum repe-
 riatur. Alterum [*ὑπερπιδώσαι*] sic propter indicatam
 causam notis inclusimus, & in versione profus
 omisimus.

987, A. pro *ἵνα μὴ φιλοπονίαν δραγθέρωσι*, rectius
 scribetur: *ἵνα μὴ δραγθέρωσι φιλοπονίαν.* Prius *δρα-*
γθέρωσι, ob eiusdē repetitionem in *δραγθέρωσι.* Sen-
 sus est, *ne gratis a studio laboris sibi pernicitem adfe-*
rant. Liberius a quo Leonicensius, *Ne nimio labore*
factum perdant. Vti nimirum vitiosum illud *δραγθέρ-*
ωσι retineret in reddendo, factum adiecit.

Ibidem, D. Corruptus hic locus est, *τὰ ἢ δρωμάα,*
ἕως αὐτῶν ἐλθῶσι, τὰ ἢ ἰχθῶν μετὰ δὲ ἵεν. Quidam mutando
τὰ ἢ ἰχθῶν in *τὰ ἢ ἰχθῶν*, se remedium adlaturum putauit,
 sed frustra. Nam & transpositio vocum, & emen-
 datio quorundam requiritur ad eius plenam in-

Χιμαίρους
 ἀν ἀνά-
 ου.

Locus a-
 lius diffi-
 cilis resti-
 tutus.

Disfectus
 versu.

ἵππον καλῶς
 πρὸς, d. f.
 ferre.

ὑπερβο-
 δῶ, d. l. a.
 210.

ὑπερεμ-
 βάλλεται.

ἵππον bis
 corruptum
 ex ἐπίπε-
 δον.

προφωρ-
 μέναι.

ἀπρον ῥορ.

Perquam
 elegans e-
 mendatio.

ἢ πάλιν.

Locus e-
 mendatus
 difficilis.

regitatem. Scribendum enim, πῶς ἡ δρομῆα τῶν ἰχθύων, ἕως αὐτῶν εὐρωσι, μεταθεῖν εἶναι. Nimirum πῶς δρομῆα τῶν ἰχθύων respondent illis superioribus, πῶς ἴχθυος τῶν εὐρώων. Catulos ad vestigia cubilibus impressa solui, prius vult: nunc eos ad vestigia cursu impressa dimitte sinit, donec leporem inueniant. Talem & Leonice- nus in libro suo lectionem reperit, vti de verbis e- ius hīcē perspicitur: *Ad cursoria vestigia* (δρομῆα τῶν ἰχθύων) *transcurrere eas sinat, quoad ea inuenierint, ἕως αὐτῶν εὐρωσι.* Vides omnia restitutioni nostrae con- sentanea, nisi quod *Donec vestigia reperiant*, dixit: quum auctor id de reperiundo lepore ipso, non de vestigiis, intelligat.

Ibidem, E. pro μὴ ἀκόσμως αἰεὶ τῶν ζῴων, scriben- dum μὴ ἀκόσμως αἰεὶ τῶν ζῴων. Idem in Taurinenfi libro notatum reperi. Colligitur etiam hoc ita bo- nis in libris scriptū inuenisse Leoniceum, quum pro ἀκόσμως, ἐπισκίε dicat. Hoc enim Græcis ἀκόσμως est, non μὴ ἐκ τῶν κόσμων, quod admodum ab H. Ste- phano in scite producitur; minus etiam, μὴ ἐκ τῶν κόσμων, quod alius quidam, in restituendis veris le- ctionibus parū διορθώτως, licet alioqui Græcæ perit- tissimus.

Emenda- tio diffici- lis.

988, A. Illud ὅταν ἀναρωῖν, corruptum est. Omit- to quorundam interpretationes coactas, qui ἀ- ναρωῖν volunt respondere πῶς δεχόμενος πῶς φερόμε- να: quasi ὅταν ἀναρωῖν, scilicet τὰ σίλια, sit intelligen- dum; *Quum escam oblatam capiunt.* Nihil absur- dius fingi potest. Hoc fieri solet, quum vitiose le- ctiones ad aliquem sensum vi torquentur, non em- mendantur. Ego pro ὅταν ἀναρωῖν, αἰο scribendum; ὅταν εὐρωσι π, *quum aliquid inuenierint*, tunc videli- cet obiciendam eis escam. Sic de catulis etiā paul- lo ante dixit, ἕως αὐτῶν εὐρωσι, *donec inuenierint*, (quod illic quoque vitiatum restituimus) profus vti heic, ὅταν εὐρωσι π. Nimirum in his ὅταν ἀναρωῖν, duplica- tum illud αὐτῶν manat ex vltima vocis præcedentis ὅ- ταν, negligentia librarij repetitum.

Ibidem. Vbi ὅταν μὴ ἐκ τῶν ζῴων legitur, necessa- rio scribendum, ὅταν μὴ ἐκ τῶν ζῴων. Nam his oppo- nitur statim, ὅταν ὀπιθυμοῦσιν λάβωσι. Nec aliter hæc exarata Leoniceus in suis inuenit.

Leue quiddam est, quod lit. C. ἐκ τῶν αὐτῶν εἰς τὸ αὐτῶν, rectius indicabo scribendum ἐκ τῶν αὐτῶν εἰς τὸ αὐτῶν: & quod lit. D. pro ἐπεδεν, positum a me di- stinctis vocibus, ἐπι δὲ δ.

Locus in- signiter vi- tiatus.

990, A. Locus hic, ὅςτε μονωθῆναι ἡνὰ αὐτῶν βία- δέισιν δὲ τῶν, ἢ μὴ παρὸν δρόμον αἰ κωῖες ἀπολείπον. Lo- cus inquam hic valde corruptus est. Hen. Stephanus, & alij, non tactum silentio prætereunt, de re- medio scilicet desperantes. Quidam repertus, in litteris græcis eruditissimus, sed nequaquam εὐσο- χος in diuinando de locis mendosis, qui aliquot et- iam verba desiderari suspicatur. Ego more meo rationem explicandi nodi paucis ostēdam. Quip- pe si leui adhibita distinctione dumtaxat, & aliqua mutatione facta, βία δέισιν cortexerimus in hunc modum: ὅςτε μονωθῆναι ἡνὰ αὐτῶν βία. θεόντος δὲ τῶν, ἢ μὴ παρὸν δρόμον αἰ κωῖες ἀπολείπον, restitutus erit e- gregie locus, & ipse sensus rectus ac perspicuus.

Ibidem. Pro π, τὸ τῶν εὐρώων εἰκός ἐστι, scribendum εὐρώων εἰκός ἐστι.

Ibidem, D. pro τὸ ποδερῶν, corrupto ex abbre- uiatu non recte considerata, scribendum πῶς πο- δερῶν. Non enim coniungi debent hæc, ὅτι τὸ βῆδος τὸ ποδερῶν: sed ista potius, ὅτι θεῖναι πῶς πο- δερῶν ἰσοπέδον.

A Ibidem. Vitiatum in his, ὅτι θεῖναι δούδας ἀρακτι- λίδος, vocabulum illud δούδας: quod quidem red- dere quum Leoniceus, alienum a textu Xeno- phontis, quocumque modo conareretur; attractyli- dis coliculos siue cauliculos transuersos dixit, ido- neo sensu nullo, aut nihil huc profecto pertinen- te. Quapropter scribendum ἀκίδες ἀρακτιλίδος, ἀκίδες ἀ- τορακτιλίδος. Fuit in hoc εὐσοχος, cuius coniectura: ceteroquin præter indolem gentis ab acumine destituuntur.

Ibidem, E. pro αὐθῆν δὲ τῶν, scribendum po- tius αὐθῆν δὲ τῶν, scilicet γλῶσσοι ἐξαρεθῆναι, quod præcessit. Ita scilicet antea legimus, ὅτι θεῖναι ἐπὶ αὐθῆν, sicut heic ὅτι θεῖναι ἐπὶ τῶν. Henrici Stephani restituta vox τῶν, quali Xenophon αὐθῆν τῶν- τος scripserat, probari nequit; etiam propter am- biguitatem, sequentibus nimirum his, γλῶσσοι ἐπὶ αὐθῆν, quæ alioquin ad illud τῶν pertinere vide- rentur.

C 991, A. pro ὅτι κηρύσσοντες, repono εἰρηγεύοντες: quo verbo Xenophon hæcenus vsus est; quoties de canum incitatione loquitur.

Ibidem, B. pro ἀφῆκόμενον τὸ ζῦλον, scribendum potius ἐφῆκόμενον: cui quidem inest etiam trahendi difficultas, sicut hoc & Plato vsus est.

Ibidem, E. Restitui λόγους ξυρηκῆς Xenophonti λόγους ξυ- νοστρο in ipsum contextum ex Iulio Polluce, ac ne quis alterum illud ξυρηκῆς ex lectione vulgata desideraret, etiam hoc ad marginem posui.

D 992, A. Existimo κρανείας potius scribendum, quam κρανείας: quum supra quoque, sub libri πρὸς ἰσοπικῆς finem, κρανεία τῶν τῶν dixerit, non κρανεία.

Ibidem, C. pro ὅτι βάλοντες scribendum ὅτι βάλ- λοντες, & pagina hac eadem, hac litera, non παρῆ- κοντες, sed παρῆκοντες; & versu ab hoc secundo ac ter- tio ὑφιστάνας, non ὑφιστάντες: quia non tantum ita su- perius loquitur, sed etiam in sequentibus, ἐλθόντες παρῆς τῶν κωῖας, itemque λαβόντες τὰ ἀκόντια.

Ibidem, D. In his verbis, σωείρονται γὰρ ἐκ τῶν ψιλῶν ἀράχοι, nullus erui sensus idoneus ex verbo σωεί- ρονται potest. Itaque scribendum σωείρονται. Quod versu post hunc tertio sequitur, ποιῆται δὲ δρόμον καὶ μὴ ἐξδημάσθων, sine καὶ rectius erit ποιῆται δὲ δρόμον μὴ ἐξδημάσθων.

Ibidem, E. pro πῶς ὀρῶν κατέπεπ, scribendum ὀρῶν κατέπεπ, sicut & pagina sequenti.

993, A. pro εἰ αὐτῶν ἀπεδον, reponendum εἰ αὐτῶν ὅτι πε- δον: quum & Leoniceus planum reddiderit. Idem vocabulum ἀπεδον & supra vitiatum indicauimus 984, B.

F Ibidem, C. Ita Græci non loquuntur, τὸ ἐκρού- στας ἐπι, sed omnino τῆ ἐκρούσας ἐπιται. Ego tamen non in hoc vocabulo vitium latere iudico, sed in præcedenti, videlicet ἡ ῥύμη: vt hoc modo Xeno- phon scripserit, τῆ γὰρ ῥύμη τὸ ἐκρούστας ἐπι. Et ver- bum ἐπιται, referri ad aprum debet: *Sequitur aper ipse impetum excussionis venabuli.*

Ibidem, E. Loco verbi παρῆναι in his, παρῆναι ἐκ τῶν ὀμοπλατῆς mauult, H. Stephanus verbum a- liter scriptum παρῆναι, me tamen non adflicente; qui scribendum arbitror, παρῆναι (τὸ παρῆναι ex antecedentibus) ἐκ τῶν ὀμοπλατῆς, *adponere vel admoenere ferrum intra scapulas.* Nam præcedenti verbo παρῆναι, potius hoc παρῆναι congruit ac respondet, quam παρῆναι. Nec facile Græci per- mutare solent inter se litteras τ & ρ, propter so- num

Pronuntia- tio 9 litte- ra vulgo postrotum ignota.

1140
num es
ab illis
stris ho
994
causam
paullo
non ka
cedent
set in
ex illi
pium
io (no
vtrum
Ibid
καπὶ βαρ
peritur
nonnil
δρυσός
cum ce
runt, v
excitant
rum cu
prodidit
Ibid
Taurin
μονοῦ
incedun
peri ad
sciam, a
gendum
δὲ ἴς, cu
bration
corrige
reperit
quam
paullo
dit. Difi
ximo se
phon it
vel me
μακρὰ
donec fi
sensum
μακρὰ
aio, ius
neri sun
bulo, p
inquit,
τῆ πίνω
vtraque
optio d
dito
995
ραῖς, mu
ταῖς μ
similitu
μαρ, pro
det aut
τῆ γὰρ
Ibid
notatū
998
tamen
ctius se
vertit.
vau, que
Ibid

num earum longe dissimillimum; & d. praesertim ab illis sic pronuntiatur, ut eius efferendi ratio nostris hominibus prorsus ignota sit.

994, A. οὐ γὰρ αὐτὸν (cum interiectis) παρὰ τὴν ἀπορίαν. Item p. 997, E. ἔνδοξον αὐτὸν τὴν πύξιν, & paullo post, καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν. Sic enim scribo, non καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν: ut posterius hoc καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν, praecedenti verbo ἔνδοξον respondeat: quod alioquin esset in ἔνδοξον mutandum. Sed recte sic loqui Graecos, existis manifesto patet, ἐν γὰρ αὐτὸν παρὰ τὴν ἀπορίαν ἀπορίαν. Henrici quidem Stephani editiones & ἔνδοξον (non ἔνδοξον) & καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν habent, corruptam vtrumque.

Ibid. B. Corrupta sunt haec, εἰς τὰς ἀπορίαν τὰ ἀπορίαν παρὰ τὴν ἀπορίαν, εἰς τὰς ἀπορίαν. In nonnullis reperitur, καὶ ἢ εἰσὶν εἰς τὴν ἀπορίαν. quae sane lectio me inuavat nonnihil ad integriorem hanc eruendam, εἰς τὰς ἀπορίαν, καὶ ἢ εἰσὶν εἰς τὴν ἀπορίαν, εἰσὶν εἰς τὴν ἀπορίαν, cum ceteris. Leoniceum haec ita misere torserunt, ut diceret: *Infulius vero sunt a venatoribus excitandi sues gratia in lucos, & cetera.* Nihil horum cum iis consentit, quae Xenophon hoc loco prodidit.

Ibidem, E. Adlato mihi tandem labore meo Taurinensi, quum hunc locum inspicerem, οὐ γὰρ μονοῦμαι, ἔως αὐτὸν μακρὰ ἢ: & redditum ita, *Nec enim incedunt soli, dum adhuc paruuli sunt;* & notata reperi ad eum haec verba, *Fuit hic locus ante me, quod sciam, a nemine restitutus. Vix equidem dubito legendum, ἔως αὐτὸν μακρὰ ἢ. ὅταν δὲ αὐτὸν κωλύει εὐρασιον, ἢ παρὰ τὴν ἀπορίαν,* cum ceteris. Viennae vero prius, quam lucubrationem illam videre liceret, huiusmodi meae de corrigendo eodem fuere cogitationes. Pro νεογενῆ reperi non licet, quod commodius reponatur, quam νεογενῆ. Quippe νεογενῆ, quo superius est usus, paullo dissimilius videtur. Eodem tamen res redit. Difficilius emendatum μακρὰ ἢ, quod versu proximo sequitur. Nam id quoque vitiatum. Xenophon ita certe non loqueretur, immo nec alius vel mediocriter Graeca peritus, ἔως αὐτὸν (ἢ νεογενῆ) μακρὰ ἢ, donec porcelli longi fuerint; si dicere vellet, donec fuerint adulti, sicut Leoniceus loquitur, sensum hunc coactum exhibens, quum latens in μακρὰ vitium non perspiceret. Ego scribendum aio, ἔως αὐτὸν νεογενῆ, dum porcelli adhuc recentes ac teneri sunt. Nimirum & superius hoc usus est vocabulo, p. 990, B. quum de hinnulis itidem teneris inquit, τὰ σάματα αὐτῶν, εἰς τὸν ἔπος νεογενῆ, οὐ δύναται τὴν πύξιν αὐτῶν. Tam sane directo tedit ad scopum vtraque ratio loci huius emendandi, ut alterutrius optio difficilis esse videatur; quam equidem erudito lectori relinquo.

995, A. Quod legitur heic, ἀλίσκε) ἐν ξέναις χώραις, mutilatum est ex integris huiusmodi; ἀλίσκεται) ἐν ξέναις χώραις. Nimirum peritit παρὰ, propter similitudinem cum vltima praecedentis ἀλίσκε), & μὲν, propter similitudinem sequentis ἐν. Responderet autem his ipsis ἐν μὲν, id quod statim sequitur, ἐν γὰρ τὸν ἀλύμπτον.

Ibidem, B. Ad ista, παρὰ τὸν αὐτὸν ἀπορίαν, reperi notatum in Taurinensi libro verbū integrius παρὰ τὸν αὐτὸν.

998, B. Exiguum esse videtur, sed indicabitur tamen; in his, παρὰ τὸν αὐτὸν ἀπορίαν διδασκάλου, rectius scribi, τὸ ἀπορίαν διδασκάλου, sicut & Leoniceus vertit. Sequitur enim, παρὰ τὸν αὐτὸν ἀπορίαν ἐν ἔνδοξον, quod ad prius illud respicit.

Ibidem, C. Fatetur H. Stephanus huic loco, ὅτι καλῶς ἐξήγησε γράφεται, coniecturas suas succumbere. Non tamen & meas heic succumbere patiar emendandi rationes, in Xenophonte repurgando, nusquam haecenus succumbentes. Arbitror enim, sic ista fuisse a Xenophonte scripta: ὅτι καλῶς ἐξήγησε γράφεται, quod praestabit, haec non esse scripta: cuius a se dicti rationem mox subiicit, quia facile ista reprehendi a sophistis poterunt. Sic autem & paullo ante loquutus est, versu ab hoc tertio; εἰ καλῶς ἔχον.

Ibidem, pro παρὰ τὸν αὐτὸν ἀπορίαν μέμνηται, scribendum plenius παρὰ τὸν αὐτὸν ἀπορίαν μέμνηται.

999, A. In his, εἰ μὴ ἀείσοι αὐτὸν, vitiatum est illud αὐτὸν. Nam si retineatur, referendum necessario ad πλεονέκτης, de quibus in proximo loquitur. At dici de his non potest, quod eorum optimi clari sint ex studiis rerum bonatum. Ergo pro ἀείσοι αὐτὸν, scribendum ἀείσοι αὐτῶν: sicut & paullo ante reperitur, πύξιν αὐτῶν ἐν πύξιν.

Ibidem, B. Non dubium est, haec esse mutila: ἐρχομαι) δὲ οἱ μὴ ὅτι ἐν τῆς φιλίας, οἱ δὲ ὅτι τὴν φιλίας. . . . ἰόντες, δύσκληται) ἐχνοῖ) παρὰ τὸν αὐτὸν. Propterea notas istas punctorum, pro more meo, inferendas contextui curavi. Notauit & H. Stephanus, nonnulla huic loco deesse; sed, pro consuetudine sua, vir natus ad diuinationes subtiles ista nobis obtusioribus inuideret, ut diu scilicet diuinando torqueamur, donec ipse rara illa sua schediasmata publicet, quibus & haec reseruare se memorat. Ne vero molestum sit studiosis Xenophontea lectionis tam diuturnum cognoscendi rem adeo secretam desiderium, ex ingenio nostro Germanico, id est hebeti, de diuinatione hominis acuti diuinabimus. Immo, si modo iactantius quidam dicere licet, id proferemus; quo si verius aliquid in schediasmatis suis exhibebit H. Stephanus; omnem ei laudem acuminis in diuinando summi vltro concessuri sumus. Sic igitur haec scripta fuisse iudicamus a Xenophonte nostro: ἐρχομαι) δὲ, οἱ μὴ ὅτι ἐν τῆς φιλίας, οἱ δὲ ὅτι τὴν φιλίας. Ἐοῖ μὲν ὅτι τὴν φιλίας ἰόντες, δύσκληται) ἐχνοῖ) παρὰ τὸν αὐτὸν. οἱ δὲ κωμικήται, ὅτι ἐν τῆς φιλίας ἰόντες, εὐκλεται. Hanc emendationem, quam & interpretando expressi, recto iudicio praeditis ita satisfacturam confido: ut illam promissam in schediasmatis Stephanicis, incertum quo tempore lucem visuris, non admodum sint desideraturi.

AD XENOPHONTIS EPISTOLARVM FRAGMENTA.

Ad fragmentum primum.

PAG. 1000, lit. A. Later in his, εἰ τὸν ἀπορίαν καλῶς πὸν Σωκράτους ἠγροῦν βίον, aliquod vitium, & quidem in ἠγροῦν: quod sane in ἠγροῦν) πρὸς mutandum existimo.

Ibidem, B. Rursus hoc quoque mendosum, παρὰ τὸν αὐτὸν ἀπορίαν (cum interiectis) γλυχομένοις ἀχθος φέρει. Scribendum autem, τὸν αὐτὸν ἀπορίαν ἀπορίαν (cum interiectis) γλυχομένοις ἀχθος φέρει.

Ad fragmentum tertium.

PAG. 1001, lit. C. In priori epistola ad Sotiram fragmento corrupta sunt ista, ἄρος δὲ ζωῆς, ἐχ εἰς πάντων, αἰσιμαρῖθμον ἐτῶν φέρων τὸ μὴ ὁμοιον ἢ γλυσεως τῆ) ἰσχυρὴ ἢ ἀρρωσία. quae sic me auctore restituta, ἄρος B B b b

Emendatio Taurinensis.

Emendatio Viennensis.

Emendatio adu. 700.

Locus H. Stephano emendabilis.

Locus ob scur.

Locus mutilum cum de xteritate restitutum.

H. Stephani schediasmata.

ἢ ζῶης (videlicet ἐν αἰμοὶ δοκεῖ ὁ θάνατος) οὐχ εἰς πάντων, τὸ αἰσάει μὲν ἢ τῶν φέρων τῶν μὴ ὁμοίω ἢ ἡλικίᾳ, τῆς ἰσχύος ἢ ἀρρώστια, sententiam exhibebunt rectam & planam.

Ceterum & editione priori, & hac omifimus, quæ de scriptis Theognidis H. Stephanus ex Stobæo, tamquam Xenophontea, protulerat; quum pro talibus agnosci nequeant. Ex Clemente vero Alexandrino citata, longe, plenius & integrius leguntur in 1111 Memorabilium, vt illo fragmento mutilo & vitioso non sit opus.

Perfpicit autem lector, ab æquitate non alienus, ex notatis vel ad vltimos tres Xenophontis nostri saltim libros, quibus & equestris rei, & equitum magisterii, & venandi rationes exponuntur, quam Xenophontis editio posterior, ab H. Stephano profecta post aulicæ vitæ professionem Parisinam, non omnino iustis pōderibus examinata fuerit, vti de se vir ille prædicat: adeoq; plurimis in locis, exemplo Camerarii, & hæsitaturum, & offensurum me fuisse, si ad ipsius emendationes & coniecturas tantummodo interpretationem meam accommodare voluisssem, sicut ipse loquitur, & adroganter idem aliquoties inculcat. Eius certe labor hominis, qui diuersis alioquin negotiis occupatus, librum aliquem celeriter, obseruandi pleraq; vitata studio, percurrit; quin plurimum etiam in ipsius emendatione codicis, ab illius industria superetur, qui ab ingenio mediocri non destitutus, & vsu diuturno litterarum Græcarum instructus, animo liberiore scriptoris vnus interpretationem bonam effingere nititur, sane dubitari non debet. Adiecturus his eram fragmentum lexicæ manuscripti Ioa. Zonaræ, quo verborum quorundam Xenophonteorum explicatio cōtinebatur: sed quoniam id missum H. Stephano cum Xenophōtea lucubratione secunda, nunc huic ad me redeunti adiūctum non fuit, sed ab eo retentum; iacturam hanc equi bonique faciamus, ceu momenti rem non magni quidem illam, maleuoli tamen animi fortassis aliquod argumentum. Quum ad manum Zonaræ liber, & aliquanto mihi plus erit otii: plenius eadem & excerpturi, quam prius, & cum studioso Xenophontis lectore communicaturi sumus. Si quid acrius in ipsum H. Stephanū notis hisce dictum, id culpæ suæ non late, sed latissimæ tribuat. Quam non modo durus, sed etiam iniustus fuerit, cogitet; qui nec blādissimis annorum plurium precibus permoueri potuerit, vt quod meum erat, & ipse publicare volebat, mihi restitueret: do-

Io. Zonara lexicæ fragmentum de Serbis Xenophōteis.

A nec inuito corā Heidelbergico prætore pacto non seruato, sententia prætoris alterius Francofurtensis ad reddendam rem alienam, præter officium viri boni, compelleretur. Mei quidem ille Zosimi exemplar, ante Xenophōtem acceptum, ab annis scilicet xix, hodieque retinet; & eiusdem scriptoris libros priores duos, cum Herodiano coniunctos, Philippo Sidnæo Græcos, ac Latinos, ex interpretatione mea, nulla mei nominis vsquam mentione facta, dedicauit. Hac ipsa fraude Friderico Sylburgio, viro non solum bono, sed etiam optimo, & ipsius dissimillimo, sic imposuit; vt illos duos Zosimi mei libros, tomo scriptorū historiarū Romanarū quarto, quo Zosimum à me recensitum, me sciente ac prudente complexus est, H. Stephano non in solidum acceptos rettulerit. Si tale quid agere, viri boni est; etiam plagarios pro viris bonis habendos fatebimur. Adde facinus à vestigiis delineatæ non nihil improbitatis haud longè recedens. Nolebat Xenophontem mihi meum reddere superiori anno, & lucubrationem nihilominus eamdem quum aliis præsentibus, tum etiam aliquando cuiusdam regis legato, contemnebat. Immo dixit eodem legato, & aliis præsentibus, singulari cum oris impudentia; sibi missum à me Xenophontem, non tantummodo imprimendum, sed etiam arbitrio suo corrigendum, & mutandam opere toto; & quod ea reperisset, ac emendasset, quorum mutatio non parum ad existimationem meam tuendam pertineret. Quid agas cū homine, qui comminisci quiduis audet, quum ab eo nullum in exemplari meo verbum mutatum inuenerim? Sanè non inficias eo, plus à me præstari tum debuissse, tum potuisse tomo priori sollertius elaborando, si grauioribus à negotiis id temporis hoc mihi facere licuisset. At operam tomo secundo expoliendo Taurini nauatam, eiusmodi esse adfirmo; vt non nisi per calumniam ab eo dici potuerint, que illius insolenter extenuandæ, mea cum ignominia, protulit. Sed inuerecundi hominis vanitati refellendæ, specimen heic vnicum laboris eius lectoribus, recto iudicio præditis, exhibeo; librum videlicet Xenophonteam, præcepta rei equestris explicantem, de sermone Græco in Latinum à me Taurini transcriptum. Bonorum hunc viro-
pareat; iure ne, an iniuria Stephanus ea, quæ
me inuito retinebat, pro rebus
pretii nullius habu-
erit.

X E N O .

Xenophon
quid
erant
cuius
quæ
nem
eo lu
maic
cimu
fenti
care
pact
circu
pus e
mi n
dum
pede
nulli
non
tur: i
des
mnia
des a
spicie
nitat
gend
quam
subli
nem,
sic cō
bus,
tantu
tos p
dem.
ter, a
hinc c
scen
quæ t
tamen
que n
solidi
ctura
dem c
cetare
agere
pe col
neque
dum
imple
dem c
quæ t
sur la